Vol II

T. D. R. C. 2181

R.R. 224/1-1910

Life of Sri Ramanuja

By

Vadivalagia Nambi Dasa

ஸ்ரீ எம்பெருமானார் வைபவம்

Q22:4196
NC9

118959

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

OF THE REG... 1 - FEB 1910 MADRAS.

வடிவழகியநம்பி தாஸர்

இயற்றிய

எம்பெருமானார் வைபவம்.

[illegible]

[illegible]

எழுந்தருளியிருக்கும்

வானமாமலை ஸ்ரீ இராமாநுஜஸ்வாமி

நியமித்தருளியபடி

பண்டிதர் P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்று

திரிசிரபுரம்

ரிவ்யூ அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1909.

(Copy Right.).

922.945
2181

Life of Sri Ramanuja

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
3 - FEB 1910
MADRAS.

BY

VADIVALAGIA NAMBI DASA

EDITED BY

PANDIT P. R. KRISHNAMACHARIAR,

AND

PUBLISHED UNDER THE DISTINGUISHED PATRONAGE OF

HIS HOLINESS

THE SWAMIGAL OF VANAMAMALAI MUTT.

TRICHINOPOLY

WEDNESDAY REVIEW PRESS,

1909.

(Copy Right.)

Q22:4196
N09

1118959

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
3 - FEB 1910
MADRAS.

PUBLISHER'S NOTE.

Like most other gems of Tamil literature, the Life of Sri Ramanuja by Vadivalagia Nambi Dasa has hitherto lain hidden in cadjan manuscripts, musty with age and decipherable by none but the practised Pandit. It is now for the first time offered to the public under the distinguished patronage of His Holiness the Swamigal of Vanamamalai Mutt whose love of letters is only equalled by his practical zeal in applying as much as possible of the resources of the Mutt over which he presides with such dignity to the promotion of learning, both secular and religious. No less valuable has been the help rendered in its publication by Brahma Sri Pandit P. R. Krishnamachariar who undertook the responsibility of collecting the necessary manuscript copies and editing them,–a task in which he has already shown a rare skill and earned a just reputation by publishing several other works of great merit. It is to be hoped that his indefatigable industry, and vast and accurate scholarship will be the means of bringing to light other manuscripts equally precious. As regards the present publication, it is not quite in the publisher's province to discuss either its intrinsic merits or the beauty of its style. A biography in verse is one of the hardest of literay tasks and its chief difficulty lies in adapting to a full and faithful delineation of the incidents of a life so eventful as Sri Ramanuja's to the exigencies of metre. The conspicuous success which marks Vadivalagia Nambi's work is due to his evident anxiety to acquaint the reader with every detail of the career of his hero, without lingering to impress him with his own scholarship–a failing which is so common to authors whether they sing in verse or expound their thoughts in prose. It is needless to say anything more in praise of a work which is best recommended by the soul-stirring greatness of its theme and the inspiring devotion of its author.

SRIRANGAM,
October 8, 1909.

S. M. RAJA RAM RAO.

3 - FEB 1910
MADRAS.

ஸ்ரீ

எம்பெருமானார் வைபவம்.

———(*)———

துன்ப நீக்கி யிதுதீர்ப்ப னென்னத் துலங்கும் பாற்கடலு
ளின்ப யோகத் துயில்கொள்ளு மிறைவ னிந்த விருநிலத்தின்
முன்பு தம்பின் போந்திலங்கை முற்றுஞ் செற்ற விலக்குமண
வன்பின் வாரி யெனுநீதி யனந்தாழ் வானை யழைத்தருளி. (௧)

ஆசி லாத காதலனே யாள வந்தார் நம்முடைய
தேசு பொலிந்த தரிசனத்திற் பிரவர்த் தகரைத் தேடியுளம்
வேசற் றிருந்து கரைகின்றார் விரைவி னேகிப் பூதூரி
னேச முடைய வாசூரிப் பிள்ளை* மகனாய் நீதோன்றி. (௨)

வேறு.

ஏரா ரு முத்திநெறி யெப்பொழுது மிருநிலத்தி
லோராசான்† வழியாக வருமந்த வுண்மையினைச்
சீராருந் தேசிகர்கள் பலர்க்குமுப தேசித்துப்
பாராரப் பரப்பியெனைப் பலரறியும் படியாக்கி. (௩)

வேறு.

பிறந்து தோன்று மாநனைப்போற் பெருநீர் சூழ்ந்த புவியினமை
மறந்து தியங்கு மானிடர்க்கு மாசின் ஞான மளித்தவர்கள்
சிறந்த செய்கை சொற்சிந்தை யென்பதூ லாக்கும் படிசெய்தங்
கறந்தன் னிலையை‡ வழுவாம னிறுத்தி வாவென் றருள்செய்தான். (௪)

வேறு.

திருமகள்கோ னருள்புரியச் ஸ்ரீபெரும்பூ தூர்நகரின்
மருவுதிரு வாசூரிப் பிள்ளைதிரு மகனாகிப்
பொருவரிய காந்திமதி§ வயிற்றுதித்துப் பூதலத்தி
லருமறைசேர் சித்திரையி லாதிரையி லவதரித்தான்.¶ (௫)

---

* இவருக்கு ஆஸுரி கேசவப்பெருமாள் என்றும் ஸர்வக்ரது தீக்ஷிதர் என்றும் ஸர்வக்ரது கேசவ ஸோமயாஜியார் என்றும் திருநாமமுண்டு.

† ஓராசான் வழியாக என்றும் பிரதிபேதம்.

‡ அறந்த நிலையை என்றும் பாடம்.

§ இவருக்குப் பூமிப்பிராட்டியார் என்றுந் திருநாமம்.

¶ சகவர்ஷம் தொள்ளாயிரத்து முப்பத்தொன்பதுசென்ற வர்த்தமான பிங்கள ஸம்வத்ஸரத்தில் ஸ்ரீமத்தான சைத்ரமாஸத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் பஞ்சமி குருவாஸர ஸஹிதமான திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தாரென விவரங் கண்டுகொள்க.

வேறு.

மருளுறு முலக வஞ்ச மாயவல் லிருளைச் சிக்குந்
தெருளுறு பிரவி யென்னத் திருவனந் தாழ்வான் பாய
னருளுறு சிறுவ னாகி யவனியிற் றோன்றத் தோன்று
மிருளுறு சமயக் கங்குல் விடிந்ததென் றெவரு மேத்த. (௬)

வேறு.

புத்தியின் கொழுந்தோ நயிச்சியக் கொழுந்தோ
பாரதந் தரியத்தின் கொழுந்தோ
முத்தியின் கொழுந்தோ நான்மறைக் கொழுந்தோ
முதிபவ ருளத்தினில் விளையுஞ்
சித்தியின் கொழுந்தோ செழுந்தவக் கொழுந்தோ
தேசிகர் சிந்தையுட் டிகழும்
புத்தியின் கொழுந்தோ புண்ணியக் கொழுந்தோ
போதத்தின் பொலிசுடர்க் கொழுந்தோ. (௭)

உலகெலாந் துதிக்குங்கருணையின் கடலோ வோங்குமா னந்தமாக் கடலோ
வலகிலா வின்ப வமுதமாக் கடலோ வாசறு கமையருட் கடலோ
மலமிலா நிலைசேர் போதவான் கடலோ வென்றென்று மதலையைக் கண்டார்
பலபல பகரப் பாலனுய்த் கிடந்தான் பங்கயக் கண்ணனுக் கிளையான். (௮)

வேறு.

அப்படியே யுலகுய்ய வவதரித்த சிறுவனுக்கங்
கிப்படியின் மடக்கொடியா ரின்புறவே யாந்தினத்திற்
செப்பரிய பொற்காப்புத் திருவருளாற் செறிவித்து
முப்பொழுதுங் கோதாட்டி முலையூட்டி மூன்றுலகும். (௯)

துன்பகல வளர்த்ததற்பின் [illegible]ன்றுமறு திங்கடனி*
லன்புறுநற் றிருநாம மிளையாழ் வாரெனவருளி
முன்பின்மறை விதித்தபடி [illegible] றேன்முக் கனிபெய்த
வின்பமுறு மின்னமுத மருத்துவித்தா ரேந்திழையார்.† (௧௦)

வேறு.

ஆங்கவ னவணம் வளருநாட் செய்ய வலர்கம லத்தினைப் பதத்திற்
றாங்குபொற்சதங்கை தண்டையோடணிந்து தன்னையேயனையவன் மருங்கி
லோங்குபொன்னரைஞாண்கிண்கிணிமார்பிலொளிதிகழைம்படைசுருண்ட
பூங்குழன் முடியிற் சுட்டிகை கட்டுப் பொருவறு கெச்சம தாதி. (௧௧)

---

* பெரிய திருமலைநம்பி பன்னிரண்டாந் திவஸத்திலே நாமகரணஞ் செய்தாரென்று குருபரம்பராப்ரபாவத்திற் சொல்லுகிறது.
† அருந்துவித்தா ரீன்றெடுத்தார் என்றும் பாடம்.

அவயவந் தோறு மழகுற வணிந்தங் கரிவைய ரணிமுலை யருந்தி
நவையறத் தவழ்ந்து தளர்நடை நடந்து நாடொறும் பேதைய ரிழைத்த
சுவையறச் சுவைசேர் சிற்றிலை யழித்துச் சுருதிக டொடர்ந்துபின் செல்லக்
கவையறுகுணத்தானுருளுறுசிறுதேர்கவின்பெறவோட்டிமீட்டுலாவி. (௧௨)

வேறு.

மாசற வளரு நாளின் மறையவர் விதித்த வண்ணம்
ஆசறு சவுளஞ் செய்தங் கலங்கலஞ் சோதி* மார்பிற்
றேசுமுப் புரிநூல் சாத்திப் பிரமசா ரியத்தைப் பேணி
யீசனு ரருளி னாலே யீரிருமறைக ளோதி. (௧௩)

செருக்கிள ராழி சங்க மேந்திய திருமா லன்பா
லிருக்கொடு மூன்று மோதி யாவரு மிறைஞ்ச நின்றார்
மருப்பொலி குழலி னங்கோர் மாசறு மயிலைப் பேசித்
திருக்கலி யாணஞ் செய்து சிலபகல் செல்லு நாளில். (௧௪)

மாதவன் வடிவைக் கூறு மன்னுசாத் திரத்தின் மீதே
காதன்மிக் குடைய வன்பார்† காஞ்சிமா நகருந்‡ னெய்தி
யாதவப் பிரகாசன்பா லெலையறு கலைக ளோதிப்
பூதல மிறைஞ்சி வாழ்த்தப் பொருவற வாழு நாளில். (௧௫)

பாக்கியந் திரண்டா லன்ன§ பான்மையா விளையாழ் வாரோர்
வாக்கியந்¶ தனக்கன் றதித மற்றவ னோடு கேட்பத்
தூக்கிய வுணர்வொன் றில்லான் சுருதிச்சொல் லன்றி வேறொன்
றுக்கியப் பொருளைக்|| கூற வாசறு மிளையாழ் வாரும். (௧௬)

மற்றதைத் தட்டி யந்த மறைப்பொரு ளுளவா கூறக்
கற்றன னிவனோர் தேவ னெ[illegible]வவன் கருத்து ணேக்கிப்
பெற்றதிவ் வுலக முன்னைப் [illegible]பருந்தவ முடைய தென்று
னுற்றவ னெறிக ளெல்லா வு[illegible]மு மறிந்த வன்றே. (௧௭)

எண்ணருங் கலைகள் வல்ல ய[illegible]தவப் பிரகாசன்பா
னண்ணியோர் மறையோன் [illegible]ற்ற நான்மறை தன்னி லிந்த
மண்ணின்மற் றொருவர் காணு வாக்கியத் தத்தந் தன்னைத்
திண்ணமா யுரைத்தா னென்னுஞ் சீருரை தேச மெங்கும். (௧௮)

---

* அலங்கலங் கோதைமார்பில் என்றும் பாடம்.
† அன்பன் என்றும் பாடம்.
‡ பெருமாள் கோயிலுக்கருகான திருப்புட்குழியிலே என்பது குருபரம்பராப்ரபாவம்.
§ திரண்டாலென்ன என்றும் பாடம்.
¶ "ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற சுருதிவாக்கியம்.
|| ஆக்கிய பொருளை என்றும் பாடம்.

ஆனமை யரங்க மன்னு மாளவந் தாருங் கேட்டுத்
தேனமர் கமலத் தாரோன் சீபெரும் பூதூர் மன்னு
மானவா சூரிப் பிள்ளை மகனிளை யாழ்வா னென்போன்
றானவ னேயா மிந்தத் தரிசனத் தலைவ னென்னன். (௧௯)

சென்றுநா மவனைக் கண்டு திரும்பிட வேண்டு மென்ன
வன்றுதந் நாளின் முன்ன மாச்சரித் தவர்க ளோடுங்
க்ன்றுறை தலத்திற் கற்றுக் கருத்துடைந் தேகு மாபோ
லொன்றிய கருணை மிக்கா ரொளிவளர் காஞ்சி புக்கார். (௨௦)

ஆரரு ணிறைந்த சிந்தை யாளவந் தாரு மன்பாற்
பேரரு ளாளர் தம்மைப் பிராட்டிமுன் னிலையாய்ப் போற்றிச்
சீருற வணங்கி யாங்கே திருவனந் தாழ்வான் கோயி
னேர்பெற விருந்தா ரெங்கே யவனென நினைவி னெண்ணி. (௨௧)

இப்படி யவரும் வைக யாதவப் பிரகா சன்பாற்
செப்பருங் கலைக ளோதுந் திரளுமற் றிளையாழ் வாருந்
தப்பறு மவனுந் தோன்றத் தமரொடு மாள வந்தா
ரப்பொழு தவரை நோக்கி யருகினின் றார்க ளோடும். (௨௨)

செப்புவா ருரைமி னிந்தத் திரளிடை யிளையாழ் வானுந்
தப்பறு கலைகள் வல்லா னெவனவ னென்னத் தக்கோ
யொப்பறச் சிவந்து நீண்ட வுருவின னவன்கா ணுக்கா
யிப்பொழு தென்றார் நின்று திலங்குசீ ராள வந்தார். (௨௩)

தேனமர் கமலக் கண்ணற் றிருந்துற நோக்கி யிந்த
மானுபா வன்றான் வந்தெம் மதத்தினி லுறுவா னாகிற்
போனகா லத்தின் மாறன் பொருநுவென வுலகை யெல்லா
மூனமி லின்ப வீட்டி லுறும்படி பண்ணு மென்ன. (௨௪)

சிந்தனை செய்து நின்று திருமகள் கோனை யிந்த
வந்தமில் குணத்தி னானை யடியனா னெனக்குப் பின்பிங்
கெந்தைநின் றரிச னத்துக் கதிபனா யிருக்கி மன்னோர்
பந்தமாம் பிறவி நீங்கிப் பரகதி யடையும் வண்ணம். (௨௫)

எண்ணின னடியே னிந்த விருநிலம் முய்யும் வண்ணங்
கண்ணனே யவனாஞ் செய்தென் கருத்திட்டர் கெடுப்பா யென்ன
வுண்ணெகி ழன்பாற் போற்றி யோதநீர் வண்ண னார்க்குத்
திண்ணவின் னப்பஞ் செய்து திரமங்கத் திரும்பிப் போனார். (௨௬)

போனவர் திரள்க ளோடும் பூம்புன லரங்கம் புக்கா
ரீனமி லிளையாழ் வாரும் யாதவப் பிரகா சன்பா
லானபல் கலையு மோதி யமருநா ளொருநா ளாங்கே
மானவேற் சோழன் பெற்ற மடக்கொடி யொருத்தி தன்னை. (௨௭)

வேறு.

விதியாற் பிரம ராக்கதனங் கொருவன் விரும்பி மிகத்தீண்ட
மதியா னொருமந் திரவாதி யுண்டோ வீதிம் மடக்கொடியைச்
சதியா முன்னந் தீர்ப்பதற்கென் றரசன் றேடத் தாரணியில்
முதியா ரரசன் முகநோக்கி மொழிவார் மன்னர் மன்னவனே. (௨௮)

வேறு.

யாதவப் பிரகா சன்மற் றியாவையும் வல்லா னந்தப்
போதமிக் கவன்பேர் சொல்லிற் போக்கரப் போமி தென்ன
வோதினர் மன்ன னன்றென் னொருவனை நோக்கி யந்த
வேதியர்க் கிதனைக் கூறிக் கொணர்கென விடுத்து விட்டான். (௨௯)

மற்றவன் சென்று நின்றம் மந்திர வாதி யோடே
யுற்றமை யனைத்து மன்ன னோதிய வாறுங் கூறக்
கற்றவ னவனை நோக்கிக் கடும்பினி லேகி நீயச்
சிற்றியற் பிசாசை மன்னன் றிருமக ளாளை விட்டு. (௩௦)

விரைவினும் போகச் சொன்னோ மென்றுநீ மீண்டு சென்றங்
குரையவை சொல்லா முன்ன மோடுமென் றுரைக்கத் தூத
னரசர்கோன் றிருமு னெய்தி யத்திறங் கூறிப் பின்னவ்
விரைசெறி குழலி னாளை மேவிய பிசாசி னோடே. (௩௧)

இன்னல்செய் பிசாசே யுன்னை யாதவப் பிரகா சன்றான்
மன்னவன் மகளை விட்டு மற்றொரு தலத்திற் போவா
சொன்னனன் விரைவி லென்றான் றூதுவ னதுவு மாங்கே
தன்னிரு கரங்கள் கொட்டித் தரணியுங் குலுங்க நக்கே. (௩௨)

என்னையீங் கிருக்க வேண்டா மெனச்சொலு மேன்மைப் பார்ப்பான்
றன்னையீங் கிருக்க வேண்டா மென்றுநான் சொன்ன தன்மை
யுன்னைநான் வேண்டிக் கொண்டே னுரைத்துமீ ளென்ன வோதப்
பின்னையுந் தூதன் மீண்டப் பிரமராக் கதன்சொ லெல்லாம். (௩௩)

மந்திர வாதிக் கோத மற்றவன் சேர்புத் தோடு
மந்தரத் தமா ரேனு மடங்குவ னாற்ற லென்னச்
சுந்தர மயிலைத் தீண்டித் துயர்செயும் பிசாசின் முன்னே
வந்தனன் மந்திரிக் கோர்க்கொடு மறைகள் வல்லான். (௩௪)

மன்னனுங் காண நின்று மந்திர வாதம் பண்ண
வன்னமென் னடையாள் மேலே யணைந்தவன் பிசாசு பார்ப்பா
னென்னடா செவிக்கப் புக்கா யிதுவன்றோ வந்தா னென்ன
முன்னுற வோதிப் பண்டே முடக்கிய காலை நீட்டி. (௩௫)

உன்னைநீ யறியாய் பார்ப்பா னுருவெடுத் திங்கு வந்தா
யென்னையு மறியா யென்றால் யானுனக் கஞ்சு வேனோ
பின்னைநீ மந்தி ரித்தென் பெறும்பயன் பராந்தா வென்ன
முன்னைநான் மறைகள் வல்லான் மூண்டமந் திரத்தை விட்டே. (௩௬)

பண்டுநான் யாவ னீயார் பகருதி பிசாசே யென்னத்
திண்டிறன் மன்னன் முன்னே மந்திர வாதி செப்பக்
கண்டுகொ ளுன்னை யென்னைக் கழறுவ னென்றப் பேயு
மொண்டொடி மேலே யேறி யுரைக்குமந் தணநீ முன்போர். (௩௭)

உடம்புநீ பார்ப்பா னுனற் றனக்குமன் றெனக்கும் வந்த
நடுங்கிடா நன்மை மேய்து நானிலந் தன்னி லுற்ற
கொடும்பழி யிரண்டு நங்ஙனே கூறுவ னிருந்து கேளி
யொடுங்கிய கருத்தாய் முன்ன மோங்குசீ ரரங்கந் தன்னில். (௩௮)

வேறு.

இருந்த பாக வதர்சிலர்க ளெழிலார் திருவேங் கடத்துறையுங்
கருந்தண் முகிலை யடிவணங்குங் காத லோடும் புறப்பட்டு
வருந்த நடந்து வரும்வழியின் மதுராந் தகத்துக் குளக்கரையில்
விருந்து சிலர்கள் சமைத்தளிப்ப வருந்தி யிருந்து விடாய்தீர்ந்தார். ()

சிந்தை குளிரப் புறங்குளிரத் திரளோ டெழுந்தே யவர்போன
ரந்தக் கரையி லொருபுற்றி லமர்ந்த நீயோ ருடும்பாகி
வந்த மேலோர் சேடத்தி லொன்றை நீயுன் வாய்க்கொள்ள
விந்த வுடம்பு பெற்றனையா லீதுன் சென்ம மிதுவன்றி. (௪௦)

வேறு.

உன்னுடைச் சென்ம முற்று முணர்ந்தெடுத் துரையா நின்ற
வென்னுடைச் சென்மந் தன்னைப் பாவநப் பிரகா சாகேள்
முன்னுடைச் சென்ம நானோர் பிராமண னாகி மூவர்
தன்னுடை யருள்பெற் றய்வான் றரைமிசை யிருந்தோர்வேள்வி. (௪௧)

பண்ணினேன் கன்மந் தப்பிப் படிமிசை யுடல்விட் டிங்கிப்
பெண்ணினை விதியாற் றீண்டும் பிரமராக் கதனு மானேன்
விண்ணினை நண்ண வெண்ணி வெகுண்டுபா தாலத் துற்றே
னெண்ணிய யாகத் தங்கோ ரெட்டீரையளவு கன்மம். (௪௨)

தப்பிட்ச் செய்த வஞ்சத் தமியனேன் பட்ட கட்ட
மொப்பிலாய் கண்டா யென்று முரைத்திடும் யாகம் யார்க்குஞ்
செப்பிட வெளிது கன்மஞ் சிதைவற முடித்துக் கூட்ட
வப்பனே யரிது காணம் மறிவினு லாயுங் காலே. (௪௩)

இறையும் பிழையா வகைபண்ணும் யாக மெவர்க்குங் கூடாதம்
முறையே செய்து முடிவுற்றாற் பயன்மேன் முளரி யயனுலகி
லுறையு மற்றை வினைதொலைந்தா லுடனே திரும்பு மாதலினுன்
மறையின் முடிவில் வீற்றிருக்கு மாயு னடியா ரடிப்பணி. (௪௪)

தொண்டு செய்து நிற்பவர்க டெடீர் செல்வச் சுகவீட்டி
லண்ட ரேத்தும் படியடைவ ரடியா ரளவில் பிழைசெயினுங்
கண்டுங் காணுக் கண்ணுடையான் கமலக் கண்ண னிதினெளிதொன்
றுண்டு கொண்னிற் பவர்க்கவன்ற னுலகின் மேலோ ருலகுளதோ. (௪௫)

வேறு.

ஆங்கவன் றெண்டர் தொண்டர் தொண்டனென் றறைந்த மாற
னோங்குசீ ரருளை யெல்லா வுலகமு மறியு நீயும்
பாங்குட னறிதி யந்தப் பத்தர்க டுய்த்த சேடம்
பூங்கழல் விளக்குந் தீர்த்தம் புலவர்க்கும் புனிதமன்றே. (௪௬)

உடம்புரு வாகி மண்மீ தொழிவிலா வஞ்சத் துற்ற
விடும்பையைக் கெடுத்திம் மேலாம் யாக்கையைத் தந்த நந்தக்
கடும்பசி யற்ற தொண்டர் தளிகையிற் கழித்த சேடத்
தடங்குமோ ரவிழிற் பாதி யெனிலவ ரரிய ரென்றே. (௪௭)

நானுனக் குரைக்க வேண்டா நான்மறை யறியு மன்றித்
தேனமர் கமலத் தாரோய் சிந்தையி லுணர்ந்து நீயே
தானறி தக்க தன்றோ தம்மையே யனையார் செய்கை
யூனமி லாதா யென்ன வொன்டொண் டீடத்தில் வைகும். (௪௮)

பிரமராக் கதனுங் கூறப் பிடியடி யென்று சென்ற
வரமராக் கண்ட தேரை யாமென வொடுங்கி நின்று
திரமராச் சிந்தை யோனுந் தெளிவுறத் தெளிந்து நின்று
மரமரா மரங்க ளெய்த மாயவன் செயலு மன்னன். (௪௯)

அடியவர் பெருமை தானு மாக்கிய யாகந் தப்பி
முடிவிலாத் துயரத் துற்ற முதியவன் றிறனு நோக்கி
நெடிதுபோ துணர்ந்து நின்று நின்றியோர் நின்னை யொத்தார்
படிமிசை யொருவ ரில்லை யெனப்பல காலுங் கூறி. (௫௦)

தேனமர் துழாயான் றொண்டர் சீபாதம் விளக்குந் நீர்த்தம்
போனகஞ் செய்த சேடம் புசித்தவர் தமக்கு மிவ்வா
றீனமாம் பிறவி யுண்டோ வியம்புதி யென்ன நின்றான்
மானமோர் பிசாசு மற்றம் மறையவன் றன்னை நோக்கி. (௫௧)

நன்றுநீ கேட்ட தன்மை நவையிலாய் பசியி னாலே
சென்றுற வருந்த லன்றித் திருந்திய ஞானத் தாலே
யன்றுற வருந்தப் பெற்றா லணைந்திடார் பிறவி யென்ன
வொன்றிய மறைகள் வல்லா னொக்குமென் றுணர்வா னோக்கி. (௫௨)

சீருறு நிலையா யிந்தச் சேயிழை தன்னை விட்டிங்
காருறச் சொல்லிற் போவா யறையென வந்த ஞாள
னேருற நின்று கூற நித்தியர் தம்மி னின்பா
லேருறு கலைக ளோதி யிருப்பதோர் திருப்பே றுண்டு. (௫௩)

அவனெனைப் போகச் சொன்னாற் போகின்றே னன்றி யிங்கே
சிவனயன் வரினும் போகே னென்றது செப்பப் பார்ப்பா
னெவனவன் காட்டா யென்ன வெழுந்திளை யாழ்வார் தம்மை
யிவனெனத் தூண்டிக் காட்டி யிணையடி யிறைஞ்சி நிற்ப. (௫௪)

எந்தையு மதனை நோக்கி யெங்கிருப் பாய்நீ யென்ன
வந்தமில் குணத்தா யிந்த வரசிலை யுறைவே னென்னா
விந்தமா மயிலை விட்டின் றேகுதற் கடையா ளந்தான்
வந்தநீ யுரைத்தி யென்ன மாசறு பிசாசு கூறும். (௫௫)

விரைசெறி குழலி னாளை விட்டுநீ போகச் சொன்னா
லரசினை முறித்துப் பாலே யேகுத லுடையா ளாங்கா
மரைநெடுங் கண்ணாற் கன்பா வென்றது வணங்க வாங்கே
தரைமிசை யிருந்த வேதத் தலைவனும் போதி யென்றான். (௫௬)

ஆங்கவன் வாக்கு விள்ளா முனமெழுந் தரசைத் தள்ளி
யோங்கிய பிசாசு போக வுலகையாள் மன்னன் பெற்ற
பூங்குழல் வெள்கி யந்தப் புரத்தினுட் புக்காள் வையந்
தாங்குமோர் தரும வைப்போ விழவெனப் பலருஞ் சாற்ற. (௫௭)

எண்ணரும் புகழ்சேர் மன்னன் யாதவப் பிரகா சன்பி
னண்ணிய புலவர் பூதூர் நாதனை மகிழ்ந்தார் மீண்டப்
புண்ணியக் கொழுந்தி னோடும் புலவர்தந் தலைவன் போனா
னுண்ணொளி முறிவின் மிக்க வேந்தனு முறையு ளானான். (௫௮)

இப்படி நிகழ்ந்த பின்னும் யாதவப் பிரகா சன்பாற்
செப்பரு மிளையாழ் வாருஞ் சிலபகல் படிக்கு நாளிற்
றப்பற வொருநா ளந்தத் தலைவனுக் கெண்ணெய் தேய்த்தா
ரப்பொழு தவனை நோக்கி யாசறும் பூதூர் வள்ளல். (௫௯)

இந்தவாக் கியத்துக் கத்த மியம்புதி முதியோ யென்ன
வந்தவாக் கியத்தைக்* கூற வவனுமன் றதற்கு வாக்கில்
வந்தவா றொருபுன் சொல்லை வழுத்தமற் றதனைக் கேட்ட
வந்தமில் குணத்தி னானு மாருயிர் மிகவும் வாடி. (௬0)

இருகணீர் பெருக்க வாங்கே† யாதவப் பிரகா சன்றன்
மருவிரு துடையில் வீழ்ந்து சுறுக்கென வாளி யொப்ப
வுருவிட வவனு மஞ்சி யுத்தமா பூரை யென்பால்
வருகலை கற்ற லின்றே மாசிலா யகல வென்ன.‡ (௬௧)

செப்பினா னிளையாழ் வாருஞ் சிலகலை யிவரிற் கற்றே
மெப்படி யெனினும் போதி நீயென விரும்பி யன்றி
யப்புறத் தேக நீமை யெனமயிர்த் தொடரில் யானை
தப்புற நின்று வாடுந் தன்மைபோற் சலித்து நின்றார். (௬௨)

அன்றவன் போதி யென்ன வருளிய பொழுதே தாமு
நன்றென வகன்றார் மாய னம்மையு மெடுத்த னென்னச்
சென்றரு ளாளற் கன்பின் மஞ்சனஞ் சிறப்பி னோடு
மொன்றிய மனத்தர் சாலைக் கிணற்றினி லுவந்து கோரி. (௬௩)

தினத்தினங் கொடுத்து மாயன் றிருவடி வணங்கி யாங்கே
மனத்தினி லெழுந்த வன்பின் வாழ்ந்தனர் சிலநாள் வாழப்
புனத்துழாய் மாலை மார்பன் பூம்பொழி லரங்க மன்னி
யினத்திர ளோடும் வாழு மெ[illegible]றிக ளாள வந்தார். (௬௪)

எண்ணிய படியே யந்த யாதவப் பிரகா சன்பா
னண்ணிய விளையாழ் வாரு நாரணற் கான வாற்றை
மண்ணினிற் சிலவர் கூறக் கேட்டுள மகிழ்ந்தன் பாலப்
புண்ணியக் கொழுந்து கேட்பப் போயிதைப் பலகா லோதி. (௬௫)

* "தஸ்ய யதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிற சுருதி வாக்கியம்.

† ததும்பியாங்கே என்றும் பாடம்.

‡ "ஸர்வங்கல்விதம் ப்ரஹ்ம," "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" இத்யாதி வாக்கியங்களை அத்வைத பரமாக யோஜித்து ஜீவப்ரஹ்மைக்யம் ப்ரதிபாதிக்க, இவரும் அதை நிராகரித்து அவ்வாக்கியங்களை விசிஷ்டாத்வைத பரமாக யோஜித்து அர்த்தஞ் சொல்ல, அவனும் அதிகுபிதனாய், 'இன்று தொடங்கி என்னிடம் வாசிக்கவேண்டாம். உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியான இடத்தேபோய் க்ரந்தங் கேளும்' என்று போகச் சொன்னான் என்று குருபரம்பராப்ரபாவத்திலுள்ளது.

வருதியென் றருகே நின்ற மாசறு பெரிய நம்பி
திருமுக நோக்கிச் செப்பச் சீர்பெறத் தாமுன் சொன்ன
சருகியின் செல்ல வஞ்ச தோத்திரங் கொடுத்து விட்டா
ரிருபதம் வணங்கி யந்த நம்பியும் விரைவின் வேகி. (சுசு)

கன்னனெம் பெருமான் வைகுங் காஞ்சிமா நகரு னெய்தி
யுன்னெனிற் கருணை மிக்க வோங்குபூ தூரின் வள்ளல்
வின்னவ ரிறைஞ்சச் சாலைக் கிணற்றினில் விரைநீர் கோரி
மன்னவ ராதிப்ப வேரும் வழியினின் மகிழ்ச்சி யோடும். (சுஎ)

இருந்துதம் மாள வந்தா ரிசைத்தோத் திரத்தை வாக்காற்
பொருந்துமே மூலகுந் நீசேர் பொன்பெழு காகும் வண்ணந்
திருந்துற வோதக் கேட்ட சிபெரும் பூதூர் வள்ள
லருந்தவ முடையார் முன்ன மருளிய பாட றம்மில். (சுஅ)

வேறு.

பிரமா சிவவென் றுலகேழும் பேச வினிய சுலோகத்தைத்
திரமாய்க் கேட்டன் றிளையாழ்வார் சிந்தை தெளியும் பயனுணர்ந்து
பரமாய் நின்ற வருளாளர் பதாம் புயத்திற் பரிந்துருகி
மரமா யசைவற் றோர்கடிகை நின்றார் பகரு மறையவனே. (சுகூ)

வேறு.

யாரிது பகர்ந்தா ரென்று ராளவந் தார்கா ணென்று
சீர்பெற நம்பி செப்பச் சிபெரும் பூதூ ரினிப்
பார்மிசை யுண்டோ வந்தப் பத்தனைக் காண லாமோ
சேர்பெற வுரையீ ரென்ன செகிழ்ந்திளை யாழ்வார் கூற. (எ0)

வேறு.

பெரியநம்பி யிளையாழ்வீர் பிரமனின் காண்பரிய
பரிமையிறை விட்டகலா வாளவந்தார் தொண்டரொடும்
விரிபொழில்சூ ழரங்கத்தின் மேவுகின்றார் நீர்விரைவில்
வரிலவரைக் காணலா மென்றென்ன வருத்துரைத்தார். (எக)

நன்றென்ன விளையாழ்வா ரத்தனைத்தி னாமன்முன்
சென்றந்த மஞ்சனத்தைத் திருவடியிற் பரிமாறி
யொன்றியசி ரன்பினொடு முற்றிறைஞ்சி யாளவந்தா
ரென்றொருவர் தென்னரங்கத் திருக்கின்ற ராமவரை. (எஉ)

வேறு.

கண்டு வணங்கப் புகழ்ந்தடியேன் கடுப்பின் மீள வருகின்றேன்
கொண்டல் வண்ண விடையென்னக் கோதில் பெரிய நம்பியொடு
மண்ட சேத்தும் படிநடந்தா ரரங்க நோக்கி யந்நாளிற்
றொண்டர் குழாந்து வினிதமரு மாள வந்தா ரெனுந்தூயோன். (எ௩)

வேறு.

சீராருந் திருக்கோட்டி நம்பிதனைத் திருமாலை
நேராக வாண்டானை நிலையாருந் திருமலையி
லேராரு நம்பிதனை யழைத்தாங்கே யுடனிருந்து
நாராய ணன்விட்டை நண்ணுந்நா ணீரெல்லாம். (எச)

வேறு.

இருந்து பெரிய நம்பிதனை யிளையாழ் வாருக் கிதங்கூறித்
திருந்து பகவற் சம்பந்தம் பண்ணித் திருமந் திரத்துவயத்தைப்
பொருந்த வுபதே சித்திந்தப் புவியைப் புரப்பித் திடச்சொன்பின்
வருந்த வேண்டா மென்பிரிவி லென்னீத் தேற்றி வைத்திருமின். (எரு)

ஆங்க தற்பின் றிருக்கோட்டி நம்பி யிளையாழ் வாருக்குப்
பாங்கிற் சரம சுலோகத்தைப் பாகம் வருத்தி யுரைசெய்க
வோங்கு திருமா றனையாண்டா னுன்பால் வைத்த தமிழ்வேதந்
தாங்கும் பொருள்க ளனைத்தையுமத் தலைவன் றனக்கே சாற்றிடுக. (எசு)

அன்பு மிக்க திருவரங்கத் தரைய ரிடத்தி லிரண்டுண்மை
முன்பு வைத்தோ மதையந்த முதல்வற் குரைக்கும் படிசொன்மி
னின்ப மிக்க வான்மீகி யிசைத்த ராமா யணமனைத்தும்
பின்பு திரும லைநம்பி பிள்ளைக் கருள்க வெனப்பேசி. (எஎ)

வேத நான்கு மிருடிகளும் விண்ணோர் குழுவு மிவனைமென
வோத வரிய பரமபதந் துற்றார் மற்றவ் வருத்தத்தாற்
போத மிக்க தொண்டர்குழாம் புலம்பித் தேறி யவ்வுடலை
யேதங் கடியும் பிரமரதத் தேற்றி யிமையோர் மலர்தூவ. (எஅ)

மாசி லாத வடவாற்றங் கரையில் வைத்து மறுவற்ற
தேசு பொலியுந் தொண்டர்பெருந் திரளா யிருப்ப வக்கணத்தி
லீச னருள்சே ரிளையாழ்வார் நம்பி யென்னு மிருவர்களும்
பேச வரிய திருக்கரம்பன் றுறையில் வந்து புறப்பட்டார். (எகூ)

வந்தா ரிருந்த பெருந்திரளை மலர்க்க ணாலே யுற்றுநோக்கி
நந்தா ஞானச் செழுந்திரளாய் நய[illegible]க விருந்த படியென்கொ
லந்தோ வென்ன வாளவந்தார் போனா ரென்று ரணைந்தவரச்
சிந்தா குலத்தாற் பெரியநம்பி தேசி காவோ வெனவீழ்ந்தான். (அ0)

மண்ணிற் சோக மிகமேவி மயங்கி விழுந்தான் றனைத்தாங்கி
யெண்ணிற் பிறந்தா ரிறப்பர்களென் றிருந்து மிவையென் னம்பியென
விண்ணிற் றூய சொற்கொண்டு விளங்கு மிளையாழ் வாருக்கு
நண்ணித் தேற்ற வுடனீறு ஞாலம் போற்று மந்திரனில். (அக)

சென்று ரங்க விருவர்களுஞ் செறிந்தா ரதனு ளிளையாழ்வார்
குன்று ஞானக் கொழுஞ்சுடரா மாள வந்தார் கோலத்தை
நன்றுஞ் சிந்தை யுறவிருத்தி ஞான மூர்த்தி யுன்னோடே
யின்றோர் வாக்குக் கேட்டிடநான் பெற்றே னிலையென் றீடழிந்து. (௮௨)

சீரா ராங்க நகர்க்கிடந்த திருமால் செய்த வுபகாரம்
பேரா தோவின் றெனக்கென்னப் பூவை வண்ண னுடன்வெறுத்தங்
காரா வன்ப ராளவந்தார்க் கடுத்த கன்ம மமைத்ததற்பி
னேரா ரிளையாழ் வாருடனே மீண்டு காஞ்சிக் கேகினார். (௮௩)

வேறு.

ஆசிலாப் பெரியநம்பி முதலாய வன்பர்களுந்
தேசுபொலி திருவரங்க நகரணைந்து சிலகால
மீசனரு ளால்வாழ்ந்தா ரங்காளி லெழிற்காஞ்சி
மாசிலாத் திருநகரின் மன்றுமரு ளாளற்கு. (௮௪)

அன்பனுந் திருக்கச்சி நம்பியெனு மருணுமத்
தின்புறுசொல் லாடையவனு யார்க்குமரி தாந்தவத்தை
முன்பியற்றிப் பிறந்தவனாய் மூவுலகுக் கோராணி
யென்பவனாய் நயிர்ச்சியங்கள் யானைக்கு மிருப்பிடமாய். (௮௫)

வேறு.

பொச்சார் வில்லா நிலையோனாய்ப் பூமி மேலந் தரசொர்க்க
மெச்சாங் கேத்துங் குணத்தினனாய் வேத நாதன் றன்னுடைய
வர்ச்சா வவதா ரந்தன்னை யவதா ரம்போ லாக்குதற்கு
நற்சார் வுடைய நிலையோனாய் ஞானா னந்த நலத்தினனாய். (௮௬)

திருவைப் பொருந்துந் திருமார்பன் றன்னைச் சிந்தை யுள்வைத்து
மருவப் புட்ட மனத்தினனாய் வாக்கு மனமுஞ் செய்கையுந்தான்
கருவிற் புக்க நான்முதலாய்க் கண்ணீற் காக்குங் கருத்தினனா
யொருவ னுள்ள பேரருளா ருடனேமன்னி யிரவுபகல். (௮௭)

வேறு.

வேலைவட்டஞ் சூழ்ந்தபுவி மேல்வியலான் மலர்மடந்தை
நீலவட்ட விழிநீனை யுடனெடுமா லருளுக்கு
யாலவட்டம் பரிமாறி யவரோடு முரையாடிச்
சோலைவட்டக் காஞ்சிமா நகர்துதிப்பத் தமர்வான். (௮௮)

வேறு.

ஆங்கவன் றன்னைப் பற்றி யல்லுநன் பகலும் பேணிப்
பூங்கழ லிறைஞ்சிப் பூதூர்ப் புண்ணியக் கொழுந்தி தென்னை
யோங்குசீ ரிளையாழ் வாருஞ் சிலபக லொழுகி வாழ்ந்து
பாங்குட னொருநா ளந்தப் பத்தனை நோக்கிச் சொல்வார். (௮௯)

இன்றெனக் கிரங்கி நீயே யின்னருள் புரிய வேண்டு
மொன்றிய கருணை வல்லா யெனவிவ ருரைப்பக் கேட்டு
நன்றிசேர் கச்சி நம்பி நவையிலீர்ப் பூதூர் வந்த
மன்றல்சேர் கமலத் தாராய் மாசிலாற் குலத்து மேலாம். (௯௦)

வேறு.

ஐய பிரம சைவிகத்தி லாசி லாத நிட்டையையுன்
மெய்யி லுடைமை யத்திறத்தா லனுநீ செய்ய விரும்பிடினும்
வைய மடாது வைதிகர்க்கு மற்றத் தொழிலென் றுரைக்குமெனாற்
செய்யுங் கரும மன்றினுநீ செப்ப வேண்டா மெனச்செப்பி. (௯௧)

போனா னன்று திருக்கச்சி நம்பி யதற்பின் பூதூர்வாழ்
தேனார் கமலத் திருத்தாரான் சிலநா ளவன்பின் சென்றவனோ
டானா தமர்ந்தா னதிலொருநா ளருளா ளற்குச் சிலநினைவு
தானாய் நினைத்துத் திருக்கச்சி நம்பிக் கதனைச் சாற்றுவான். (௯௨)

நம்பி சிலசொ னினைத்தனனான் ஞான மிக்கா யுன்னுடைய
தம்பி ரானோ டவைகேட்டுச் சாற்ற வேண்டு மடியேற்கா
யெம்பி ரானீ யெனச்செப்பி யிளையாழ் வார்போய்த் தண்டமிட
வும்பர் புகழுந் திருக்கச்சி நம்பி நன்றென் றுவந்தேகி. (௯௩)

வேறு.

பேரரு ளாளர் முன்பு பேணியப் போதும் போலச்
சீரரு ளெய்தி நின்று திருவால வட்டந் தாங்கி
யாரரு ளோடுஞ் சேவித் தமர்ந்தன னவனை நோக்கிப்
பாரருட் பன்றி யாகி யிடந்தவர் பகர லுற்றார். (௯௪)

மன்னுசீர்க் கச்சி நம்பி வதனமு மன்மூங் கண்டா
லென்னிடை யொன்று கேட்பா னெழும்பிய நினைவு போன்ற
துன்னுடைக் குறிப்பி லென்ன வோதநீர் வண்ணர் கூறப்
பன்னரும் புகழ்சேர் நம்பி பணிந்திவை பகர லுற்றான். (௯௫)

வேறு.

அக்கும் புலியி னதளுமுடை யானுர் தூயா மறுத்தவனே
யொக்குந் துய்ந்த பைக்குறையி னுடையா னறியாச் சிரக்குறநோ
தக்க பூதா ரிளையாழ்வார் தமியேன் சிலது நினைக்கின்றேன்
றெக்க புகழாய் திருமாலைக் கேட்டின் றென்பாற் சொல்லென்றுர். (கூசு)

அதுவே சொல்ல வுன்னியது மடியே னென்று ஞசில்லான்
மதுவார் தாளபத் திருத்தாரான் பற்றை நம்பி முகநோக்கி
முதுவே தத்தின் முடிவுணர்ந்த முதல்வா பூதா ரிளையாழ்வா
னிதுவே நினைந்தா னருகேட்டி யென்னப் பின்னு மிசைக்கின்றுன். (கூஎ)

செப்பு மந்த விளையாழ்வான் சேடந் துவத்தி னுடன்பிறந்தா
னெப்பி லாத சிந்தனையி லெனையே பரமென் றுணர்ந்திருப்பான்
றப்பி லாத நாமுன்பு சாந்தி பனியா முனிபக்க
லப்ப வோதி யிடும்படிபோற் சகல கலையு மவரவர்பால். (கூஅ)

ஓதிப் பூத மைந்திடமா முடம்பு முயிருந் தத்துவமும்
பேதப் படுத்தித் தன்னுள்ளே யெல்லா மறிந்து பிணக்கற்ற
மாதக் கோனு யிருந்ததனைக் கேட்டான் மனத்தி னினைவுதனைப்
போத மிக்கா யுரைக்கின்றேன் கேட்டின் றவற்குப் புகலுதியால். (கூகூ)

செப்பு கின்ற பரத்துவமும் யாமே யென்னச் செப்புதியே
ரெப்பி லாதாய் தரிசனமும் பேத மென்றே யுரைத்திடுக
தப்பி லாத வுபாயமதும் ப்ரபத்தி யென்றே சாற்றிடுக
வப்ப புகல்க விவையன்றி நினைவும் வேண்டா மந்திமத்தில். (க00)

இந்தச் சரீர வவதானந் தன்னி லிசையு மோக்கமது
மந்த மில்லாக் குணத்தினனுக் காசா ரியனும் பெரியநம்பி
சிந்தை யுள்ளே யிவையெல்லாந் தெளிந்து நோக்கி யிளையாழ்வான்
முந்த நினைந்தா னிவையிவையே மொழிந்து வருக போயென்றுன். (க0க)

என்று மாய னருள்செய்ய வின்ப துன்ப மிரண்டுமற
நின்ற நம்பி நெடுமாலை நெகிழ்ந்த வன்பால் விழுந்திறைஞ்சிச்
சென்று பூதா ரிளையாழ்வார் சேருந் தலத்தி லணைந்திடலு
மன்றல் கமழுஞ் செழுங்கமல மாலை மார்பர் வணங்கினர். (க0உ)

வேறு.

நம்பியு மந்த மறையவன் கழலி னணையுற வணங்கிபின் னினைவை
யம்புயக் கண்ண னருளின னிவையே நினைந்தவை யாசிலா யென்ன
வெம்பிரா னுரைத்த படியெலா முரைப்ப விலங்குசீர்த் தயரத ராமன்
றம்பியாய்ப்பிறந்தானெக்குமென் றிறைஞ்சித் தாமரைக்கண்ணனீ யென்ன.

திருந்திய கருணை நம்பியை வியப்பத் திருக்கச்சி நம்பியும் பூதூர்ப்
பொருந்துசீர் மறையோ னுள்ளமு மாயன் பொருவருந் திருவுளக் கருத்து
மிருந்தமை நோக்கிச் சிந்தையுட் களித்திங் கிவனுமோர் திருவவ தார
மருந்தவ முலகஞ் செய்ததின் பொருட்டா லவதரித்தனனெனவுவந்தான். ( )

உன்னியீன் டிருத்தி யொப்பிலா யென்ன வோதநீர் வண்ணனு ரிடத்தின்
மன்னினன் முன்போற் றிருக்கச்சி நம்பி மாசறுஞ் சீபெரும் பூதூ
ரென்னுநன் னகரிற் றிருவவ தரித்தா ரெண்ணுவா ரீங்கிவன் சேடந்
தன்னைநா மருந்தி யாருயி ரதனைத் தரைமிசைப் பவித்திர மாக்கி. (க0ரு)

பின்புமா லருளும் பெரியநம் பியைப்போய்ப் பேணுத லியல்பெனநினைந்தங்
கன்பினு லோங்குந் திருக்கச்சி நம்பி யடியிணை நாடொறும் வணங்கி
யென்பெலா முருகப் பின்செல்வார் பூதா ரெம்பிரான் றிருக்கச்சி நம்பி
துன்பிலா நிலையாயடியனேன் செய்யும்பணியைநீ சொல்லெனத் துதித்தான். (க0சு)

வடிவினுற் குணத்தா லொப்பிலாப் பூதூர் வள்ளலு நம்பியை நோக்கி
முடிவிலாப் பத்தி வாரிதி யனையாய் மூங்கரின் மூங்கனுய்க் கழியு
மடியனே னகத்திற் பொன்னடி சார்த்தி யொருபக லமுதுசெய் தருளில்
விடியுமென் மாயா கங்குலென் றிசைத்தான் விளங்குசீர் நம்பியும் விளம்பும். (க0எ)

வேறு.

உன்னுடைத் தளிகைச் சேடத் தோரவி லிருந்தப் பெற்று
லென்னுடைச் சென்ம மென்னைச் சார்ந்தவ ரெலையி றீமை
மன்னுடை யிராமன் செய்ய மலரடித் துகள்சார் கல்லின்
றன்னுடை மேன்மை யன்றோ தமியனேற் கெய்தப் பெற்றால். (க0அ)

என்றதற் கிசைந்து நம்பி யியம்பிட விளையாழ் வாரு
மன்றவை யின்று வேண்டும் வருதிநீ நம்பி யென்னச்
சென்றன ரகத்துத் தாந்தந் தேவியர் தம்மைக் கூவி
யின்றுநான் விருந்து நம்பிக் கிடும்படி யிசைந்து போந்தேன். (க0கூ)

நறுமலர்க் குழலி னுளே நாரண னுருவா மந்த
மறுவறு குணத்தி னுனை மானிட னெனவெ ணுதே
யறுவகைச் சுவையி னுன்கு விதத்தினி லன்பாற் பேணி
யுறுகறி யமுது மிக்க போனக முண்டாக் கென்ன. (கக0)

வேறு.

செப்பி நம்பி வரும்வழியை நோக்கி யிருந்தார் செழுமறையோ
ரொப்பி லாத திருக்கச்சி நம்பி யோத வண்ணரிடைத்
தப்பொன் றின்றித் தனக்கடுத்த தொழில்செய் தாங்கே தானமர
வப்பன் கச்சி யருளாள னிவனை நோக்கி யறைகின்றுன். (ககக)

வருந்தும் பிறவித் துயர்கடிந்த மைந்தா விப்போ தோரகத்தில்
விருந்துன் பான்போ கின்றவன்போ லிருந்த துன்றன் மெய்க்குறிப்பு
திருந்த வுரைய நியாவரிடை யென்று கூறத் திருமாலே
பொருந்துமன்பி னிளையாழ்வார்பணித்தா ரொப்பிப் போந்தனனால்.(ககஉ)

என்று நம்பி தொழுதுரைப்ப வீரே முலகு முண்டுமிழ்ந்து
நின்ற மாயன் கட்டுரைப்பா னீதா னவன்றன் சேடத்துக்
கின்று விரும்பி யொப்பினையல் விளையாழ் வானு நின்கலத்தி
னன்றி சேரு முச்சிட்ட நயந்து கொள்ள நினைக்கின்றான். (ககங)

வேறு.

மருவருங் குணத்தி னானே மற்றவ னென்னைத் தாங்குந்
திருவனந் தாழ்வா னுகுந் தெசரதன் மகனாய் நான்முன்
பொருவரு மயோத்தி தன்னிற் போந்தநா ளொம்பி மாரா
மிருவரோ டொருவ னான இலக்குவ னிளையாழ் வானாய். (ககச)

மன்னினா னவனின் சேடம் வாய்க்கொளல் பழுதம் மேலோன்
பொன்னடி வருந்த விங்கே போதுவா னின்னைத் தேடிப்
பன்னருங் குணத்தாய் வேறோர் நெறியினிற் பரிவா லேகி
யன்னமென் னடையாள் மற்றவ் வந்தணன் றேவி தன்னை. (ககரு)

வேறு.

அன்பினில் வணங்கி யடிசில்கேட் டருந்தி யாகிகலன் றிரும்புமு னியு
நின்பசி தணித்து விரைவினில் வருதி யென்றிறை நின்றருள் புரிய
வென்பெலா முருகிக் கண்கனீர் கலுழ மாயவ னிணையடி யிறைஞ்சிப்
புன்புலன் கடிந்த சிபெரும் பூதூர்ப் புண்ணியன் வருநெறி யன்றி. (ககசு)

மற்றொரு நெறியி லேகின னம்பி யாண்டையின் மறையவன் றேவி
யுற்றசீர்விருந்துசமைந்ததென் றுரைப்பவுலகெலாந்திருத்துதற்குறித்தா
னற்றவ முடைய நம்பியைக் கொணர்வ னானென வெழுந்துள வஞ்ச
மற்றவ னமரும் பேரரு ளாள ரருகிலென் றுங்கெழுந் தருளி. (ககஎ)

தேடினா ரெங்கே நம்பியென் றவருஞ் செங்கண்மால் கோயிலு ளெங்கு
நாடினார் காணார் திரும்புமுன் போன நம்பியு மவர்மனை நோக்கி
யோடினார் வாசற் புறத்தினிற் செறிந் தாங் குள்ளம ரோவிய மனையா
டாடொழு த[illegible]னே வருந்தினேன் பசியு [illegible]லக்குளார் தலைவரென் றிசைத்தான். ()

அத்திறங் கேட்ட வருந்ததி யனையா ளாக்கிய விருந்தினை யருந்த
மெய்த்திற முடையீ ருமையே நாடி [illegible]வுதியர் தலைவனார் போனார்
பொய்த்திற மில்லா ரிக்கணம் வருவ [illegible]றன்ள் புண்ணியம் போல்வாள்
சித்திர நெறிசேர் கச்சிநம் பியுமச் சேயிழை யாளொடுஞ் செப்பும். (கககூ)

அன்னையே யனையாய் பசியினா ல[illegible]யே யாருயிர் வாடினேன் மிகவும்
பின்னையென் னாதே யிக்கணத் துதவப் பெற்றதே யமையுமென் றுரைப்ப
மின்னையே யனையா டளிகைபோட் டன்பின் வேண்டிய போனக மளித்தா
டன்னையே யனையாள் விரைவினி லருந்தித் தளிகையு மாற்றியத் தலமும்.

வேறு.

விரைவினிற் சுத்தி பண்ணி விண்டுவின் கோயில் புக்கான்
புரையிலா மனத்தாள் வந்து போனகஞ் செய்து போன
தரைமிசைப் பின்னுந் தானுஞ் சாணிநீர் தெளித்தா டைய
னிரையுறு துவலை மேலே தெறிப்பவந் நிலையி லேகி. (கஉக)

தடம்புன லாடி மீண்டு தையலு மகத்தில் வந்தா
டடம்படு பூதூர் வள்ள றிருக்கச்சி நம்பி தன்னை
நடந்துறத் தேடிக் காணா தக்கண மனையி னண்ணி
மடந்தையோ டிங்கே நம்பி வந்தனன் கொல்லோ வென்ன. (கஉஉ)

அன்னமென் னடையாள் செப்பு மரும்பசி யுடைய ராகி
யென்னுட னடிசில் கேட்டா ரீந்தன னருந்தி யாங்கே
மன்னிய தளிகை யோர்சை மற்றொரு கையாற் சுத்தி
பின்னுறச் செய்து போனா ரென்றனள் பிரம னொத்தார். (கஉங)

கேட்டதி னுள்ளஞ் சோர்ந்து கெடுத்தனை தளிகை யெங்கே
போட்டனன் கொல்லோ வென்னப் புறம்புட் னுள்ளு மிக்க
தோட்டமுந் துரவு நாடிக் கண்டிலர் சுருதி வல்லார்
வாட்டமுற் றகத்து ளெய்தி மனைவியை வெறுத்து நோக்கி. (கஉச)

விருந்தவ ரருந்திப் போன பின்புநீ விரைவி னேகிப்
பொருந்துநீ ராடி யிங்கே புக்ககா ரணமென் னென்று
ரருந்ததி யனையாளு மேலோ யாங்கவன் சுத்தி பண்ணித்
திருந்திய தலத்திற் பின்னான் றெளித்திடத் துவலையென்பால். (கஉரு)

தெறித்திட வதனா னானுஞ் சென்றுநீ ராடி வந்தேன்
பொறித்தவல் வினைக ளற்றீ சென்றவள் புகலக் கேட்டங்
கெறித்தெழு கனலிற் சீறி யா[illegible]னவன் றளிகைச் சேடங்
குறித்திவண் டிரியச் செய்தா[illegible] குற்றமொன் றீது நின்பால். (கஉசு)

வேறு.

உண்டாய்த் தனங்கே குலமேலிட் டொரு முனைவா லூதியங்கள்
கண்டார் யாவர் தாந்தம்மைக் க[illegible]டயா யெண்ணிக் கணிப்பிறந்தோ
ரெண்டா னின்றிப் பலகுலமா யுங்கை தாங்கும் வேதனைமா
ரெண்டாய்த் தொண்ட[illegible]டன்கலந்தா லன்றோ நீர்ந்து சுகந்துய்ப்பார். ()

முன்னை மறையோர் நான்கினுறு முடிவுமிதுகாண் மொய்குழலே
யுன்னை வேண்டி யுரைக்கின்றே னொருநா ளிவணங் குலவீற்றை
யென்னை வேண்டிப் பாகவத ரிடத்திற் காட்டா திருத்தியென
மின்னை நோக்கி யிளையாழ்வார் விளம்பி யின்டு வருள்செய்த. (கஉஅ)

வேறு.

குருமணி யாய பெரியநம் பியைப்போய்க் கூடுதல் வேண்டுமென் றருள்சேர்
திருவுளத் தெண்ணித் தென்றிசை நோக்கி நடந்தன னிந்திர சித்தை
யொருதிறற் கணையா லறுத்தறங் காத்திங் குவரிசூழ் பூமிவான் முழுதும்
பொருவருந் தன்சீர்ப் புகழினை நிறுத்திப் புங்கவன் புலம்பமுன் போனான்.

வேறு.

அப்படி நிகழு நாளி லரங்கமா நகரந் தன்னி
லொப்பிலா வாள வந்தா ரோங்குசீ ரடியி னானுஞ்
தப்பற மன்னி வாழு முதலிக ளம்பி லொன்றாஞ்
செப்பமார் பெரிய நம்பி தன்னொடுஞ் செப்பு கின்றார். (கஙO)

வேறு.

ஆசிலா நம்பிநம் மாளவந்தார் பூதூரிற்
றேசுறுசீ ரிளையாழ்வார் தரிசனத்துக் கதிபரெனப்
பேசினார் நம்மோடும் பின்பணைந்து கடாக்கித்தா
ரீசனார் திருவருளா லவரிசைத்த வின்னுரையும். (கஙக)

வேறு.

பொய்யா காது நீயின்னும் போயப் புலவன் றனக்கருள்கள்
செய்யா நின்று யெனிலிந்தத் தெரிச னத்துக் கோருறுதி
மையார் கண்ணா ளலர்மீதின் மங்கை முதலிம் மாநிலத்தி
லையா கேட்டி யாளவந்தார் வரையி லுள்ள வாசிரியர். (கஙஉ)

பண்டு பண்ணுப் பாடிபண்ணிப் பாரை முழுது முய்வித்தா
யண்டர் புகழும் பெரும்புகழா யேகென் றனுப்பி யருளவவர்
புண்ட ரீகப் பதங்களினும் புவன மனை முன்றெங்குங்
கொண்டல் வண்ணன் றாள்களினுங் குவிழ்ந்து வணங்கிப் பெரியநம்பி.

விரைவா லேகி யிளையாழ்வார் மேவுங் காஞ்சி நகரணைவான்
வரையார் மாட மாளிகைசூழ் மதுராந் தகத்தின் மன்னிவளர்
திரையா ரேரி காத்தபிரான் றிருமு னெய்தி யிருந்தனர்முன்
புரையா நின்ற விளையாழ்வா ருவப்போ டன்றத் திருநகரில். (கஙச)

வந்தா ரெதிர்கொண் டிருந்தவரை மலர்க்க ணாலே யுறநோக்கி
யெந்தாய் சரண மெனப்பணிந்தின் றிரங்கி யருளா யெனக்கமரர்
சிந்தா மணியே யெனப்போற்றச் சீரார் பெரிய நம்பிதிரு
நந்தா விளக்கா மிளையாழ்வார் முகத்தை நோக்கி நவில்கின்றார். (கஙரு)

வேறு.

எ யின் றனக்க தீவா னெய்தினே னிளையாழ் வானே
பன்ன ப பாவ முற்றும் படிமிசை யகல்வித் தோங்கும்
புண்ணி ப கோடி யென்னும் பொருவரும் விமானப் பாங்கி
னண்ணிமுன் னாள வந்தார் நம்பிடை யுனக்கு வைத்த. (கஙசு)

உறுதியை யுரைக்கின் றேனா னுத்தமா கருத்தாற் பேணிப்
பெறுதியென் றருளிச் செய்தான் பெரியநம் பியுநால் வேதத்
தறுதியை யுணர்ந்து நின்ற வாசறு பூதூர் வள்ளன்
மறுமொழி யிவையன் றந்த நம்பிபால் வழுத்த லுற்றான். (கஙஎ)

தேவரீ ரடியேன் றன்னை யாளவந் தார்பாற் சேர்க்கப்
பூவடி வருந்த வந்து புன்மையே னோடு மீண்டு
மூவரும் வணங்கி யேத்து முதல்வள ரரங்கந் தன்னுண்
மேவுமு னாள வந்தார் வீடடைந் திட் தன்மை. (கஙஅ)

வேறு.

அறிந்தருளு மெய்யடியே னாக்கையுயி தொந்தமறப்
பிறிந்தழியுந் தன்மையினைப் பேதை யேன் பேசுவதென்
மறிந்துவிழு மிவ்வுடம்பி னிலையா ம மகிழ்மாறன்
செறிந்தமின்னி னிலையிலதா மென்னமுனஞ் செப்பியதும். (கஙகூ)

பொய்யாதே யதனாலே புலையேனை யிப்பொழுதே
யையாநீ யங்கிகரித் தருள்கவென வடியிணையைக்
கையார்ந்த மலர்தாவிக் கண்கள்பனி நீர்ததும்ப
மெய்யார்ந்த சிந்தையனு மேதினியில் விழுந்திறைஞ்ச. (கசO)

பெரியநம்பி யதுகண்டு பேரருள்கூர்ந் தருகணைத்திட்
டரியதன காருயிரோ டொன்ற க வெடுத்தணைத்து
விரிபொழில்சூ ழரங்கநகர் விட் யெரும் வீடடைந்த
வுரியவரு ளாளவந்தார் திருவ ளை யுவப்பினொடும். (கசக)

பற்றென்ன முன்புரைத்துப் வெற்சம் பந்தத்தான்
முற்றமுன முடையவற்கம் குத்தத்தி லவைபண்ணி
யுற்றகுரு பரம்பரை யத்தினொடு முபதேசித்
தற்றமற வாளவந்தார் தமக்களித்த பொருளனைத்தும். (கசஉ)

ஒன்றொழியா தருள்செய்தங் கோங்கியசீர்ப் பெரியநம்பி
யன்றதற்பி னிளையாழ்வா ரோடுமவை யுறைகின்று
னன்றிசெறி மனத்தினனே நாட்டார்க்கா யிராகவனர்
வென்றிதரும் பராதாழ்வார் திருமுடியில் வேதாந்தம். (கசங)

செப்புமிய திருவடியா மரவடியைச் செறிவித்துத்
தப்பின்றி வளம்புக்க தன்மைபோ லாளவந்தா
ரொப்பரிய திருவடியை யென்றலைமே லுனக்காக
வப்பொழுதே வைத்தகன்று ரதுநீயு மறிகுதியால். (கசச)

வேறு.

என்றிவை பெரிய நம்பி யியம்பிட விளையாழ் வாரு
நன்றிசேர் கருத்தி லந்தப் பொருளெலா நயந்து கொண்டங்
கொன்றிய காத லோடு முத்தமக் குருவை நோக்கி
நின்றமூ வகையா லந்த நினைவுறு பொருளைக் கேட்பார். (கசரு)

அருளுறு சிந்தை யெந்தா யறைந்தவிப் பொருள்கட் கெல்லாந்
தெருளுறு பிரமா ணந்தா னேதைச் செப்பிப் பின்பென்
மருளறப் பிரமே யத்தை வாக்கினுன் மொழிதி மாயை
யிருளறு பிரமா தாக்க ளியாரதை யியம்பு கென்றார். (கசசு)

என்றிவை யிளையாழ் வாரு நியம்பிடப் பெரிய நம்பி
நன்றுநன் றன்ப நீபோர் ஞானத்தின் கொழுந்தோ வென்ன
வொன்றிய காத லோடு முவந்துநீ கேட்ட வெல்லா
மின்றுனக் குரைக்கின் றேனீ கேளென விரித்தியம்ப லுற்றார். (கசஎ)

வேறு.

ஓது கின்றேன் பிரமாணந் தன்னை முன்னி லுத்தமர்கள்
வேத நான்கிற் பலகலையில் விரிந்து குவிந்து திரண்டபொருள்
மாத வன்பேர் சொல்லுமதே மைந்தா வோத்தினி சுருக்கென்று
நீதின் பயனும் பிரமேயந் தனையுங் கேட்டி யிசைக்கின்றேன். (கசஅ)

அந்த நாம முடையவர்நம் மத்தி கிரியி லருள்வரா
விந்த வுலகத் தவருய்ய வெடுத்த வாழி சங்கினொடு
முந்த நின்ற திருமாலா முந்தி வித்து காதலனே
பந்த மறவிவ் விரண்டுமுறும் பிரமா தாநீ யெனப்பகர்ந்தார். (கசகூ)

வேறு.

அத்திரு மொழிகள் மூன்றையுங் கேட்டாங்கன லுறமெழுகெனக்கரைந்தோ
ருத்தர மின்றி விழிகணீர் சொரிய வுரோமங்கள் சிலிர்ப்பமெய் விதிர்ப்பச்
சித்திர வுருவ மிதுவென நின்றான் சிறிதுபோ தயோத்திமன் னவற்குப்
புத்திர னாகி முன்பவ தரித்தான் புந்தியி லுணர்ந்திவை புகல்வான். (கரு0)

வேறு.

பங்க மில்லா மறைமுடிவிற் பரத்து வத்தைப் பாரிடையே
சங்கை தீர வெடுத்தினிதாய்ச் சாற்ற வல்ல தேசிகனு
மெங்கள் கோவே யெனக்கென்னு விதயத் தெண்ண வீங்கிவரைத்
துங்கக் கடலைக் கடைந்தபிரான் சொன்னான் முன்பித் தாயவரும். (கருக)

வேறு.

இன்றெனக் குரைத்த மந்திரந் தனக்கிங் கிசைந்தநற் பொருளெது வென்ன
நன்றிசே ரத்தி கிரியினி லாழி நலந்திகழ் சங்கமு மேந்தி
நின்றநந் திருமா லென்றன னிருவர் நிலைமையு நேர்பெற நோக்கி
லொன்றெனும் படியா யிருந்ததின் றந்தோ வோங்குசீர் விட்டுணு சித்தன்.

திருமொழி தன்னிற் பீதக வாடைத் தேவனே தேசிக னுருவா
யிருநிலத் துற்றானென் றுரைத் திட்ட வின்சொலை யின்றிவண் டெளிந்தேன்
மருவிய பெரிய நம்பியாய்த் தோன்றி வையக மனைத்தையுந் திருத்துங்
குருமணி யாகிப் பேரரு ளாளர் குவலயத் தவதரித் தமையால். (கருங)

எனவுணர்ந் திருந்த தேசிகக் குன்றி னிணையடி முடிமிசைத் தரித்துப்
புனைமலர்த்துழாயாய்க்குருமணி யுருவாய்ப் போந்தனை யோவெனப்பலகால்
மனமுற நிறைத்த வன்பினால் வணங்கி நின்றனன் வையக முய்ய
வினமொருசனனமெடுப்பனென்றெடுத்தவிலக்குவனம்பிபின்னிசைப்பான்.

இரைக்குமேழ் கடலு மணுவெனப்பெருகுமின்பவாரிதிப்பெரும்புனல்சேர்
திரைக்கணுய்ச் சுழிக்குஞ் சுழிக்கணு யமருந் தெள்ளியோய் கேட்டிநான் முன்ன
முரைத்தமா ப்ரமாண மதுதனக் கந்த மோங்குசீர்ப் பிரமேய மதனை
நிரைத்தமா மாடக் காஞ்சிமா நகரு ளீபுகுந் தனுபவித் திடுவான். (கருரு)

வேண்டுமென் றெழுந்து சிபெரும் பூதூர்விமலனைத் தன்னுடன் கொண்டங்
காண்டுவிட் டேகிக் காஞ்சிமா நகரி லணைந்தரு ளாளரைக் காட்டிப்
பூண்டகா தலனே பிரமேய மிதுவாம் புரையறப் பற்றுதி யென்று
ஞான்டகை மணக்கா னம்பியு மன்பி லாளவுந் தார்க்கரு ளோடும். (கருசு)

மதுவிரி துழாயா னரங்கமா நகரின் மன்னுசீ ரரங்கனைக் காட்டி
யிதுபொரு ளுங்கண் முன்னுளோர் வைத்த வெலையறு மிருநிதி யென்னு
முதுமொழி யொப்பக் கூறின னம்பி முத்திவித் தாமிளை யாழ்வான்
பதுமனைப் படைத்தான் றிருமுடி முதலாய்ப் பங்கயப் பாதுகை வரையாய்.

அன்பினன் மருவி யனுபவித் துள்ள மன்னுற மெழுகென வுருகி
முன்புநானிலைத்தநினைவெலாமுனைத்தமுதல்வனேசரணெனப்பணிந்தான்
புன்புலா னுகரு மரக்கர்கள் குலத்தைப் பொடியெழச் சுடுசரந் துரந்தான்
றன்பினுய்ப் பிறந்தன் றிந்திரன் பகைஞன் றன்னையும்பின்னையுந்தடிந்தான்.

வேறு.

அப்படியே மடைமாறுப் பத்தியினு லிளையாழ்வார்
செப்பரிய சிந்தையினாற் சொல்லினாற் செய்கையினான்
முப்பொழுது மனுபவித்து மூவிரண்டு திங்களவ
ளைப்பரிய பெரியநம்பி யுடன்வாழ்ந்தா ரந்நாளில். (கருகூ)

பெரியநம்பி யன்பின்மிகும் பேரருளா லாங்கவர்க்குத்
தெரிசனத்தி னெறியனைத்துஞ் சீர்பெறவாங் கெடுத்தோதிக்
கரியநிறச் செய்யவாய்க் கமலநய னத்தழகா
ரரியையிளை யாழ்வார்த மகத்திலுறப் பதிவித்தே. (கசுo)

மவகினு ரறுதிங்கள் மலர்மகிள்கோன் றரிசனத்தின்
செய்யநெறி முறைகேட்டுச் சிபெரும்பூ தூருறையு
மைப்பனுள முகந்தருளி யாருயிரும் யாக்கையும்போ
லைய்யுநெறி யவைகாட்டு மறையவனே டுடன்வாழ்ந்தான். (கசுக)

பேதமறு மிளையாழ்வார் பெரியநம்பி யென்றுரைக்கு
மாதவஞ்சேர் நிலையினரு மறுவறுசீர் நயிச்சியத்தா
லோதுமுட லிரண்டாகி யுயிரொன்றாய் வாழுநாட்
போதமிகும் பெரியநம்பி மனையாட்டி பூதூரில். (கசுஉ)

வந்துதித்த விளையாழ்வார் மனையாட்டி யென்றுரைக்குங்
கந்தீமிகும் பூங்குழலா ரிருவர்களுங் களிகூர்ந்த
சிந்தையரா யொக்கலைமேற் றிகழ்செம்பொற் குடமேந்தி
யிந்தநிலத் தொருகிணற்றி லிரும்புனலுக் கேகினர். (கசுங)

சென்றுசெழும் புனல்பெருகிச் செறிகிணற்றின் றிண்கரைமே
னின்றிறைவைத் தோண்டியினி னெடுங்தாம்பை யுறப்பூட்டி
யன்றுவிடுத் தரும்புனலை யலைத்தெற்றி யுறமுகப்ப
வொன்றுசென்றங் கொன்றோடே யுறக்கலந்து பிரிவுறலும். (கசுச)

வேறு.

ஆண்டகை யிளையாழ் வார்தந் தேவியா ரதுகண் டந்தத்
தோண்டியை யுடைத்துப் போட்டுச் சுரந்தெழு வெகுளி யோடு
மீண்டுதம் மகத்துட் புக்கு வேறொரு தோண்டி கொண்டு
பூண்டதங் குலத்தைப் போற்றிப் புனன்முகந் தகத்துட் புக்கார். ()

வேறு.

பெரியநம்பி தேவியா ரொருமொழியும் பேசாதே
விரிபுனலாற் குடநிறைந்து மெய்ந்நிறுத்த துன்பினொடுந்
தெரிவுறச்சென் றவையெல்லாஞ் செப்பினள் கணவனுக்கங்
கரியபொரு ளுணர்ந்தவனு மத்திறங்கேட் டிருந்தெண்ணி. (கசுசு

வேறு.

இப்படிச் செய்தார் காறு மென்றிதை யிளையாழ் வான்பாற்
செப்பிடி லவனு மந்தச் சேயிழை தன்னைக் கோபித்
தப்பொழு தகற்றுஞ் சொல்ல நடக்கிலோ வஞ்ச மாகுந்
தப்பற விரண்டு நாமே சாற்றல்சாற் றுண்மை வேண்டாம். (கசுஎ)

என்றிருந் தகத்து ளெண்ணி யேந்திழை யாடன் னோடு
மன்றெழுந் திளையாழ் வாரு மறியுமுன் விரைவி னேகிச்
சென்றுசீ ரரங்க மன்னித் தேசிகர் சிங்கம் வாழ்ந்தா
னென்றுமி துணராப் பூதூர் வள்ளலு முவப்பி னோடும். (கசுஅ)

தேசிக னெங்கே யென்னச் சென்றன ரென்றும் போலே
யாசிலா னரங்கம் புக்கா னென்றன ரருகி னின்றார்
பேசிடா தேகற் கேது வென்கொலப் பெரியோ னென்றார்
வாசவார் குழலா ளின்சீர் மனைவியாற் றுன்புற் றென்றார். (கசுகூ)

ஏங்கியப் பொழுதே நெஞ்ச மீடழிந் திளையாழ் வாரு
மாங்கவை யெதனு லென்று ளாயிழை செய்த தன்மை
பாங்குநின் றவர்கள் கூறப் பதைத்தெழு சிந்தை யோடும்
பூங்குழ லமர்ந்து வைகும் பொற்றிரு மனையிற் புக்கார். (கஎo)

வானவ ரிடுக்கண் டீர்த்தான் மனைபுக வெதிரே சென்ற
தேன்மர் குழலை நோக்கித் திருக்கச்சி நம்பி முன்னம்
போனகஞ் செய்த சேடந் திருவரேற் புனித மென்றே
நானவன் பின்சென் றேத்த நவையுறு மப்சா ரந்தான். (கஎக)

அன்றுநீ யொன்று பண்ண வப்பிழை பொறுத்தே னந்தோ
வின்றுமென் னுவி நாத னெனவரு பெரிய நம்பி
தன்றிரு வுளத்திற் கன்றத் தரணியோர் காண வென்னைக்
கொன்றதிற் கொடிய பாவம் பண்ணினாய் கூற்ற மன்னாய். (கஎஉ)

என்றுரைத் துன்னே டென்னே டிசைந்தன தொந்த மெல்லா
நின்றதிங் கின்றோ டென்ன நீணிலமிரங்க வந்த
மன்றல்சேர் குழலாள் வைகு மனையைவிட் டகன்று வேறோர்
நன்றிசேர் தலத்தின் மன்னி நான்மறை வியந்து கூறும். (கஎங)

உத்தம வேட மாகி யோங்குசீர்ச் சந்நி யாத
மித்தலந் தன்னி லின்றே கைக்கொள்வே னென்ன வெண்ணி
முத்தரு மறைக ளோர்ந்த முனிவரும் புகழ்ந்து போற்று
நித்தரி லொருவ னாகி நீணிலத் துதித்தா னன்றே. (கஎச)

வேறு.

இருந்தா னெருப்பட் டிளையாழ்வா னிசைக்கு மரசு ரிப்பிள்ளை
தருந்தா மஞ்சேர் குழலணங்கித் தலைவ னார்க்கு முன்பிறந்த
வருந்தா னஞ்சீர்த் தவம்பொறைசே ரான்டாள் வயிற்றி லவதரித்து
மருந்தாம் பிறவிப் பிணிக்கென்ன வந்த நந்தா விளக்கனையான். (கஎரு)

பேச வினிய கந்தாடை முதலி யாண்டான் புறப்பட்டுத்
தேச மறிய விளையாழ்வார் திருநன் டேந்த வொருப்பட்ட
மாசி லாத சீருரையைக் கேட்டு மனத்திற் களிகூர்ந்து
நேசத் தாலே வந்திருந்த நினைவின் மிக்கான் கழல்பணிந்தான். (கஎசு)

பணிந்த முதலி யாண்டானைப் பார்த்துப் பரம சாத்துவிகன்
றுணிந்தோ மதலாய் நான்மறைமுன் சொன்ன சந்நி யாசத்தி
லணிந்த மென்பூங் குழலியைவிட் டகன்றே மெதுநின் கருத்தென்றுன்
றணிந்த வினையின் றொடர்வற்ற முதலி யாண்டான் செப்புவான். (கஎஎ)

வேறு.

தொண்டனேன் றேவ ரீர்க்குச் சொல்வதொன் றுளதோ வானிற்
றிண்டிற லிரவி தன்னைச் செறிமுகிற் கணங்கள் மூடிக்
கொண்டுவிட் டகன்ற தன்மை போன்றதுங் கோலங் கண்டு
பண்டுநா னறிவே னின்று பார்த்தனன் பொழுதின் மேலோய். (கஎஅ)

முற்றவும் விடுமி னென்ன முதறி வுடைய மாறன்
சொற்றது நினக்கே யன்றோ சுருதிக ளனைத்து நின்னிற்
கற்றவர் யாவர் கற்றுங் கண்ணனைக் கருத்தி லோர்ந்து
பற்றில ரென்னிற் கற்ற கல்வியாற் பயனென் றுண்டோ. (கஎகூ)

சீருறு மாறன் முன்னஞ் செப்பிய தமிழ்வே தத்துக்
காரதி காரி நீயே யன்றியு மொருவ ருண்டோ
பாரிசை முன்னந் தோன்றும் பத்தரிற் பின்று மன்னி
னேர்பெறத் தோன்று வாரி னின்னையே யனையா யன்றி. (கஅ0)

குலத்தினைக் கல்வி தன்னைக் கோதறு மிளமைச் செல்வ
நலத்தினைத் தனத்தை நம்பி ஞானிலந் தெவர்க ளுய்த்தார்
சொலப்புகி னறிகிலர் மிக்கோர் அணிந்தமை நன்று பொன்றும்
பலத்தையும் வெறுத்து நின்ற பரமசாத் திகனே யென்றான். (கஅக)

என்றிவை யிளையாழ் வார்முன் னிறைஞ்சிநின் றியம்பக் கேட்டு
நன்றுநாங் கல்வி நன்றி நலனுறீ முணர்ச்சி யென்னச்
சென்றெறிந் துணர்வுந் தூய சிந்தையு மழுந்தப் புல்லி
யின்றென தாவி யொத்தா யிருக்கியென் றிருத்திக் கொண்டான். ()

அப்படி நிகழுங் காலை யாசிலாக் கூர மென்னுஞ்
செப்பரு நகரில் வாழுஞ் சிறந்தசீர்க் கூரத் தாழ்வா
ரொப்பிலா மைந்த னாய வோங்குகூர் கூரத் தாழ்வான்
றப்பற விளையாழ் வாருக் கலத்தின்மே லொருப்பா டுற்றார். (கஅங)

திறத்தினைக் கேட்டின் புற்றுச் சென்றவர் சரணந் தாழ்ந்துங்
கறப்பொரு ளாகி நின்ற வாசநு மிளையாழ் வார்பா
லறப்புகு முதலி யாண்டா னுடனமர்ந் தாச்சி ரித்தான்
பிறப்பெனுங் கடலை நீந்திப் பேரருட் கரையைச் சேர்ந்தான். (கஅச)

வேறு.

அந்தவா றிருவர்களு மாச்சரிப்ப வதன்பின்பொன்
றந்தையா மிளையாழ்வார் கச்சிநம்பி யெனுந்தவஞ்சேர்
சிந்தையார் மெய்ஞ்ஞானச் செழுந்தவனைக் கண்டிறைஞ்சி
யெந்தையா னினைந்ததிறைக் கியம்புகவென் றிசைத்தனரால். (கஅரு)

வேறு.

தனைவிடுத் தருளா ளற்குத் தன்னுடை மனத்துட் டோன்று
நினைவினை யுரைப்பித் தந்த நேயமா னருளி ஞ்சேல
வினையெலா மறமுன் னேற்றுன் விண்ணவர் மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
தினையின தளவு மொன்றுந் திருவுளத் தாசை யின்றி. (கஅசு)

வேறு.

அனந்த சரசுக் கரைமன்னி யதனுட் புகுந்து நீராடிச்
சினந்தின் மயக்கங் கொடுங்காமந் தீரா வஞ்ச மிவைபுணர்ந்த
மனந்த னோடே யறவிட்டு வாக்கு முளமுஞ் செய்தொழிலுந்
தினந்தன் மொழியான் றனக்காகும் வண்ண மின்று சிந்தித்தே. (கஅஎ)

வேறு.

கருதரு முதலி யாண்டான் கலியாண குணங்க டம்மைத்
திருவுளத் தெண்ணி யந்தத் தேசிகன் றன்னை யன்றி
மருவிய பற்றை விட்டேன் வாதநீ யோடு மென்னக்
கருமுகில் வண்ணன் வைகுங் கனகமா மேரு வொத்த. (கஅஅ)

புண்ணியக் கோடி யாழ்வார் பொருவரு குரவ னாக
வெண்ணிமற் றவரை நோக்கி யாவருங் கேட்ப முக்கா
லண்ணிநின் றருளிச் செய்து நான்மறை மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
திண்ணிய காவி தோய்த்த திருப்பரி வட்ட முக்கோல். (கஅகூ)

சாத்தின னரையிற் கையிற் றரித்தன னரியை நோக்கி
யேத்தினன் றிருப்பல் லாண்டை யாவரும் பண்ணி நின்றார்
தோத்திரங் கூரத் தாழ்வான் றுகளிலா வொளிகொண் ஞான
நேத்திர முடையாய் வாழி நீணிலத் தூழியென்ன. (௧௯௦)

மங்கலா சாத னத்தை வாக்கினான் மகிழ்ந்து பண்ணி
யங்கமர் முதலி யாண்டா னாசறு முகத்தை நோக்கிப்
பொங்குசீர்ச்சுலோக மொன்றை யுரைத்தனன் பொருளேதென்னிற்
றங்குமே மூலகின் ஞானத் தலைவராய் வைகு வோரில். (௧௯௧)

வேறு.

உன்னி னுன்னை யொத்தவர்க ளுண்டோ வந்தோ விளையாழ்வார்
சன்னி யாதங் கொளுமிடத்துத் தனையும் விட்டின் றுனையொழிய
மன்னும் பொருள்க ளனைத்தினையும் விட்டேன் விட்டேன் மதிமிக்கா
யென்னு முரையிங் குனக்கல்லா லொருவர்க் குளதோ வெனச்சொன்னான்.

வேறு.

அப்படி முதலி யாண்டா னாசறு குணத்தைச் சொல்லிச்
செப்பருங் கூரத் தாழ்வான் றிருவுள மகிழ வந்த
வொப்பிலா விருவ ரோடு மோங்குசீ ரிளையாழ் வாருந்
தப்பற வவ்வூர் மாயன் சரண்பணிந் தமரு நாளில். (௧௯௩)

இலங்குசீ ரிருவர் கட்கு மிசைத்தநற் றசே னார்த்தந்
துலங்கிட வருளிச் செய்து தொந்தங்கள் பலவு நல்கும்
புலங்கெடுத் தருளா னென்றன் பூங்கழ னிழலில் வைகி
மலங்களைந் தமல மாகி மன்னினா னந்நா டன்னில். (௧௯௪)

இருநிலத் தறிஞர் போற்றும் யாதவப் பிரகா சன்றா
னொருபக லவனைப் பெற்ற வன்னையா னுணவு துய்த்து
வருமிடத் தவனை நோக்கி மற்றவ னுரைக்கு மைந்த
வருமறை நான்குங் கற்றா யனைத்தள கலையுங் கற்றாய். (௧௯௫)

உன்னுடன் சிலநாட் கற்ற வோங்குசீ ரிளையாழ் வானு
மன்னுல களந்த மாமான் மலரடி களைக ளாகச்
சன்னியா சத்தைப் பற்றித் தலைவரிற் றலைவ னானான்
புன்னுனிப்பனிநீர் வாழ்வைப் புதல்வநீ பொருளென்றெண்ணி. (௧௯௬)

நிற்றலா வுலகந் தன்னி னெடும்பக லிருந்து நீமுன்
கற்றநா லனைத்து நோக்கிற் கழுதைகுங் குமங்கொண் டேகு
முற்றதின் கந்தங் கொள்வா னுணர்விலை யதுபோ லென்னப்
பெற்றதாய் பகரக் கேட்டுப் பேதைமை தவிர்ந்தே னன்னோ. (௧௯௭)

REGISTERED 3 - FEB 1910 MADRAS

வேறு.

அடியேன் செய்யத் தக்கதனை யருள்வா யென்ன வவனடியை
முடியால் வணங்கி முன்னிற்பான் முகத்தை நோக்கி யுரைக்கின்றா
னெடியா னுலக முன்னளந்த நெடுமா லடியா ரடியேனுங்
குடியாய்ப் பூதூ ரிளையாழ்வான் போன்று நீயுங் கோதில்லாய். (௧௯௮)

முக்கோல் காவித் துவராடை முறையாற் றரித்து மூவுலகுந்
தக்கோ னென்னும் படிநடந்து தன்னுள் வினையுங் காமாதி
யொக்கோ தினையு மறிவனலா லெரித்து மரித்த மனத்தாலே
தொக்கோ டிறையு முறவின்றி நிற்றி யென்று தொழுதவனும். (௧௯௯)

வேறு.

ஆங்கு நின்ற கன்று சென்ற கம்பு குந்த னைத்தையுந்
பாங்க றுத்து றந்து சன்னி யாத மின்று பற்றநாம்
வீங்கு நீர்வ ளைந்த வேலை வட்ட மாகி மெய்ம்மையா
லோங்கு பூவ லஞ்செய் தெய்த வேண்டு மென்ன வுன்னினான். (௨௦௦)

உன்னி நாளை யேக வென்ன வோரி டத்த மர்ந்தனா
னன்ன வேதி யன்க னாவி லன்றி ராநம் மாயனார்
மன்னி மாசில் பூதூர் வந்த வள்ள லைவ லஞ்செய்தச்
சன்னி யாத மெய்தி நீயும் வாழ்தி யென்று சாற்றினார். (௨௦௧)

அன்று சென்று மாய னார ளித்த சொப்ப னத்தையோர்ந்
தின்றி தென்கொ லோர்க னாவி ருந்த தென்ன வேதியன்
சென்று கச்சி நம்பி யோடு செப்பு மொப்பில் செங்கணாற்
கொன்று நானி னைத்து ளேன தின்ன தென்ன வொள்ளியோய். (௨௦௨)

கேட்டு வந்து ரைத்தி யென்று கேடி லாத நம்பிதன்
றாட்ட லைப்ப ணிந்து செப்ப நம்பி யுஞ்ச மைந்துபோய்
வாட்ட மற்ற தாம ரைக்கண் மாய னார்ம லர்ப்பதத்
தீட்டு கின்ற காத லோடி றைஞ்சி யால வட்டமும். (௨௦௩)

எடுத்தி ரண்டு கைக ளாலு மின்றெ னாவி நாதவென்
றடுத்து நின்று வீசி நின்ற வச்சு தன்னி டத்துள
மடுத்து நீங்கு போதி னம்பி மாய னோடு தன்னைமுன்
விடுத்த வன்ப கர்ந்த தன்மை யொன்று கூறன் மேயினான். (௨௦௪)

வேறு.

ஈறிலா மாயம் வல்லா யாதவப் பிரகா சன்றான்
மாறிலா மனத்தி லொன்று நினைத்துளேன் மாய னார்பாற்
கூறியந் நினைவைக் கேட்டுக் கொண்டெனக் குரைத்தி யென்றான்
றேறமற் றவன்றான் கேட்ட நினைவினைச் செப்பா யென்றான். (௨௦௫)

என்றிவை நம்பி கூற யாதவப் பிரகா சன்ற
னன்றிசேர் நினைவைக் கேட்டி நவையிலா யவனை யின்று
ளின்றுநீ யிளையாழ் வானென் றிசைத்திடு மேலோன் போலப்
பொன்றலில் சன்னி யாதங் கொள்ளெனப் புகன்றனென்னல். (உ0சு)

ஆங்கதற் கிசைந்து பூமி வலஞ்செய்தவ் வேடங் கொள்வான்
பாங்குற வெண்ணி னாப் பத்தனார் கனவி னன்போ
யோங்குநம் மிளையாழ் வானை யொருமுறை வலம்வர் நானுன்
றுங்குமே மூலகு முக்கால் வலம்வரு பலத்தைத் தக்கோய். (உ0எ)

தருமென வுரைத்தே னத்தை நம்புத லின்றித் தான்வந்
தொருநினை வுண்டு கேளென் றன்னொடு முரைத்து விட்டான்
பொருவிலா நிலைபா யெல்லாப் புவனமு மென்னுள் வைகு
மருவுநான் காரி மாறன் மனக்கம லத்தி லென்றும். (உ0அ)

தங்குவே னவனைத் தன்சீர் மனத்திடைத் தங்க வைத்தான்
பங்கமி லிளையாழ் வானைப் பத்தனை யொத்தா ரிங்கே
யெங்குளா ரந்தோ வந்தோ வெலையறு குணத்தா யித்தை
யங்கவன் றனக்குச் செப்பென் றச்சுத னருளிச் செய்தான். (உ0கூ)

இப்படி மாயன் கூற யாதவப் பிரகா சன்பாற்
கெப்பினு விதனைச் சென்றத் திருக்கச்சி நம்பி கேட்டன்
றப்பொழு தெழுந்து தூய வந்தணன் பூதூர் மன்னு
மொப்பிலா மணியை நோக்கி யுருகிநின் றினைய சொல்வான். (உகo)

வேறு.

தக்க மாறன் றிருவுளத்திற் றுமோ தரனுந் தனிமுதல்வ
னெக்க வுலக மனைத்தினையும் விழுங்கிப் புகுந்தா னெனவுரைத்தான்
புக்க காலத் தவனுகி யின்று பூதூர் நகர்ப்பிறந்து
தொக்க வினையே னிடர்கெடுப்பான் றேன்றுந் தருமை சுகோதரியே. ()

வேறு.

திருமகள் பூமி யோடே செங்கண்மா லன்ற னுள்ளே
மருவுவா னென்று னீயோர் மானிட வேட மாகி
யிருநிலத் துற்று யந்தோ யாவரே யறிவார் நின்னைப்
பொருவரும் புகழாய் நான்முன் னுரைத்தவை பொறுக்க வேண்டும்.

வேறு.

புவியு மேலா மிருவிசும்பும் புகலுந் திசைக ளோரெட்டுங்
குவிய நின்ற நின்னகத்துட் கொண்டு சீரவ னருளாலென்
செவியின் வழியாய் வந்தடியேன் சிந்தை புகுந்தா யெனும்பரம
கவிக ளுரைத்த படிநின்னிற் கண்டேன் கண்டே னெனக்கழறி. (உகக)

சென்று வணங்கி வலஞ்செய்து சீமா னிளையாழ் வாரருளா
லன்று சன்னி யாதம்பெற் றுய்ந்தா னந்த வருமறையோ
னன்றி சேரு மிளையாழ்வார் ஞான மிக்க தொண்டரொடு
மொன்றிக் கச்சி யருளாள ரோங்கு கழற்கீ ழுறவாழ்ந்தார். (உகச)

வேறு.

அந்த வாற னைத்தை யும்ம றிந்த ரங்கர் தாளின்மேற்
சிந்தை வைத்து மன்னு கின்ற தேசி கக்கு ழாங்களு
மிந்த மாநி லத்தி னிற்பி றந்தி றக்கு மின்னல்சேர்
பந்த முற்று மின்றொ டுந்த விர்ந்த தென்று பாரின்மேல். (உகரு)

ஆடி னார்கள் தென்ன ரங்கர் தாளை யன்று சென்னியிற்
சூடி னார்கள் வேத மாதி சொற்றெ ரிந்து பன்முறை
பாடி னார்க ளங்கு மிங்கு மத்தி றம்ப கர்ந்தெழுந்
தோடி னார்க ளன்ப ரின்ப முற்ற தென்னு ரைப்பதே. (உகசு)

வேறு.

அப்படியே திருவரங்கத் தினிதமர்ந்தெம் மாளவந்தா
ரொப்பரிய திருவடிக்கீ ழுற்றுறைய முதலினரும்
செப்பரிய வரங்கனார் திருமுன்பிற் புகுந்திறைஞ்சி
முப்பொழுது மமர்ந்தொழு முழுமுதலே யிளையாழ்வார். (உகஎ)

வேறு.

சன்னி யாதங் கைக்கொண்டு தயங்கு கச்சி மாநகரின்
மன்னி வாழா நின்றனரம் மானுபாவ ரைதமுனி
யுன்னி வகுத்த தரிசனத்துக் கோங்கு மதிப ரெனவுரைத்தார்
முன்ன மாள வந்தாரெம் மூவா முதலே நீயவரை. (உகஅ)

விரைவி லழைத்துத் தலத்தாக்கி வேண்டு முறுதி யாள்வந்தார்
தரையி லவர்க்கென் றெங்களிடை வைத்துப் பரம பதஞ்சார்ந்தார்
உரையும் பொருளு மெங்களைக்கொண் டவருக் கிறைவ வோதுவித்துப்
புரைபொன் றின்றி யெம்மொடவர் பொருந்தும் வண்ண மருள்கவென.

வேறு.

பாராரப் பணிந்தேத்திப் பாகவதர் கட்டுரைப்பக்
காராரு முகில்வண்ணன் காஞ்சிமா நகிரமருஞ்
சீராரு மிளையாழ்வார் சீக்கிரத்தில் வருகவென
வோராருந் திருமுகமு மீந்திருவர்ப் புகவிடுத்தார். (உஉ

சென்றவர்க ளிளையாழ்வார் திருவடியி லுறவிறைஞ்சி
நின்றரங்கர் திருமுகத்தை நீட்டினா ரவரெழுந்தங்
கன்றமரப் பணித்தேற்று ரருளியசொற் பயனுணர்ந்து
நன்றெனவே திருக்கச்சி நம்பியொடு நம்பெருமாள். (உஉக)

வருகவெனத் திருமுகமும் வரப்பெத்தா ரருளாளர்
திருவுளத்துக் கறிவித்துத் திறத்தினையிங் குரைத்தியென
மருவருஞ்சீ ரிளையாழ்வார் வணங்கியிவை கட்டுரைப்பப்
பொருவருஞ்சீர்க் கச்சிநம்பி புனிதனுட னவைபகர்ந்தான். (உஉஉ)

அங்கதுகேட் டருளாள னவனியிங்க் ளெதுவரினுந்
தங்கடங்கள் பெண்டுகளைப் புறம்போக்க றக்கதுவோ
பொங்குகட லுலகத்தார் புகல்வரிது போமென்னச்
சங்கமருந் திருக்கரத்தான் சாற்றின னதைநம்பி. (உஉங.)

ஆசிலா விளையாழ்வார்க் கறைந்தனர்போ யதையரங்கத்
தீசனார் திருமுகங்கொண் டேகின ருடனுரைத்து
நீசனே னென்செய்கே னெமொழிக் கித்திறத்தைப்
பேசுமென விடுத்தனர்நம் பெருமாளுமதுகேட்டு. (உஉச)

வேறு.

சீரா ராழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர் தமைக்கூவி
யேரார் கச்சி யருளாள ரிளையாழ் வாரை யாங்கேட்டாற்
றூரார் நீயிர் போயவரைச் சந்தோ டிக்கும் படிபாடிப்
பூரா யத்தாற்கொணர்மினெனப் பூவைவண்ணரெனத்தோன்றும். (உஉரு)

செம்பொற் றிரட்டின் மதிளரங்க ரிவணஞ்செப்பச் சென்றிறைஞ்சி
யம்பொற் சிவிகை மேற்கொண்டங் கரையர் காஞ்சி நகரெய்தி
யும்பர்க் கமுத மளித்தபிரா னேங்கு கமலப் பூங்கீழ்க்கீழ்
வம்புற் றலர்ந்த மலர்தூவி வணங்கிச் சிலநாள் மன்னினார். (உஉசா)

வேறு.

துய்யமா மலராள் புவிமக் ளிறைஞ்சத் தொடுகடற் கிடந்துபற் பகனுஞ்
செய்யமா மலர்க்கண் வளரருளாளர் தேவர்க டொழுதெழ வொருநாள்
வையமா ளிகையி லினிதிருந் தருளி யரையரை வருகவென் றழைத்திட்
டுய்யமாதவஞ்செய்தோங்கினுப்பாடென் றுரைத்தனரோங்குசீரரையர்.

மண்ணெலா முருகக் கல்லெலா முருக மரங்களும் புற்களு முருக
விண்ணெலா நிறைந்த வமரரு முருக விரிஞ்சனு நக்கனு முருகக்
கண்ணெலா மருவி பாயவிந் திரனுங் கனவுறு மெழுகெனக் கரையப்
பண்ணெலாமெடுத்துப்பாடினாரினிதாய்ப்பங்கயக்கண்ணனுமகிழ்ந்தான்.

பண்டுல களந்தான் றிருவுள மகிழ்ந்து பாடிய வரையரை யுவந்து
கொண்டவர்க் குபய சாமரஞ் சிவிகை கோதறு மாடையா பரண
மண்டர்கண் மகிழக் கொடுத்தன னரைய ராங்கவை கைக்கொளா தலர்ந்த
புண்டரீகக்கட் புரவலாகேளென் றமதொழுதிவையிவைபுகல்வார். (உஉகூ)

ஒருவனை யொருவன் பாடின னுவந்தால் வேண்டுவ தென்னெனவுரைத்துத்
திருமக டலைவா பாடிய புலவன் செப்பிய தளிப்பர்க ளுலகின்
மருவரும் புகழா யைதுநெய் தாகப் பாடினன் மகிழ்ச்சியுற் றவர்க
டருவதுபோலத் தந்தனை யின்னும் பாடுவேன் றலைவவென் றிசைத்தார். (உஙo)

செங்கணு யகனு ரறிந்தறி யார்போற் சீரிய புலவனை நோக்கித்
தங்கிய புகழா யொக்குமின் றெம்பாற் றப்புள வவைபொறுத் திடுக
பொங்குபூங் குழலா டிருமகள் பூமி யன்றியெப் பொருளைநீ கேட்பா
யங்கவை யுடனு மளிப்பதற் கைய மில்லையேதறையெனவறைந்தார். (உஙக)

வேறு.

ஆனு லிந்த விளையாழ்வார் தம்மை யடியேற் கருளென்னத்
தேனார் கமலத் தாடொழுதா ரரையர் திருமா லங்கிங்குத்
தானு யிருந்து மிகச்சலித்துத் தந்தோ மென்று ரிருவர்களும்
போனார் சிவிகை மேற்கொண்டப் பூவை வண்ணன் கழல்வணங்கி. (உஙஉ)

ஆடிப் பூரத் தவதரித்த வாண்டா ளருளா லுடையவரைப்
பாடிப் பெற்றே மிளையாழ்வார் தம்மை யின்றெம் பரமனுக்கங்
கோடிச் சென்று சொல்லெலனா வொருவன் றன்னை முனம்விடுத்தான்
றேடிப் பிரம னரன்காணுத் திருமா றாதன் செல்வதின்முன். (உஙங)

அரைய ரிராமா நுசனைக்கொண் டேகின் றாரின் றவர்க்கெதிரே
நிரைசெய் திடுக நம்மனைத்துக் கொத்துங் கொண்டு நீயென்னத்
திரைசெய் கருணைச் சேனையர்கோன் றனக்குச் சீரார் திருவரங்க
ருரைசெய் தருள வங்குள்ள வனைத்துக் கொத்து முடன்கூட்டி. (உஙச)

ஆக மெல்லா மானந்த மயமா மாற னருளுடைய
பாக வதர்கள் புடைசூழப் பசும்பொன் றிகழும் பல்லக்கிற்
றுக மேக மற்றிலங்குந் தமர்க டாங்கச் சேனையர்கோன்
மேக வண்ணர் பணித்தபடி வடவாற் றளவும் விடைகொண்டான். (உஙரு)

அந்தா மஞ்சீ ரரங்கமதா யரையர்க் கிளையாழ் வார்க்கெதிரே
வந்தார் நித்தர் திரளாகி மற்றை யவரே முத்தர்களாய்ச்
சந்தார் பொழில்சூழ் வடவாறே சாற்றற் கரிய விரசையதாய்
நந்தா வளங்கண் மிகவோங்க ஞான மிக்கார்க் கெதிர்கொண்டார். (உஙகூ)

வேறு.

இப்படி யிவர்க ளெதிர்கொள வெதிகட் கிறைவனை யிதயமா மலரிற்
றப்பற விருத்தி மூன்றுதண் டேந்துந் தலைவனு மிரையனுங் கூரத்
தொப்புரு நகரின் மன்னுமாழ் வானு முடன்வரு முதலியாண் டானுஞ்
செப்பரும் வடவா றதனினீ ராடித் திருப்பரி வட்டமுஞ் சாத்தி. (உ௩எ)

சீரிய கருணைத் துவாதச நாமஞ் செப்பிநற் றிருமண்காப் பணிந்தங்
கேரிய மஞ்சட் காப்பளிர் திலங்க வெழிறிகழ் திருமணி வடமுங்
கூரிய கருணை திகழ்திரு மார்பிற் கோப்புற வணிந்துதென் கரையிற்
றாரிய முழங்கக் கொம்புகா ளங்க ளேங்கமி குடமுழ வதிர. (உ௩அ)

பேரிகை தாள மத்தளஞ் சின்னம் பேரணி நிரைத்தெதிர் முழங்கக்
கூரிய விழியார் புடைவர வமரர் குலவுநன் மலர்மழை பொழியச்
சீரிய கவிஞர் பாணர்க ளேத்தச் சேனையர் கோனிணை யடியி
லேரிய மலரிட் டிறைஞ்சினன் புவியிலெதிகளுக் கரசனெம் மான். (உ௩௯)

வேறு.

இடிநிகர் முரச மார்ப்ப யாவரு மினியாழ் வாரைப்
படிமிசை வணங்கி யேத்தப் பத்தர்கள் பல்லாண் டோதக்
கொடியணி நெடுவா னெங்குங் கோபுரங் கண்டு மண்ணின்
முடியுறத் தாழ்ந்தர் சென்றூர் முறைமுறை துதிசெய் தேத்த. (உ௪0)

வேறு.

தண்டார் திகழுந் திருமார்பன் றிமோ தரன்கோ புரந்தன்னைக்
கண்டாங் கிறைஞ்சி யெழுந்ததற்பின் கண்க ளிரண்டுங் களிகூர
மண்டான் குழைய முனிவர்தொழ மறையோர் புகழ விரைந்தேகி
விண்டா ளெப்ப மிகவோங்கி விளங்கிக் கிளங்க மேவுகிலா. (உ௪௧)

வேறு.

திடமுடை யமரர் போற்றுந் திட்கொடி மதிளைக் கண்டார்
தடமுடைக் கரங்கள் கூப்பித் தாழ்ந்துறப் பணிந்துள் புக்கார்
படவர வணைய தாகிப் பங்கயக் கண்ணன் றன்னோ
டெணமர்ந் துலக முய்ய வோங்கினை யாழ்வா ராணர். (உ௪௨)

வேறு.

திருமலை தந்தான் வீதியே* முதலாய்ச் சிறந்தநீர் வீதிக டோறும்
பொருவரும் புகழான் வலஞ்செய்நாங் கதனுட் பூசுரர் துதியொடு மேகிக்
குருமணி யாய பெரியநம் பியையுங் கோதறு மன்பினு லேத்தி
யிருபதம் வணங்கி யவனொடு மேகி யிமையர் மலர்மழை பொழிய. (உ௪௩)

* "திருமாலைதந்தபெருமாள்திருவீதி" என்று குருபரம்பராப்ரபாவத்திலே காணப்படுகிறது.

வேறு.

சந்திர புட்கரிணித் தன்புன லிற்றமரோ
டிந்திர சித்திணைவென் றிட்டவி லக்குமனு
மந்திர வித்தழகார் மஞ்சன மாடியுடன்
சென்றுவ ராடைசெழுந் திருவரை யிற்றிகழ. (உ௪௪)

அன்றுபு னைந்தழகா ராசறு நற்றிருமண்
ணென்றல பன்னிருநா மத்துட னெக்கவணிந்
தென்றுமு யிர்க்குதவு மெந்தையு முப்பகையை
வென்றுதி ருக்கையினில் வேதவி திப்படியே. (உ௪௫)

செப்பரு முக்கோலுஞ் சீர்கொள்ப வித்திரமு
மொப்பறு செங்கையினி லும்பரு மன்புசெயு
முப்புரி நான்மார்பன் முத்தியின் வித்தெனுமென்
னப்பனு மன்றுதரித் தன்பரு மின்பமுற. (உ௪௬)

கோகன கத்துளபக் கோமள மாமணியு
மாகன கத்தொளிரு மார்பில ணிந்தசுர
ஞகந கத்திரளா லள்ளிய வொள்ளியனை
மேகந கத்துருவாம் வேத பரம்பரனை. (உ௪எ)

உன்னிந டந்துபலி பீடமு முள்ளூறையும்
பொன்னினி லங்கியசெம் பொற்கொடி மாமரமு
மன்னுத லங்களிலும் வந்துப ணிந்தழகா
ரன்னமு மாமையுமா மழகிய மணவாளன். (உ௪அ)

மண்டப மெய்திட லும்வந்தவ ரெதிர்கொளவன்
றண்டார்தொ ழுங்குருகூர் மாறன ரைந்தமைபோற்
புண்டரி கைத்திருமால் பூசுரர் கைத்தலமேற்
கொண்டெதி ரெய்திடநங் கோதறு பூதூரில். (உ௪௯)

வந்துபி றந்தவரு மாதவ னாருளிற்
சிந்தைக ரைந்துருகிச் சென்றுந மோநமவென்
றந்தமு மாதியுமில் லாதவ னைப்புவியின்
முந்தவ ணங்கினரம் முதலியு மாழ்வானும். (உ௫0)

அப்படி யேபடிமீ தச்சுத னைப்பழிச்
செப்பரு மெம்பெருமா னார்வளர் சென்னியின்மேற்
றப்பற நம்பெருமாள் வைத்தனர் தாமரைதா
னொப்பென வன்றெனவா மொள்ளிய சேவடியை. (உ௫௧)

மண்டிய காதலொடு மண்ணில்வ ளங்கியெழுந்
தண்டர்க ளும்புகழு மச்சுத ளைப்பழைய
தொண்டர டிப்பொடிநற் சொற்படி. யேயழகார்
புண்டரி கப்பதமும் பொன்முடி யும்வடிவும். (உருஉ)

வேறு

ஆசறப் பூண்டு புல்லி யனுபவித் தான வந்தா
ரீசனே பெரிய நம்பி யிதயமே யளவி லாத
பாசமாக் கடனு ளேவாய்ப் பழுதினுற் பதைப்புன் டோய்ந்த
நீசனேன் றன்னைக் காத்த நின்மலா சரண மென்ன. (உருக)

பின்னையும் பணிந்தா னந்தப் பெருங்கடற் சுழியி லாழ்ந்து
தன்னையு மறந்து நின்ற தொண்டரைத் தலைவர் நோக்கி
முன்னைநான் மறைகள் வல்லீர் முழங்குநீர் சூழ்ந்த மன்னு
மின்னொளி விசும்பு நஞ்சீர் விபூதிக ளிரண்டு மின்றே. (உருச)

பொறுவறத் தந்தோ நீரிப் பொற்புறு நமது வீட்டி
லிறுவது வதுவென் றேதே யாவையுந் துறைக ளோடறுங்
கறுமென நோக்கி மற்றைக் காரிய மனைத்துங் காண்பீர்
முறுமொழி மறைகள் வல்லீ ரென்றிவை முகுந்தன் கூற. (உருரு)

வேறு.

உற்ற வடியா ரெங்குறிலு முணர்தற் கரிய பரமபத
முற்றை யவர்கள் கையதுவா மென்ன மாறன் வகுத்தபடி
கற்ற பூதா ரிளையாழ்வான் கையி னெல்லிக் கனியென்னப்
பெற்ற விபூதித் துயங்களையும் பேத மின்றி யுறநோக்கி. (உருசு)

வேறு.

விரிபொழில்சூ ழரங்கத்துட் டமர்களொடும் வீற்றிருக்கும்
பெரியநம்பி முகநோக்கிப் பேசுகயேற் குனக்காக
வரியாவி னுலகனைத்தும் வயிற்றொடுக்கிக் கண்வளருங்
கரியமுகி லனைத்தினையுங் காட்டிடநான் கண்டொழிந்தேன். (உருஎ)

பெரியார்க்காட் பட்டக்காற் பெறுதபய னென்றளதோ
வரியானே யெனவுரைத்தன் றவனடியி னுறவிறைஞ்சத்
தெரியாத கலையனைத்தும் யாவர்கட்குந் தெளிந்துணர்த்தும்
விரியார்நின் றெளிர்கருணைப் பெரியநம்பி விளம்பிடுவான். (உருஅ)

வேறு.

கண்டு கொண்மின் பின்னடையக் கலியுங் கெடுமென் றருண்மாறன்
பண்டு பகர்ந்தா னப்படியே யாள வந்தார் பார்வையினற்
றெண்ட ருய்யும் படிநீயுந் துறந்து பெற்று யிச்செல்வ
முண்டுகொல்லோ வுனக்கல்லா லொருவர்க்கென்ன வுவப்போடும். (உருகூ)

அரிய குரவ னிவையருள வவரை வணங்கி யன்பரொடும்
பெரிய திருமண் டபஞ்செறிந்து பேரோ லக்க மாயிருந்து
தெரிய வரிய நம்பெருமாள் சீரா ரியங்க ளனைத்தினையு
முரிய முறையா லாராயப் புக்கா ரெம்மிகட் கிறையானுன். (உசுO)

வேறு.

வருகூரத் தாழ்வானு மருமகனு முதலிகளுங்
குருகூரன் றிருவருளு முட்டின்மன்னக் கொழுந்தவத்தா
லருகூரும் புனற்பொன்னி யம்மரன்முன் னமைத்தபடி
கருகூலத்* தறைபல்வுந் திறப்பித்தான் கருணையினுன். (உசுக)

வேறு.

சீர்கொண்மா ணிக்கப் படியனைத் தினையுந் திருந்துற நோக்கிமற் றதற்பி
னேர்கொணித்திலத்தின்படியெலாநோக்கியிசைத்தநற்பவளத்தின்படியு
நேர்பெற நோக்கி மரகதப் படியு நீடொளி வயிரத்தின் படியும்
பாருறு புகழா னீலத்தின் படியும் பகருங்கோ மேதகப் படியும். (உசுஉ)

ஆங்கதற் பின்பு பற்பரா கத்தி னழகுறும் படியெலா நோக்கிப்
பாங்குறும் வயிடூ ரியப்படி நோக்கிப் பசும்பொனின் படியனைத் தினையு
மோங்கிய புகழா னேக்கிமற் றதனி னுறுமறு வகற்றிநம் பெருமா
டாங்குசீராமனைத்தையுமுன்போலிருந்தவத்தலங்களிலமைத்தே. (உசுங)

வேறு.

திருப்பரி வட்ட வர்க்கஞ் சிறந்தபட் டாடை முற்றும்
விருப்பொடு நோக்கிச் சல்லிச் சவர்முனம் விரிஞ்ச ளுளி
லிருப்பவை யனைத்து நோக்கி யெலையறு பொன்னிற் செய்த
வுருக்களி னெடையு மாற்று முள்ளவா றுவந்து நோக்கி. (உசுச)

வேறு.

எண்ணிய வேந்த ரிக்குவா குவாதி யிராகவன் வரையினி லுள்ள
புண்ணியம் போன்று ரரங்கனுக் களித்த பொருவரு மாப ரணங்கள்
விண்ணம ரிரவி யொளியின பலவு மிக்குள பலபல பொருளுங்
கண்ணுற நோக்கிச் சீர்பெறவிளக்கி யமைத்தனன் காவலரிடத்தில். (உசுரு)

*கருகூலம்—கருவூலம்; ஆபரணப்பெட்டி.

வேறு.

மற்றதிற்பி னமுதுபடி மணிவிளக்குத் திருமாலை
யுற்றதுறை துறைதோறு முறநோக்கி யனைத்தினையுங்
கற்றவர்கள் புகழ்ந்தேத்தக் கலாதிசெயு மைம்புலனு
மற்றவனுங் கத்தூரி சந்தனமங் கரைத்திசைத்த. (உசுஅ)

வேறு.

கலனவைகள் பலவும் விழிகளா னோக்கிக் கல்லடித்திற் றிண்மைகள் தடுத்து
நலமுற விளங்கு மண்டபம் பலவு நாடிமன் றவைபுகுந் திடுவான்
செலவுகள்கொடுத்துத் திருமடைப்பள்ளி யனைத்தையுந் திருந்துறநோக்கிப்
புலவர்கள்பெருமான் புதுக்குவித் ததற்பின் போற்புறு திருமதின் முழுதும்.

நோக்கிமற் றவற்றிற் பழையன புதுக்கி நோன்பின்மிக் கவர்வர மிருந்த
பாக்கிய முடையார் செய்தகோ புரங்கள் பலவுந்தன் விழிகளாற் பார்த்தங்
காக்கிய வுருவி லழிந்தவை சமைத்தக் கலங்கரித் ததன்புறத் தலர்ந்த
பூக்குடைந் தாடி வண்டினமுரலும் பொழில்கள்பூம் பொய்கைகள் பலவும்.

செண்பகந் துளவ மல்லிகை யலரி முதலிய திருநந்த வனங்க
ளெண்படு பலவு நோக்கிமற் றவற்றி லெல்லைக ளகற்றியங் கதற்பின்
விண்பகர் கான மானிடர் கானம் வீணையில் யாழினி லிசையும்
பண்பகர் பாணர் கவிஞரே முதலாய்ப் பலபலவாச்சியம் வல்லோர். (உசுகூ)

ஆகியா வனைத்துந் துறைதுறை தோறு மாசற நோக்கிமெய் யன்பாற்
சோகியா தவைகளனைத்தையும் புகுந்து துறைதொறுஞ் சோதனைபண்ணிப்
பேதியா தருளி னின்றவர் நிற்கப் பிறர்களை முனிந்தற வகற்றி
நீதியா நின்ற வன்பரை யகன்று னின்றவந் துறைதொறு நிறுத்தி. (உஎ0)

வேறு.

சீரொத் திலங்கு மெதிராசன் சிந்தை யென்ன வுடனமருங்
கூரத் தாழ்வான் றனைநோக்கிக் குடும்பம் பிரிந்திங் கிருத்தல்பிழை
நீரத் தலத்தி லெழுந்தருளி நெடுமாற் குறையு ளாய்விளங்கும்
பாரொத் திலங்கும் பொறையாண்டா ளென்னுமந் தப்பைங்கொடியை. உஎக

சென்று கொணர்வீ ரெனவருளித் திருமாற் கினியா ராங்கிருப்ப
நன்றென் றிறைஞ்சி யாழ்வானு ஞான மிக்கார் றன்னையிளங்
கன்று பிரிந்த கற்றாப்போற் பிரிந்து கடுப்பின் விரைந்தேகிச்
சென்று கூர நகர்புக்குத் திருவை யனைய நயிச்சியத்தாள். (உஎஉ)

ஆண்டா ளன்றி மற்றனைத்து மறிவிற் றுறந்தங் கவளோடு
மீண்டா ழ்வா னாண்டாளும் விட்டா ளனைத்துங் கணவனுக்காய்த்
தூண்டா விளக்கே யனையாளுந் துலங்கு செம்பொற் சுடர்வள்ளந்
தீண்டாவுளந்தா டிருமடியிற் செறிவித் தவன்றன் பின்சென்றாள். (உஎ௩)

கல்லு மரமும் பறவைகளுங் கானில் விலங்குங் கானத்திற்
புல்லுங் குழைய வனுபூதிப் பொருளுங் குழைய நால்வேதச்
சொல்லுங் குழைய மெய்குழையத் தோகை யனையாள் பின்றொடர
வல்லும் பகலு நடந்தாழ்வா னமரா ரேத்த வருநெறியில். (உஎச)

கள்ள ருளர்கொ லிந்நெறியி லென்ன வாண்டாள் கலங்கியரு
ளுள்ள முடையாற் குரைப்பவவ ருண்டோ சிலது கொணர்ந்ததென
வெள்ளங் கோலி நீர்தகைத்தா லிரிப்பான் விளங்கும் பசும்பொன்னின்
வள்ள மொன்று கொணர்ந்தேனென் றுரைத்தாள் கேட்டு மதிமிக்கான்.

பெருக நகைத்துப் பயந்தீர்ப்போர் பேதாய் தருதி யெனவாங்கி
பருகி னின்ற செடிமுகட்டி லச்சங் கொடுத்தீ ரகனுமென
வொருவர்க் காகும் படிபோகட் டுள்ளந் தூயா டனைநோக்கி
வெருவப் பண்ணு மச்சமினி முள்ளீர் சொல்லாய் மெல்லியலே. (உஎசு)

என்றாண்டா ளச்சமெலா மிருந்த வள்ளத் துடன்போய்த்து
குன்று நிலையா யெனப்பணிந்து கும்பிட் டெழுந்தா ளவளோடுஞ்
சென்றாழ்வான் றென்றிசைமேற் செழுநீ ரிலங்கை யரக்கர்களை
வென்றான் கிடந்து கண்வளரும் விரையார் பொழில்சூழரங்கத்தில். (உஎஎ)

வேறு.

ஆங்கமரும் பாகவத ரனைவர்களு மாழ்வான் றன்
பூங்கழற்கீழ்ப் பணியவந்தப் பூசுரர்கள் பதங்களினும்
பாங்குடனே தேவியொடு பணிந்தேத்தி முக்கோலுந்
தாங்கியசீ ரெதிராசன் சரண்பணிந்தான் றையலொடும். (உஎஅ)

வேறு.

அடிமிசைப் பணிந்த கூரத்தாழ்வானை யாவியோ டெழுந்துறத் தழுவித்
துடியிடை தன்னைத் தன்னையீன் றெடுத்த சுரிகுழற் றிருவென நினைந்து
முடிசுட திசையின் வைத்தினி துறங்கு முகுந்தனா ரின்னருளமரும்
வடிவினை யாண்டா ளிதயமாமலரின் மன்னுவித் திடும்படி பண்ணி. (உஎகூ)

மற்றையாழ் வானு முதலியாண் டானு மாசறு தொண்டர்கள் பலரு
முற்றுட னமரத் தரிசனார்த் தத்தி னுறுநிகள் பலபல வுணர்த்திக்
கற்றமா தவருங் கருணைமா தவனுங் கண்ணினுண் மணியெனக் கருதப்
பற்றெலா மறுத்த வெதிகளுக் கதிபன் பரிவொடு மரங்கமா நகரில். (உஅ0)

வேறு.

ஏவரு மகிழ்வுற் றேத்த வினிதமர் கின்ற நாளின்
மேவரு பெரிய நம்பி விரைப்பதம் வணங்கி யோர்நாட்
டேவீ ரடியே னுக்குச் சீரரு ளாள வந்தார்
பூவடி வணங்காத் துன்பம் போக்கினீர் புவிமே லின்னும். (உஅக)

திருவுளத் தமரப் பட்ட சீரிய பாமார்த் தங்கள்
குருபரா வுள்ள வெல்லாங் கூறிட வேண்டு மென்றுங்
கிருபதம் வணங்கி நின்று ரெம்பெரு மானார் நம்பி
யொருபொருளின் றிமுற்றமுரைத்தவர்க்குரைப்பார்பின்னும்.(௨௮௨)

மாசிலா நிலையி னூலென் வல்வினை யேனை யாண்ட
தேசிக ராள வந்தார் செப்பிய தனைத்துஞ் சொன்னேன்
பேச்மோ ருண்மை முன்பே திருக்கோட்டி நம்பி பெற்று
னீசனேன் பெறுநா டின்னி லாளவந் தார்பா னீயும். (௨௮௩)

சென்றதை யன்பாற் கேட்டிச் சீரியோ யுய்தி யென்ன
வன்றருட் பெரிய நம்பி யருள்செய் வவரை முக்கா
லொன்றிய கருணை மிக்க வுடையவர் வலஞ்செய் தேத்தி
நன்றிசேர் மனத்துள் வைத்து நான்மறை துதிப்ப மீண்டே. (௨௮௪)

சீரமர் தொண்ட ரோடுந் திருக்கோட்டி யூரை நோக்கி
யார்வம்வந் துருகுஞ் சிந்தை யாளவந் தாரும் பண்டே
யோரொரு தலத்தில் வைத்த வுறுதியை நினைந்து நைந்து
பார்மிசை யிலங்கு செம்பொற் பல்லக்கின் மீது மேவி. (௨௮௫)

வேறு.

திருவரங்க நகர்நீங்கித் திருக்கோட்டி யூர்நம்பி
மருவுதிருக் கோட்டியூர் வளநகரின் றிசைநோக்கிப்
பொருவருஞ்சீர்ப் பாகவதர் புடைசூழ வடையலர்கள்
கருவழியத் திருச்சின்னங் காளங்கள் வந்திசைப்ப. (௨௮௬)

வேறு.

சென்றன ரிளையாழ் வாருந் திருக்கோட்டி யூரின் மன்னி
யன்றதி லுறையு மாய னடிதொழு தன்பின் வாரி
யென்றெழு நம்பி செம்பொற் கழறொழு தெழுந்தோர் பாங்கி
னின்றனர் ஞானந்த நீடொளிப் பரிதி யொத்தார். (௨௮௭)

சீரிய ரிவண் நிற்பத் திருக்கோட்டி நம்பி யென்னுந்
தாரியன் மார்பர் நின்ற தலைவர்த முகத்தை நோக்கா
ராரிவ ரென்னு ரெவ்வூ ரமர்வது நம்பால் வந்த
காரிய மென்கொ லென்னார் கண்டுகண் கண்டி லார்போல். (௨௮௮)

இருந்துதந் திருவோ லக்கத் திருந்தமெய்த் தொண்ட ரோடுந்
திருந்துநன் மொழிகள் கூறிச் சிலபல கடிகை வைகிப்
பொருந்துதம் மனையுட் போனார் சிபெரும் பூதூ ரானும்
வருந்திமற் றவர்பின் சென்று வணங்கியுண் மறுகி மீண்டே. (௨௮௯)

தன்செய லழிந்து மற்றோர் தலத்தினி லமர்ந்து நானு
முன்செய்த வினைகட் கெல்லா முடிவிலா வாறு கண்டே
னென்செய்கே னென்னு னேனு னிவனுடை நிலைமைக் கென்னப்
பொன்செய்தார் மார்ப னன்றைப்பொழுதெலாம்புலவரோடும்.(௨௯௦)

வேறு.

எண்ணி யிரங்கி மற்றைநா ளெழுந்து நம்பி திருமுன்பி
னண்ணி வணங்கி யடியேற்கு நாதா விரங்க வேண்டுமென
மண்ணி லுள்ளோர் கண்டிரங்க நின்றான் மறைக ளெடுத்தேத்தும்
புண்ணி யத்தின் கொழுந்தனைய நம்பி யந்தப் புங்கவனே. (௨௯௧)

ஒன்று மனுவின் றனையளவு மதியா திருந்த வுத்தமனு
மன்றும் பகவற் கலியாண வனந்தா னாநத் திறங்கூறிச்
சென்று செறிந்த தொண்டரொடுந் திருமா ளிகையிற் போய்ப்புகுந்தா
னின்று வருந்தி யிளையாழ்வார் நெடுமா றுண்டார் பின்சென்றே. (௨௯௨)

திருந்த வணங்கி மனையளவுஞ் சென்று மீண்டு தாமுனைநா
ளிருந்த தலத்திற் போயிருந்தா ரிவண நாள்கள் பலசெல்லப்
பொருந்தி யொருநாட் டிருக்கோட்டி நம்பி போவா வென்னுமல்
வருந்தி யின்னு மொருநாளா மென்ன வெண்ணி மருகில்லா. (௨௯௩)

தொண்டர்க ளோடு மீண்டு துகளறு மிளையகழ் வாரும்
வண்டின முரலுஞ் சோலை மதிட்டிரு வரங்கம் புக்கா
ரண்டரண் டத்தின் மண்ணி லாசைக ளெட்டில் வேத
முண்டென வுரைக்கப் பட்ட வுத்தமர் தம்மின் மேலாம். (௨௯௪)

வேறு.

தெருளு மிளையாழ் வார்க்குமுனந் திருமால் பார்த்தன் றிருச்செவியி
லருளுஞ் சரம சுலோகத்துக் கதிகா ரம்போ தாதென்னப்
பொருளின் றொகைசேர் திருக்கோட்டி நம்பி யிகழப் போந்தனர்போ
யிருள்சே ருலகத் ததிகாரத் தெல்லை காண்பா ரினியெவரே. (௩௯௫)

ஆசா ரியனைப் பிரிந்திருப்பா ராரென் றுரைக்கு மந்திரத்தைத்
தேசார் சிந்தைத் தேவாரி யாண்டான் காட்டித் தெளிவித்தான்
வாசா கன்ம மனமொத்து மந்தி ரத்தின் வழிநிற்பார்
பேசா நின்ற மூவுலகி லின்மை நம்பி பிறப்பித்தான். (௨௯௬)

வேறு.

உத்தம குணத்த ராய வுடையவர்க் கதிகா ரந்தா
னித்தலத் தில்லை யென்ன விகழ்ந்தன னம்பி யென்று
னித்தரி லொருவர்க் கில்லா நினைவொடு நம்பி யந்தோ
வெத்திற மிருந்தான் மண்ணில் யாரவன் பெருமை தேர்வார்.(௨௯௭)

தேசுறு குரவர் தம்மிற் றிருக்கோட்டி நம்பிக் கொத்தா
ராசறு முலகந் தன்னி லாருளா ரறிவா னேக்கி
னீசனேன் கண்ட திந்த நீணிலத் தில்லை யில்லை
பேசினு மாவி கூசும் பிறிதினி யுரைப்ப தென்னே. (௨௯௮)

ஆங்கவை கிடப்ப பூதூ ரவதரித் தல்ல தீர்த்தா
னீங்கரு மதிள ரங்க நீணகர் நின்று பின்னுந்
தேங்கமழ் மாலை மார்பன் றிருக்கோட்டி நம்பி யன்பி
னோங்குசீ ரருளெய் தேலோ வுயிரினாற் பயனே தென்ன. (௨௯௯)

விற்றுவக் கோட்டா னென்னை வேண்டில னெனினு நாயேன்
பற்றில னவனை யன்றி யென்றநற் பனுவ றன்னைக்
கற்றவ னிளையாழ் வானக் கருத்தினாற் பலகாற் றுன்ப
மற்றசீர் நம்பி செம்பொ னடிதொழு தாங்கஞ் சேர்வான். (௩௦௦)

ஆங்கதி லொருநாட் பூதூ ரண்ணலை நம்பி நோக்கி
யீங்குநீ பலகா லென்பா லெய்திய தெதனா லென்று
னோங்குசீர்ப் பூதூர் வள்ள லுரைக்குமுன் பார்த்தன் பெற்ற
பாங்குறு சுலோக நானும் பெறும்படி பரமா வென்ன. (௩௦௧)

கூறிட நம்பி கேட்டுக் கோதிலான் றன்னை நோக்கி
மாறிலாய் திங்களொன்று மற்றது கேட்க வேண்டிற்
றேறிய விரதா ரத்தைச் சேர்ந்திட வேண்டு மென்று
ஞறிய வெகுளி யோனே யாங்கது செய்வே னென்ன. (௩௦௨)

வேறு.

செப்பின னிளையாழ்வார் திருக்கோட்டி நம்பியிவை
யிப்போதைக் கல்லபோ யினமொருகால் வருதியென்று
னப்பொழுதே பணிந்தரங்க நகர்புக்கா ரிளையாழ்வா
ரொப்பறுசீர் நம்பியுமங் கந்நாளி லோங்கரங்கன். (௩௦௩)

வேறு.

திருவிழா வணங்கச் சென்று செறிந்தன னவ்வூர் தன்னின்
மருவிய வரங்க னாரை வணங்கிப்பாங் கமர்ந்த காலைப்
பொருவரு மிளையாழ் வாரு நம்பிபொற் பதத்திற் றாழ்ந்தா
ரிருவருந் திருமான் முன்னே யெழில்பெற நின்ற வேலை. (௩௦௪)

வேறு.

பெருமா னம்பி முகநோக்கிப் பேதமில்லா யினுங்கங்
கருமா மறையின் முடிவுரைக்குஞ் சரம சுலோக மருளென்றுன்
கருமா முகிலே யெனநம்பி கழறு மந்தக் கண்ணனெடுஞ்
செருமாச் சேர பாண்டியனுஞ் சிங்கா சனமுந் தேர்ந்தட்டும். (௩௦௫)

நோக்கிச் செய்ய லாவதெது நண்ணி யோ[illegible]யன் றுரைப்பவிறை
வாக்கி னலப் பொருள்வழுத்த வல்லார் கலை[illegible]க்கொண் டப்பொருளை
யாக்கு வேண்மற் றவனிடத்தி லென்று னது[illegible]செய் திடுகவென்ற
னுக்குப் பிறழா தென்னினைவின் படியே [illegible]ரவு பிறந்தன்றி. (௩௦௬)

என்று கூறித் திருவிழா வெட்டு மிரண்டுங் கடந்ததற்பின்
வென்றித் திகிரித் திருமாலை வணங்கி நம்பி விடைகொண்டு
சென்று கோட்டி யூர்நகரிற் செறிந்தான் பூதூ ரிளையாழ்வா
ரன்று நம்பி பின்சென்று திரும்பி யடுத்த [illegible]தாருநாளில். (௩௦௭)

திருத்துங் கருணைத் திருக்கோட்டி நம்பி [illegible]தத்திற் சென்றிறைஞ்சக்
கருத்தி னாலே யிளையாழ்வார் காதன் முற்[illegible] முறநோக்கி
யிருத்தி யீண்டென் றருள்செய்ய விருந்தா[illegible] பின்னு மறுதிங்க
ளருத்தி மிக்கார் மாதுகரம் பண்ணி யருந்தி யதிலொருநாள். (௩௦௮)

மாது கரத்துக் கெழுந்தருளி வரும்போ தன்றிப் போம்போது
மோதுங் கோதை திருப்பாவை யுரையோ டுலாவித் திரிபவரும்
வேதம் வல்ல திருக்கோட்டி நம்பி மனையின் மெய்ஞ்ஞானப்
போத முடையா ராங்கொருநாட் புக்கா ருந்து மதகளிற்றில். (௩௦௯)

வேறு.

பந்தார் விரலியுன் மைத்துனன் பேர்பாடச்
செந்தா மரைக்கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப
வந்தா ரணங்கே திறவென்ன வாசலின்முன்
னெந்தாதை நின்றுரவ் வெல்லையினி னம்பிதரும். (௩௧௦)

வேறு.

அன்னமென் னடையா டேவகி யென்னு மரும்பெய ருடையவா ரணங்கு
தன்னொரு கரத்தாற் கந்துக மொன்று தாங்கியோர் தாமரைக் கையா
லின்னிசை யெதிகட் கிறைவனூர் திறவென் றிசைத்தசொல் லிறுமுனந் திறந்தாண்
மின்னுமா மணிசேர்ந் திலங்கிய கபாடம் விண்டுவின் றெண்டர்மெல் லியலை. (௩௧௧)

கண்டனர் பின்னைப் பிராட்டிமற் றிவளாங் கள்வனேன் பொருட்டினா லலர்ந்த
புண்டரீ கச்சீர்த் திருவடி வருந்தப் போந்திவை திறந்தன ளென்னப்
பண்டரும் பனுவன் மறந்தனர் மண்ணிற் பதைப்புற வொடுங்கினர் விழுந்தா
ரொண்டொடி கண்டு வெகுளியோ டேகி யுற்றதைப் பெற்றவர்க் குரைப்பாள். (௩௧௨)

ஐயரே வாசற் புறத்தினி லமர்ந்தாங் காசறு மூன்றுதண் டுடைய
கையனோர் மறையோன் றிறவெனக் கபாடந் திறந்துநா னிற்பதைக் கண்டு
மெய்யுறக் குழைந்து மோகமுற் றுடனே விழுந்தனன் மண்மிசை வேடம்
பொய்யுறச் சமையு மிராவணன் போல்வார் பூதலத் துளர்கொலோ புகலில்.

என்றிவை மகளா ரியம்பிட நம்பி யின்பமுற் றிருந்திளை யாழ்வி
ரொன்றுசீ ருந்து மதகளி றென்ன வேர்திய பாட்டலோ சந்தை
யின்றுநம் வாசற் றலையுறு மளவி லென்றன ராமென வெழுந்து
சென்றுமா மாது கரம்பரி மாறந் தேசிகக் குன்றையும் வணங்கி. (௱௧௪)

திரும்பியன் றகத்தி லேகினர் பின்னு மொருபக ரேசிக னிடத்தில்
விரும்பிய சிந்தை யுடையவர் சேறிந்தார் செறிதலும் விளங்குசீர் நம்பி
யிருந்துநா டோறும் பயிலிடம் விட்டாங் கெழிறிகழ் மாளிகை மீதிற்
பொருந்துமாமச்சிலேணிபோட்டேறிப்பொருவருஞ்சமாதியிலிருந்தான்.

வேறு.

எண்ணருஞ்சீ ரிளையாழ்வார் செய்திநம்பி காடோறு
நண்ணுமிடத் தெய்தியங்க நற்றவனைக் காணுதே
யுண்ணிறைந்த காதலருந் தவகியா ருடன்கேட்பப்
பெண்ணணங்கு மச்சின்மீ திருந்தனனெம் பிரானென்றுள். (௱௧௬)

ஆங்கதுகேட் டெதிராச ரேணிமிசை யடியிட்டங்
கோங்கியசீர் மச்சின்மிசை யும்பர்தொழ வினிதமர்ந்து
பாங்குறுசீர்ச் சமாதியினிற் படிந்தவனை யுறநோக்கிப்
பூங்கழல்க டொழுதிறைஞ்சி யொருமருங்கிற் போயிருந்தார். (௱௧௭)

வேறு.

சென்றிருந் தவரை முன்பிருந் தவனுந் திருக்கணைத் திறந்துற நோக்க
வொன்றிய கருணை யன்பினல் வணங்கி யுத்தமர் தம்மிலுத் தமனே
யின்றுநீ யிருந்த தியானமென் னென்று நெதிகளுக் கிறைவர்மற் றவனு
நன்றது பகர்வ னளவந் தாரா நான்மறை முடிவினி லுறைவர். (௱௧௮)

வேறு.

செல்லார் பொழில்சூ ழரங்கத்திற் றிருக்கா விரியில் வடவாற்றிற்
பொல்லாப் புலன்க ளற்றவனே பொருந்திக் கவிழ்ந்து முக்குளித்திங்
கெல்லாப் பகையு மறவறுத்தார் கிடப்பா ரவர்தூ மெழின்முறுகு
வல்லான் கடாரங் கவிழ்த்தியதொத் திருக்குஞ் சிவப்பின் வருநலத்தால்.

அதனைத் தியானம் பண்ணியிருந் தில்லும் பகலு நான்கழித்தே
னதனைப் பின்ன னினைப்பதுவு மென்று னம்பி யெதிராசர்
மதனைக் கடிந்தான் மந்திரமே தென்றுர் மற்றை யவர்பெயரா
மிதனை யமுனைத் துறைவரெனு மெழுத்தோ ராறை யெனவிசைந்தான்.

வேறு.

சீரமரு மெதிராச ராளவந்தார் திறநோக்கி
நீரமருங் கண்ணினராய் நீளிரவும் பெரும்பகலுங்
காரமரும் பொழில்சூழுங் கழனிமலி திருக்கோட்டி
யூரமரு நம்பியன்புக் குரித்தாவே னேயென்ன. (௱௨௧)

வேறு.

மன்னினர் பலநா ளவ்வண மன்னி வருந்தினம் பலசெல நம்பி
யென்னுமாமறையோனருள்பெருமையினுலரியுறமெழுகெனக்கரைந்து
மின்னுமா மௌலி விண்டுவின் றிருமு ளொருபகல் வேதனை யோடு
முன்னுமாய்ப் பின்னு மாயினு ரிருந்தா ரிருந்துழி முதல்வனு ரருளால். (௱௨௨)

வேறு.

அந்நாளி னம்பிபதத் தமர்வானோர் பாகவதன்
மன்னுமின் முன்பூதார் வள்ளலவன் முகநோக்கிப்
பொன்னுழிக் கையார்க்குப் பூந்துழாய் முடியார்க்கிங்
கென்னுவி யீடழித்த தவன்றென் றியம்பிரே. (௱௨௩)

வேறு.

என்றுரைத் தழுது விம்மி யிருந்தன ரதனைக் கண்டு
சென்றவ னம்பிக் கந்தத் திறமெலா மெடுத்துக் கூற
வன்றதற் கிரங்கி நம்பி யார்த்தியிவ் வனவுண் டாய்த்தே
நன்றுநன் றென்ன நின்ற நவையிலான் முகத்தை நோக்கி. (௱௨௪)

செப்புவான் றிங்க ளொன்று சிருமு மிளையாழ் வானைத்
தப்பற நிராகா ரத்தைச் சார்ந்துபின் வரச்சொ லென்ன
வப்பொழு தவனு நம்பி யடிபணிந் தேகி யந்த
வொப்பிலா வெதிரா சர்க்கஃ துரைத்தன னுவப்பி னேடும். (௱௨௫)

நன்றது செய்வே னென்ன நவையிலார் திங்க ளாங்கே
யொன்றுசீ ருபவா தத்துக் கொருப்பட்டாங் கும்பர் போற்ற
மன்றல்சேர் கமலத் தாரார் வைகினர் நிராகா ரத்திற்
சென்றன தினமீ ரெட்டுந் தீர்த்தமு மருந்த லின்றி. (௱௨௬)

எட்டினே டெட்டுஞ் சென்றுங் கிசைந்தபி னடுத்த நாளிற்
பட்டினி மோகத் தாலே பரமசாத் திகர்க்குச் சீவன்
விட்டது போல மூச்சு மெய்யுற வடங்கக் கண்டார்
கெட்டது திருமான் மார்க்கங் கெடுத்தன னம்பி யென்ன. (௱௨௭)

வேறு.

ஆனதை திருத்தொண்ட ரழுதுநம்பிக் கவைகூறப்
போனுனே லாளவந்தார் பாற்கேட்பன் போகிலனே
னைக வுரைக்கின்றே னிளையா ழிளையாழ்வான்
றுனகத் தொடுமிருந்தாற் றப்பாதீ திரண்டிலொன்று. (௱௨௮)

வேறு.

என்று நம்பி தேசிகனு மிலங்கு நீதிக் குருமானு
மன்றுங் கவர்க ளிருவருமே யல்லா திந்த வம்புவியி
னின்றார் மேலோர் பலரெனினு மிகரி லாமற் றிவர்க்கிணையாய்க்
கன்றாற்கனிகொண்டவனனைகாணேன்காணேன்காணேனே. (௩௨௯)

வேறு.

ஆங்கது கிடப்பப் பின்னு நம்பியை யன்பாற் போற்றி
யோங்குசீ ரெதிக ணாதர்க் குனையொரு சிரங்கைத் தீர்த்தம்
பாங்குட னீயி யென்னப் பணித்தனர் பலகா னம்பி
யேங்கிட வேண்டாந்தீர்த்தமருந்துதற்கிசைந்தோமென்றான். (௩௩0)

விருப்பொடுந் தொண்டர் மீண்டு விளங்குமா மிளையாழ் வார்க்குத்
திருப்படிக் கத்திற் றீர்த்தந் [illegible]பெறக் கொணர்ந்து நம்பி
யருத்தியி னுரைத்தா னென்ன வமுதுசெய் வித்தா ரங்கன்
கருத்துறு திங்கள் சென்ற தொருவனைக் கண்டு நம்பி. (௩௩௧)

ஆங்கெதி பதிபா லேகி யரியமுப் பகையை வென்று
தாங்கிய தண்டி னேடும் பவித்திரந் தோடுஞ் சால
வோங்கிய குணத்தி னானை யொருவனாய் வரச்சொல் லென்றான்
பூங்கழ லிறைஞ்சி யந்தப் புலவனும் விரைவி னேகி. (௩௩௨)

உடையவ ரருகின் மன்னி யுணர்வினு ளுயர்ந்தோன் சொன்ன
வடைவெலா மருளிச் செய்ய வளவறு மகிழ்ச்சி யோடுந்
தடையறு முதலி யாண்டான் சாற்றிய கூரத் தாழ்வான்
புடைசெலச் சென்று நம்பி பூங்கழ லிறைஞ்சி நின்றார். (௩௩௩)

சென்றடி வணங்கி னாரைத் தேசிகன் றிருந்த நோக்கி
நன்றிசேர் குணத்தாய் தண்டு பவித்திர நத்சர் வாக
வன்றிமற் றொரு வின்றி வரச்சொனு மதுசெய் யாதே
யின்றிவ ரிருவ ரோடு மெய்தின தெதனா லென்றான். (௩௩௪)

தேசிக னவ்வாங் கூறச் சிபெரும் பூதூர் வள்ள
லாசிலா நிலையாய் தொண்ட னப்படித் தானே வந்தே
னீசனேன் பணித்தி ரந்தா னிவ்வவ ரின்றி யென்றிப்
பேசினற் றண்டா மன்றே யென்றுதன் பின்பு நின்ற. (௩௩௫)

கூரத்தாழ் வானை முன்பே குணத்தினா லுயர்ந்தோர் காட்டிச்
சீரொத்த முதலி யாண்டான் றன்னையுங் காட்டிச் செப்ப
வார்வத்தி னம்பி யிந்தப் பவித்திர மழகாந் தண்டு
நேரொத்த தில்லை யென்ன நிகழ்த்திமே னிகழ்த்த லுற்றான். (௩௩௬)

எம்பெரு மானார் தம்மோ டியம்புமில் வுண்மை மைந்தா
வம்பவிழ் துளவத் தாரோன் மலர்மகட் குரைத்தம் மங்கை
யும்பரிற் சேனை நாதர்க் குரைத்திட வவரு மந்நா
ளிம்பரிற் காரி மாற னிடத்தினில் வைப்ப மாறன். (௩௩௭)

வேறு.

நாதமுனிக் கருள்செய்ய நற்றவனு மற்றதனைப்
போதமிகு முய்யக்கொண் டார்க்குரைப்பப் பூதலத்தின்
மாதவஞ்செய் மணக்கானம் பிக்கந்த மாப்பொருளை
யோதினரன் றுய்யக்கொண் டாரென்னு முத்தமனார். (௩௩௮)

வேறு.

மற்றதை மணக்கா னம்பி யாளவந் தார்பால் வைப்பப்
பெற்றன னாள வந்தார் பிள்ளாய் நானு மீதை
யுற்றதின் றளவு மைந்தா வோராசான் வழிகண் டாயே
கற்றசீர் மேலோய் நானுங் கழறுவ னுனக்கு மீதை. (௩௩௯)

நின்னுடை மரணுந் தத்தி னிலையுடை யொருவன் பாலே
மன்னவைத் திடுத லன்றி மற்றொரு வருக்குஞ் சொல்லே
னென்னவென் சிரத்தைத் தொட்டின் றிடுகநீ யாணை யென்னத்
தன்னுயிர்க் கிரங்கா வேதத் தலைவரா மிளையாழ் வாரும். (௩௪0)

அப்படிச் செய்வே னெந்தா யென்றெழுந் தடியிற் றாழ்ந்து
செப்பரு நம்பி செய்ய திருவடி யிரண்டுந் தீண்டித்
தப்பிலே னருளிச் செய்த படியெனச் சாற்ற நம்பி
யொப்பிலார் செவியி லந்த வுண்மையை யுபதே சித்தான். (௩௪௧)

வேறு.

வேத முடிவில் வீற்றிருந்து விளங்குஞ் சரம சுலோகத்தைப்
பூத மைந்துந் தன்னிலையிற் பொறுத்த புனித னெனவிருந்தன்
றோதக் கேட்டாங் குடையவரு முள்ளத் தெழுந்த மெய்ஞ்ஞானப்
போதத் தாலே யிறைஞ்சியிதன்பொருளையருள்கபுனிதவென. (௩௪௨)

நின்றார் கண்கள் புனறதும்ப நிகரி லாத வெதிராசர்
குன்று நிலையான் றிருக்கோட்டி நம்பி கண்ணா னெனக்கூறக்
கன்றால் விளவின் கனியெறிந்த கமல நயனக் கருமுகிலும்
பொன்றாப் போதக் குருமணியு நீயே யென்றப் புங்கவனை. (௩௪௩)

திருந்த விறைஞ்சி மன்னுயிர்க்காய்ச் சீரார் பரம பதந்தன்னி
லிருந்த ஞானச் சுகோததிவந் திவணே மெளிதா யிருநிலத்திற்
பொருந்து நெறியை யறியாதே போத மிழந்து போய்ப்பிறப்பில்
வருந்து முயிர்க ளந்தோவென் றழுதா ரிரங்கி மதிமிக்கார். (௩௪௪)

வேறு.

அப்படி யழுது நின்ற வன்பரை நம்பி நோக்கி
யொப்பிலா யினியுன் றனாலே யுலகிடை யுயிர்க ளெல்லாந்
தப்பற மேலை வீட்டைச் சாருமா நரகஞ் சாரா
வெப்பமார் கலியுந் தீரு மேதினிக் கிடரு மில்லை. (௱௪௫)

என்றருள் செய்த மேலோ னிணையடி யிரண்டுந் தீண்டிச்
சென்றுதஞ் சிரத்திற் சேர்த்தித் திருமுகத் தணைத்து மார்பி
லன்றுறப் பதித்து மண்ணோ டூன்றுற வணங்கி நிற்ப
வொன்றிய கருணை நம்பி யேகென வுடனே சென்ற. (௱௪௬)

கந்தாடை முதலி யாண்டான் கதமறுங் கூரத் தாழ்வா
னந்தாத விளக்கன் னார்க ளிட்டமுவ லண்ணை மீண்டார்
முந்தாதி* விளைத்த தன்பான் முளரியங் கண்ணை னேகச்
சிந்தாமெய்ந் நிழல்போற் செல்லுஞ்சுமித்திரைபெற்றசிங்கம். (௱௪௭)

வேறு.

சீரார் நம்பி பாற்கடலீர்த் திருமீ ருமாய் மந்தரமு
மோரார் பத்தி யாய்த்தாம்பு மெய்தற் கரிய நமச்சியமா
யாரா வன்பி னுபதேச வமுதங் கடைந்து கொண்டெளிதின்
வாரா நின்று நீளையாழ்வார் மலர்த்தா ளூறும்பூ சுரர்க்காக. (௱௪௮)

அறிவின் மிக்க திருமகள்கோ னமுதங் கொணர்ந்து வானவர்முன்
செறிய வந்த வானவர்க டிரளோ டாடிக் களித்ததுபோ
னெறியின் றேங்கு மெதிராசர் நிமல வமிர்த வுபதேசங்
குறியிற் கொணரக் கண்டாடிக் களித்தார்குழைந்துபாகவதர். (௱௪௯)

வேறு.

அப்படியே யெதிராச ரணையவவர் தாளிணையை
யெப்பொழுதுஞ் சிந்தனையு ளுறவிருத்தி யினிதமருஞ்
செப்பரிய பாகவத ரெதிர்கொண்டு சேவிப்பத்
தப்பறவங் கவரோடுந் தெற்காழ்வான் சந்நிதியில். (௱௫௰)

சென்றிருந்து† தொண்டர்கட்குத் திருக்கோட்டி நம்பியெனுங்
குன்றனைய திரடோளான் கலியாண குணங்கடமை
யென்றுமகிழ்ந் தெப்பொழுது மிரவுபக லெடுத்திசைத்து
மன்றல்கமழ் தார்மார்பர் சிலபகல்கள் வைகினர். (௱௫௧)

* முன்றாதி என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது போலும்; முந்து+ஆதி என்று பிரித்துரைத்தலுமாம்.
† சென்றிருந்த என்றும் பாடம்.

வேறு.

அந்த நாளிற் றெற்காழ்வா ராகு மழகார் சிங்கருக்கிங்
கிந்த நிலத்தோ ரிடர்நீங்கி யீறி லின்ப மெய்திடுவான்
வந்த திருநாள் பலவவற்றில் வய்ங்கு மொருநாண் மண்டபத்திற்
கந்த மிக்க துழாய்முடியான் றிருவோ லக்கங் கண்டருளி. (௱௫௨)

வேறு.

பாகவதப் பெருந்திரளோ டிருந்தனனப் பரனதுகண்
டாகமுற வானந்தச் சுகோத்தியை யருந்தியெழு
மேகவரு ளெதிராசர் மேதினிமேன் ஞானபர
போகம்விளை வித்துலகை யுய்விக்கும் பொருட்டாக. (௱௫௩)

வேறு.

தானறப் பெய்து மாயுந் தடமுகி லென்ன நம்பி
தேனமர் கமலத் தாளைத் தீண்டிய தோடத் தாலே
நானொரு வனுமே யன்றோ நசிப்பதித் திரள்க ளெல்லா
மானவான் பேரின் பத்தை யருந்துமே யசிதோ வென்றே. (௱௫௪)

வேறு.

பரனற் கவியின் சொற்றுணிவே பரமா னந்தப் பேரிடியாய்க்
கரனிற் புரிமுத் திரைமின்னுய்க் கடிசேர் கிரிக ளடியவராய்ச்
சிரனிற் பதிமெய்க் காலூன்றித் தேச மெங்குஞ் சிறந்தோங்கச்
சரமச்சுலோகமெனுமன்மழையைப்பொழிந்தாரெதிகட்னிநாதர். (௱௫௫)

வேறு.

அப்படிப் பரமார்த் தத்தை யனைவரு மறியும் வண்ணஞ்
செப்பின னீளையாழ் வாரத் திறத்தினை நம்பி கேட்டு
வெப்பமுற் றவரை யிங்கே விரைவினிற் கொணர்மி னென்ன
வொப்பிலா விருவர் சென்றங் குடையவ ரடியிற் றாழ்ந்தே. (௱௫௬)

அருளிப்பா* டும்மை நம்பி யமருந் திதிசெய் தேத்துந்
தெருளுற்ற நிலையா யென்று செப்பின ரதனைக் கேட்டப்
பொருளத்தம் பெறநா மிங்கே புகன்றதன் பொருட்டி தென்ன
மருளற்ற நிலையார் கூட மற்றவ ரோடுஞ் சென்றே. (௱௫௭)

சீரிய நம்பி செய்ய திருவடி யிறைஞ்சி நிற்பப்
பாரினி லொருவர்க் கிந்த வுண்மையைப் பகரே னென்ன
நீரெனை யாணை யிட்டு நீங்கினீ ரதனைப் பாரா
தாரவர்க் கெல்லாங் கூறி யுமக்குமென் பெற்றீ ரென்றார். (௱௫௮)

* அருளப்பாடு என்று சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

எனறவ ரருளிச் செய்ய வெம்பிரா னிளையாழ் வாரும்
பொன்றலி னரகம் பெற்றேன் புனிதனே யென்ன நம்பி
யென்றதை யறிந்து மெத்தா லிதுசெய்தீ ரென்று கூற
மன்றல்சேர் மாலை மார்பர் மற்றவ ரோடுஞ் சொல்வார். (௱௫௯)

என்னுயி ரொன்று மன்றோ விருநர கடையுங் கேட்ட
மன்னுயிர் பலவு முய்யு மந்திரத் துறுதி யாலே
நன்னெறி யுடையா யென்றே நானது செய்தே னன்றிப்
பின்னொரு நினைவு மில்லை பேதையே னினைந்த தென்றார். (௱௬௦)

அன்றவை யறையக் கேட்ட நம்பியு மவரோ வென்னச்
சென்றெடுத் தடனுங் தூய சிந்தையு மழுந்தப் புல்லி
யொன்றிய வன்பி னாலே யுச்சியை வளைத்து மோந்து
நன்றுநன் றன்ப வுன்னை நானிலத் தெவர்க ளொப்பார். (௱௬௧)

தன்னுயிர் தன்னைக் கொண்டு தான்பிழைத் திடுவ தன்றி
மன்னுயிர்க் கிரங்கித் தன்னை மைந்தனே மாய்க்கப் புக்கா
ரிந்நிலத் தில்லை யில்லை யேழுல கத்து மில்லை
பன்னருங் குணத்தாய் செங்கட் பரஞ்சுட ராகு மெம்மான். (௱௬௨)

இடையிலோர் கோட்பா டின்றி யாவரு மெவையுந் தன்பாற்
றடையற விருத்தி காக்குந் தனிப்பெருங் கடவு ளேனும்
விடையவலான் விரிஞ்ச னாதி மேவுபல் லுயிர்கட் கெல்லா
முடையவர் நீரே யாமென் றுரைத்துமீண் டுரைப்பார் நம்பி. (௱௬௩)

வேறு.

எம்பெருமா னாருடைய தரிசனமென் றின்றுதொட்டே
யும்பருமா முனிவர்களு முலகேழு மொலிகடல்சூ
ழிம்பருமா தவத்தினரு மிசைத்திடுக வெனவிசைத்துத்
தம்பெருமா கருணையெனுங் கடம்புனலா லெதிராசன். (௱௬௪)

வேறு.

தன்னுயிர் குளிர வாட்டித் தன்னையனை முகத்தை நோக்கி
முன்னுனக் குபதே சித்த மந்திர முதன்மை யாலே
யுன்னரு மகிழ்ச்சி தன்னை யுடையனா யிருந்தாய் நானும்
பன்னரும் பொருளை மேவிட் டொருபடி பகர்ந்த தன்றி. (௱௬௫)

பதந்தொறு மறுத்துச் சொல்லின் பயனுனக் குரைத்தே னில்லை
திதம்பெறச் சொற்க டோறுஞ் செப்பென வலிய நீயே
யிதம்பெறக் கேட்ட பின்னு மியம்புதல் கடனென் றெண்ணிக்
கதங்கெடு சிந்தை யாய்நீ கழறென வென்னை முந்தி. (௱௬௬)

கேட்டிலை முற்றுங் கேட்டக் கிளரொளி யுறுதி* யாலே
வாட்டமின் ஞான னந்த மதியரின் மன்னு நின்று
வீட்டுபஃ றலவத்தாய் கேளா திருந்தவை தமையு நெஞ்சிற்
கோட்டிய வுணர்வா னீயே குறையற வுணர்ந்த வாறும். (௱௬௭)

செப்புதி தெளிய வென்னத் திருக்கோட்டி நம்பி கூற
வொப்பிலாய் கேட்டி யென்ன வுடையவ ரிறைஞ்சிச் சொல்வார்
தப்பற நீயன் றென்பாற் றந்தமெய் மந்தி ரந்தா
னெப்பொழு தினுநின் றென்னை யெலையற மகிழ்வின் வைக்கும். (௱௬௮)

ஆங்கதற் கொன்றாய் நீயே யருளியபடியை விட்டுத்
தாங்குமோ ரத்த மின்னு முண்டுகொல் சாற்றென் றேனேற்
பாங்கறு மவிச்சு வாதி யாயினேன் பதங்க டோறுந்
தேங்கமழ் மாலை மார்ப செப்பெனக் கேளே னாகில். (௱௬௯)

கூறிய வுண்மை நெஞ்சிற் கொண்டவ னல்லே னென்று
வேறுற மிரண்டி னாலும் வேதனை யுடையீ ராயுந்
தேறிநின் றதனைக் கேட்கும் விரகறி யகனுஞ் சிந்தை
மாறறக் கேட்கும் வேட்கை மன்னவும் வைகி னேனான். (௱௭௦)

என்றிவை வணங்கி நின்றாங் கெதிகடந் தலைவர் கூறச்
சென்றவர் தம்மைப் பின்னுந் திருக்கோட்டி நம்பி புல்லி
நன்றிசேர் குணத்தி னானே நவையற நின்னை யொத்து
நின்றநற் குருமா னிந்த நீணிலத் தொருவ ரில்லை. (௱௭௧)

மருவரு மத்த மொன்று வழங்குவே னின்று போய்நீ
யொருவனாய் வருதி யென்றா நம்பியு முரைப்ப நின்ற
பொருவிலா நம்பி செய்ய பூங்கழ லிறைஞ்சி மீண்டு
திருவரங் கத்தின் மன்னிச் சிலபக லிருந்து வாழ்ந்தார். (௱௭௨)

ஆசற விவணம் வாழ்ந்தா ரரங்கதி லொருநாட் பின்னுந்
தேசிகர் திலத மாய திருக்கோட்டி நம்பி முன்னம்
பேசிய பரமார்த் தத்தைப் பெறும்படி யொருவ ராகி
நீசனே னாவி காத்த நின்மல ரெழுந்து சென்றார். (௱௭௩)

வேறு.

சென்றவருந் திருக்கோட்டி யூரென்னுஞ் செழுநகர்வாழ்
மன்றல்கமழ் தார்மார்பன் மலரடியை யுறவணங்கி
நின்றனரத் திறநோக்கித் தேசிகனு நிமலனந்தக்
குன்றனைய திரடோளார் குணநோக்கி மனமகிழ்ந்தே. (௱௭௪)

வேறு.

வந்தவர் யாவர் மைந்தா மற்றுநின் னோடு மென்ன
வந்தமில் குணத்தான் கேட்ப வாசிலாப் பூதூ ராரு
மெந்தைநா னொருவ னன்றி யெய்தின ரில்லை யென்றார்
முந்தைநான் மறைத்த வத்த முழுவது முதல்வன் கூறி. (௱௭௫)

ஈங்கிதை யொருவ ருக்கு மியம்பிடா திருத்தி யென்றான்
றீங்கறு மாழ்வா னுக்குந் தேசிகா செப்ப வேண்டு
மாங்கவ னன்றி யார்க்கு மறைகிலே னென்றார் மைந்தர்
தேங்கமழ் மார்ப னுப திருக்கோட்டி நம்பி செப்பும். (௱௭௬)

வேறு.

இப்பொருளுக் கதிகார மாழ்வானுக் குண்டெனினு
மொப்பரியா யோராண்டுன் னுளமகிழ்ந்த கைங்கரியந்
தப்பறச்செய் திட்டதற்பின் சாற்றிடுக போதியெனச்
செப்பமிகுந் திருக்கோட்டி நம்பியருள் செய்தருள. (௱௭௭)

வேறு.

மன்னுறப் பணிந்து மற்றவுஞ் செய்ய மலரடி முடிமிசை தரித்து
விண்ணுறப் பதிந்த வமரரு மமரர் வேந்தனு மலர்மழை பொழியக்
கண்ணுறப் பொழியு மானந்த வாரி கனைகட லனுவெனப் பெருக
வுண்ணிறை மகிழ்ச்சியுலகெலா முருக்கவொருவராய்த் திருவரங்கத்தில். ()

அன்றவ ரெய்து முனமவர் போன வாசறு தென்றிசை நோக்கி
நின்றவாழ் வானு முதலியாண் டானு நிகரிலா முதலிகள் பலரு
மென்றினி வருமென் றிரங்கினர் கண்டா ரின்னருள் சுரந்தவான் கண்ட
கன்றெனத்துள்ளிச்சென்றெதிர்பணிந்தக்கருணைவாரிதியொடுங்கலந்தார்.

சீரிய விராமன் றேவர்கள் பொருட்டாத் தென்றிசைக் கேகிமற் றவர்கள்
காரியங் கண்டு திரும்புமுன் கலங்கிக் கண்டபின் களித்தெழுந் தாடுந்
தாரியன் மார்பன் பரதனை யொத்தார் தனித்தனி முதலிக டாங்க
வேரியல் சிவிகைமீதினிலெழுந்தாங் கெழிலரங்கத்தினிற்புகுந்தார். (௱௮௦)

தென்னரங் கத்திற் புகுந்தபின் மகிழ்ந்த சிந்தையர் சிபெரும் பூதூ
ரென்னுநன் னகரிற் றிருவவ தரித்தா ரிலங்குமாழ் வான்முக நோக்கி
யுன்னரும் பொருள்க ணம்பியும் பகர்ந்தீனுரைக்கலையொருவர்க்குமென்று
னன்னவன் றன்னோடிதனையாழ்வானுக்கறைந்திடவேண்டுமென் றறைந்தேன். (௱௮௧)

அப்படி யாகில் வருடமொன் றன்பா லன்புறு கைங்கரி யங்க
டப்பறக்கொண்டுபின்னிவைமொழிதியென் றனன் றலைவனென் றிசைத்தா
ரொப்பறு நிலைசேர் கூரத்தாழ் வானு முரைத்தலவ் வுறுதியைக் கேட்டே
யெப்பொழு திறக்கு மவதியென் றறியேனிவ்வுயிரிவ்வுடம்போடும். (௱௮௨)

மாசிலா நிலையாய் வருடமொன் றிருந்து மற்றது நின்னிடைப் பெற்றே
னீசனே யுய்வே னென்பதற் கவதி யுண்டுகொ லினியினு னேக்கிற்
பேசிலா ரென்போற் பரிசக னென்னப் பெருந்துய ருற்றுற வருந்தி
யாசிலாக்குருமானிலையினைமறைகளறைந்தநற்சாத்திர மனைத்தும். (௱௮௩)

திருந்துற நோக்கி யாங்கவை தம்முட் டேசிகன் றிருவுள மகிழ
வருந்தியோ ராண்டு கைங்கரி யங்கள் வழுவறச் செய்ததற் கொக்கும்
பொருந்துமோர் மாதம் பட்டினி விட்டப் பொருவிலான் றிருமனை வாயி
லிருந்திடப்பெறினே யென்றிருந் தமைதன் டினையிலானப்படி யிருந்தான்.

வேறு.

ஒப்பிலான் றிங்களொன்றுங் குபவாத மாயிருப்பத்
தப்பறவங் கதைநோக்கிச் சாற்றருஞ்சீ ரெதிராசர்
செப்பினர் நம்பிதம்பாற் செப்பியசீர்ப் பொருண்முழுது
மப்பொழுதே முதலியாண் டானுமது பெறுமெண்ணி. (௱௮௫)

வேறு

உடையவர் திருமு னெய்தி யொப்பிலா யாழ்வான் பெற்ற
வடைவுறு பொருளை நீநின் னசிலாக் கருணை யாலே
கடையனேன் றனு மெய்தும் வண்ணநீ கழற வேண்டு
தடைபற வின்றே யென்றத் தத்துவக் சரணந் தாழ்ந்தான். (௱௮௬)

ஆங்கவன் றன்னை நோக்கி யாசிலா வெதிக ணேக
ரோங்குசீர் நம்பி யாழ்வா னொருவனுக் குரைத்தி யன்றிப்
பாங்குறு மிதனை யார்க்கும் பகரலை யென்றான் பல்காற்
றாங்குறற் குணத்தின் மிக்காய் நீயுமத் தலைவன் றன்பால். (௱௮௭)

சென்றவ னருளின் வைகித் திருந்தநின் றதனைக் கேட்டு
நன்றிசேர் குணத்தாய் பின்னை நம்மிடை வருதி யென்ன
வொன்றிய கருணை மிக்க வுடையவ ரருளிச் செய்ய
வன்றற முதலி யாண்டா னங்கவ ரடியிற் றாழ்ந்தே. (௱௮௮)

உடையவர் தம்மை முக்கால் வலஞ்செய்தென் னுயிர்க்கு நாதா
விடையெனப் பெயர்ந்து தென்பால் விரைவினி னடந்து ஞானத்
தடைவுறு நம்பி மன்னு மணிதிருக் கோட்டி யூரிற்
றடையறச் சென்று நம்பி தாமரைச் சரணந் தாழ்ந்தான். (௱௮௯)

அந்தமில் கருணை நம்பி யாங்கவன் றன்னை நோக்கி
வந்ததென் முதலி யாண்டா னென்றனன் மற்றை மைந்த
னெந்தையின் னிடத்தி லுண்மை யிருவினை யேனும் பெற்றென்
பந்தமார் பிறவி வேரைப் பறிப்பதன் பொருட்டா லென்றான். (௱௯௦)

என்றிவை முதலி யாண்டா னியம்பிட நம்பி கேட்டாங்
கன்றதற் காமா காதென் றறைந்தில னருகு நின்ற
வொன்றிய சிந்தை மைந்த னுத்தமக் குரவ னார்க்கோர்
நன்றிசேர் தொழில்கள் பண்ணி நாமிவண் வைக வேண்டும். (௩௯௧)

வேறு.

என்னலினோர் தன்றமுத லறுதிங்க ளொழிற்குரவன்
மன்னுதிரு மடைப்பளிக்கு மஞ்சனமு முவந்தளித்துத்
தன்னுடலை மிகவாட்டிச் சதிர்சேவை யொடுங்குரவன்
பின்னுமுனும் பகலிரவும் பிரியாதே யுடன்வாழ்ந்தான். (௩௯௨)

அப்படியே யறுதிங்க ளற்றதற்பி னங்கொருநா
டப்பறுஞ்சீர் மைந்தனைத் தலமிக்கான் முகநோக்கி
யொப்பரியா யடியேனுக் குய்யுநெறி யருளென்றான்
செப்பமிகு நம்பியந்தச் சீரியோன் முகநோக்கி. (௩௯௩)

வேறு.

ஆங்கொரு சுலோகந் தன்னை யருளியிப் பாட்டி னுள்ள
பாங்குறு பொருள்க டம்மை மைந்தனே பகரக் கேட்டி.
யோங்கிய கல்வி யந்த மொழுங்குறு குலமிம் மூன்றுந்
[illegible] செருக்கை யிந்தத் தத்துக்குப் பிழைத்தா யாகில். (௩௯௪)

வருதியிப் போது போதி மைந்தவென் றறைந்தா னம்பி
சுருதிதேர் முதலி யாண்டா னுறுதுக்கமுற் றதனை நோக்கிக்
கருதியம் மூன்று மூன்று காலனு மாழிக் கென்னாப்
பரிதியே யனையான் பாதம் பணிந்துமீண் டரங்கம் புக்கான். (௩௯௫)

புக்கவ னம்பி தன்பாற் புகுதுமுன் குலத்தி னாலு
மிக்கசீர் ஞானத் தாலு மேம்படு தனத்தி னாலுந்
தக்கசீ ரெதிக ளாதர் தொண்டர்க்குத் தலைவ னாகி
யொக்கநிற் பவர்க ளின்றி யொருவனா யிருந்து வாழ்ந்தான். (௩௯௬)

வேறு.

அத்திற மூன்று மறுத்தற வொடுங்கி யாசறு முதலியாண் டானு
மெய்த்திற முடைய வுடையவர் பதத்தில் விரைமலர் சொரிந்தற வணங்கிப்
பொய்த்திறங் கடிந்த முதலிக ளடையும் பூமிசைப் பணிந்தவ ரின்று
ணித்திறங் காண்மி னெனவெதி ராசர் நிருத்தவும் முதலிகட் கிசைப்பார். (௩௯௭)

வேறு.

திருக்கோட்டி வளர்க்குந் தண்ணன் றெரிசனத் தடைந்தோ ருற்ற
திருக்கோட்டி யாவி கர்க்குஞ் சீரிய னெறியா லன்றே
திருக்கோட்டி யூரின் மன்னுஞ் செழுந்தவன் றனக்குத் தொண்டர்
திருக்கோட்டி நம்பி யென்னு நாமமுஞ் சேர்ந்த தன்றே. (௩௯௮)

என்றிவை யருளிச் செய்தாங் கிறைஞ்சிய முதலி யாண்டான்
றன்றிரு முகத்தை நோக்கிச் சாற்றுவார் மைந்தா நம்பி
யன்றுநீ விரும்பிக் கேட்ட தருள்புரிந் தனனோ வென்ன
நின்றசீர் மறையோ னந்த நிமலரோ டுரைப்ப தானான். (௩௯௯)

வேறு.

ஆன்றொழுமெய் யறிவுடையா யறுதிங்கள் பின்சென்று
தோன்றியசீர் நம்பியுடன் றொண்டனேற் கிரங்கென்றேன்
மூன்றுளவாந் தத்தவற்றுண் முடியாது தப்பினையே
லூன்றியதோர் மதிமிக்காய் பின்வருதி யெனவுரைத்தான். (௪௦௦)

வேறு.

அந்நெறி மூன்று மகல்வதெக் கால மடியனேன் றனக்கென வழுதா
னன்னெறி யுடைய மைந்தனுங் கதுகண் டுடையவர் நவையிலாய் கடிந்தா
யின்னமு முளவோ வுனக்கவை யில்லை யினிச்செலி னம்பியஃ தியம்பு
மன்னுசீ ரன்ப வேகென விடுப்ப மாசறு முதலியாண் டானும். (௪௦௧)

சென்றனன் மீண்டு நம்பியை வணங்கித் தேவகிப் பிராட்டிமுன் னிலையா
யன்றது பெற்று* மீண்டன னிகட் கதிப[illegible] மந்திரங் கேட்டாங்
கின்றெனக் கன்றே பவித்திரத் துடனே யிலங்குத[illegible] டெய்திடப் பெற்றே
னென்றிய தவத்தா யெனவுள மகிழ்ந்தாங் கோரங்கத் தினிதுறைய. (௪௦௨)

வேறு.

தேசிகனுந் திருக்கோட்டி நம்பியெனுஞ் செழுந்தவனு
மாசிலாத் திருமாலை யாண்டானு மாங்கொருநா
ளீசன்வளர் திருவரங்கத் தெய்தினு ரவர்பதத்தி
னீசனேன் றனையாண்ட நிமலவரு ளெதிராசர். (௪௦௩)

சென்றிறைஞ்சி யிருந்தளவி றிருக்கோட்டி நம்பியெனு
மன்றல்கமழ் தார்மார்ப னுடையவர்தா முகநோக்கி
யின்றுமுதற் றிருமாலை யாண்டானோ டெழின்மாற
னன்றுரைத்த தமிழ்மறைகட் கருத்தங்கேட் டருள்கவென. (௪௦௪)

வேறு.

செப்பினு னதற்பின் மற்றைத் திருமாலை யாண்டா னோடு
மொப்பிலா யிவருக் கந்த வுண்மையை யுரைத்தி யென்னத்
தப்பறப் பகர்ந்து மீண்டு திருக்கோட்டி யூரைச் சார்ந்தான்
முப்பகை யற்றார் மற்றவ் விருவரு மதனிற் பூண்டார். (௪௦௫)

---

* முதலியாண்டானுக்கு உடையவரே ஸர்வகுஹ்யதமமான சரமச்லோகார்த்தத்தை உபதேசித்தருளினர் என்று குருபரம்பராப்ரபாவத்தால் தெரிகிறது.

வேறு.

சீரார் மாறன் றெரிந்துரைத்த திருவாய் மொழியின் செழும்பொருளை
யேரா ரருள்சே ராளவந்தா ரிசைத்த படியே யெடுத்தெடுத்தாங்
காரா வமுதைத் திருமாலை யாண்டா னருளிச் செயக்கேட்டு
நீரா யலைந்து கரைந்துருகி யெதிக டலைவர் நினைவுறுநாள். (௪௦௬)

வனி லறியாக் காலத்துக் குரைப்பான் றிருமா றனையாண்டான்
றேனுட் டிகழுந் துழாய்முடியாய் சிறியேற் கறியாக் காலத்தே
ஞானப் பொருளைத் தந்தனையந் நலத்தை யழிக்கும் பொருட்டாயோ
வீனப் படுமிவ் வுடலோடும் வைத்தா யென்று னெனவிசைத்தான். (௪௦௭)

வேறு.

ஆங்கதுகேட் டுடையவரு மதின்முன்னும் பின்னுமுள
வோங்குறுசீர்ப் பனுவலுறு முறையெல்லாங் கேட்டருளி
யீங்கிதனுக் கிவ்வண்ண மானாலோ வெனவிசைத்தார்
தாங்குமருட் டிருமாலை யாண்டானுஞ் சாற்றென்றான். (௪௦௮)

வேறு.

முன்னும் பின்னுங் களிதோன்ற மொழிந்தாங் கிடையி லொருபாட்டி
லின்ன றென்று பிழலாக விசைத்தான் மாற னென்னுமதின்
மன்னும் பொருளம் மகிழ்மாறன் மாய னேடே மாதவனே
மின்னு நேமி நெடுமாலே வினையே னுயிரே வித்தகனே. (௪௦௯)

அறியா மாமா யத்தமரு மடியேற் கறியாக் காலத்தே
நெறியா ஞான மளித்துன்னை நீங்கா வண்புன் னடிமைக்கண்
வெறியார் துளவ முடியானே வைத்தா யிந்த மேதினியிற்
பொறியார்புலன்கள்வெள்கும்வகையென்னவியந்துபுகழ்ந்தனனால். (௪௧௦)

வேறு.

என்பதை யெதிக ளாத ரியம்பிடக் கேட்ட போதே
யன்பினுற் றிருமா றன்னை யாண்டல னாள வந்தார்
முன்பெமக் கருளிச் செய்யக் கேட்டில முனிவன் முன்னாட்
டுன்புறும் வெகுளி பொங்கத் தொடங்கிய சிருட்டி* போல. (௪௧௧)

தொடங்கினீர் நீரு மாறன் சுருதியின் பொருளி னுள்ளே
யிடம்படு சிந்தை யெந்தை யியமுனைத் துறைவர் காணாத்
திடம்படு பொருளை நீரோ தெளிந்துரைக் கின்றீ ரென்ன
வடங்கிடாச் சிந்தை பெற்று லாவது மிதுவோ வென்றே. (௪௧௨)

* எல்லாப் பிரதிகளிலும், 'இருட்டி' என்றே காணப்பட்டது.

வேறு.

தெருளின் மிக்க திருமாலை யாண்டான் றிருவாய் மொழிக்கத்த
மருளிச் செய்ய றவிர்ந்திருந்தா னதுகண் டெதிராசர்
பொருளைக் கேட்டு நாமுணர்ந்து புந்தி யுள்ளே யடங்காம
லிருளிற்படிந்து தன்மதியா லிசைத்துக் கெடுத்தே னெனையென்ன. (௪௧௩)

வேறு.

பெரும்பசி யாளன் முன்னே பேரமு தத்தை யிட்டிங்
கருந்தென வைப்ப வாரி யாங்கவ னருந்தும் போதிற்
பருந்தினும் விரைவிற் பற்றிப் பறித்திடக் கொடுத்த தேபோ
லிருந்திருந் தாவி வாடி யெதிகடந் தலைவர் நைந்தார். (௪௧௪)

வேறு.

அந்தவா றனைத்தினையு மாளவந்தார் திருவுருவைச்
சிந்தையுற வைத்துவளர் திருக்கோட்டி நம்பியெனு
மெந்தைபிரான் கேட்டருளி யிலங்கியசீ ரருடழைப்ப
வந்தனனத் திருமாலை யாண்டான்முன் வரக்கண்ட. (௪௧௫)

சீரியநற் றிருமாலை யாண்டானுஞ் சென்றெதிரே
பாரினுறப் பணிந்தேத்தப் பழமறைதேர் நம்பியுமக்
கூரியனை யுடன்பணிந்தான் குருமணியா மிருவர்களு
மார்வமுற வளவளவி யொருதலத்தி லமர்ந்ததறீபின். (௪௧௬)

வேறு.

திடவான் மறையை வடித்தெடுத்த திருவாய் மொழிக டமக்கத்த
நடவா நின்ற தோவென்று னம்பி திருமா றனையாண்டான்
மடமான் பொருட்டாற் றென்னிலங்கை மன்னை மாய்த்தப்பின்னொருநாட்
கடவான்களிற்றின்கொம்பொசித்தான்கருணை திரண்டவாளவந்தார். (௪௧௭)

வேறு

மெய்ச்சுவா வப்பொருள் விளம்பி னாரதை
யச்சுவா பத்தினி லறையக் கேட்பவர்
விச்சுவா மித்திர சிருட்டி யளவு
நச்சுவார் பண்ணினு னடப்ப தெவ்வணம். (௪௧௮)

வேறு.

என்றன னதுகேட் டாங்கே யிருந்தற நகைத்து நம்பி
நன்றது செய்தார் தம்மை நவில்கநா மறிய வென்று
னென்றிய கருணை மிக்க திருமாலை யாண்டா னேங்கு
மன்றல்சேர் மார்பா பூதூர் வந்தவ தரித்தா னென்றான். (௪௧௯)

திட்டபெல் புகழாய் முன்னஞ் செண்பக மாற னன்பிற்
கோட்டிய பனுவ லாருங் கொழுந்தமிழ் தன்னி லெந்தப்
பாட்டினிற் றர்க்க மந்தப் பத்தனு நீயு மென்ன
வாட்டமில் குணத்தா னம்பி மற்றவ னோடு கூற. (சஉo)

வேறு.

அறியாக் கால மெனும்பாட்டுக் காள வந்தா ரருளியது
நெறியா ரெதிக டனிநாதர் நவமாய் நினைந்து நிகழ்த்தியதும்
குறியா ஞானத் திருக்கோட்டி நம்பிக் கடைவே குறித்துரைத்தான்
றறியார் களிற்றின் றுயர்தீர்த்த திருமா றன்னைத் தானுண்டான். (சஉக)

வேறு.

ஆங்கது கேட்டு நம்பி யாளவந் தாரு மிந்தப்
பாங்குறு பொருளை முன்னம் பகர்நாங் கேட்டோ மந்தத்
தாங்குபல் குணத்தின் மிக்க தலைவர்முன் புணரா வந்த
மீங்கிவன் கருத்திற் றோன்று தென்விரு மென்று பின்னும். (சஉஉ)

வேறு.

அறைவா னறியா தவன்றன்னை யறிவிக் கின்றே னெனுநினைவை
மறையவ பிரமும் வலிவனே மறந்தி சாந்தீ புனிபக்கற்
குறையா நெறிசேர் வசுதேவர் குமரன் படித்தன் றுணர்ந்தருளு
முறையா மிந்த விளையாழ்வா னம்பாற் கற்ற லெனமொழிந்தே. (சஉங)

வேறு.

சீரிய நம்பி யந்தத் திருமாலை யாண்டா னோடு
மேரிய லெதிக ளுத ரிருந்தவத் தலத்தி லன்னிக்
கூறிய பொருளை யோதா துணர்ந்தவக் குறிப்பி னாலும்
பாரிய வுயிர்கட் கெல்லாம் பரிவுறு கருத்தி னாலும். (சஉச)

மதுவமர் துளபத் தாரான் மன்னிடர்க் காய மன்னி
யிதுவுமோ ரவதா ரந்தா னெடுத்தன னென்ன வுன்னிக்
கதுமென விறைஞ்சி நாக் கவையறு குணத்தி னூரு
மெறுசெய்தா ரிவரென் றன்னு ரிணையடி யிறைஞ்சி னைந்தார். (சஉரு)

உருகிதைந் தவனை யின்ற வுத்தம ரோடு மற்றை
யிருவரு மிருந்த காலை யெம்பிரா னிளையாழ் வாரைப்
பொருவிலா நம்பி யந்தப் புங்கவ னோடு மைந்தா
வருமறைப் பொருளி னந்த மனைத்துங்கேட் டறிந்த தற்பின். (சஉசு)

வேறு.

அன்பி னாழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர்க் காளவந்தார்
முன்பு கொடுத்தா ரிரண்டுண்மை முறையா லதுகேட் டறிந்துணர்ந்த
பின்பு சீரா மாயணத்தைப் பெரிய திருமலை நம்பியெனு
மின்ப வாரி யுடன்கேட்டு மென்ன நோக்கி யிசைந்தருளி. (சஉஎ)

மீண்டா னம்பி திருக்கோட்டி யூரின் மன்னி வீற்றிருந்தா
னீண்டா னுலகை மாவலிபாற் குறளா யிரந்து நின்றவனை
யாண்டா னுடனே யாழ்வார்க ளருளிச் செயல்கட் கல்வழக்கைத்
தீண்டாச் சிந்தை யெதிராசர் சிறந்த பொருளின் றிறங்கேட்டு. (சஉஅ)

நாரா யணனு மிறைநிலையு நடுங்கா வுயிரி னன்னிலையுஞ்
சீரா ரிருவர்க் குளமுறையுந் திணிந்த விருளாஞ் சேணிலையு
மோரார் சரணத் துறுநெறியு மின்பந் தியல்பு மனுபவமு
நேராம் வண்ணந் திருமாலை யாண்டான் காட்ட வந்நெறியால். (சஉகூ)

எந்தை பூதூ ரிளையாழ்வா ரிருகண் டாரை மழைபொழியச்
சிந்தை குளிரக் கேட்டழகார் திருமான் மார்க்க மெனச்சிறந்த
வந்த மில்லா நெறியெல்லா மகத்துட் டெளிவுற் றனுபவத்தின்
வந்த வாரிப் பெருஞ்சுழியி லடங்கித் தம்மை மறந்தருளி. (சஙo)

இருந்து தெளிந்து திருமாலை யாண்டான் செய்ய வினையடிக
டிருந்த விறைஞ்சி விடைகொண்டு சீரா ராள வந்தார்முன்
மருந்து பிறவிப் பெரும்பிணிக்கு வைத்தார் பலர்பான் மற்றவைகள்
பொருந்து மிடங்க டொறும்புகுந்து பெறுவார்போகமிக்கிலங்கும். (சஙக)

சீரா ராழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர் திருவடியை
யாரா வன்பி னுறவணங்கி யவருக் குவந்த கைங்கரிய
மோரார் மஞ்சட் காப்பரைத்தாங் கின்ப மிக்க புனலாட்டி
நேராய் நின்று ரறுதிங்க ளிலவுங் கருணை யெதிராசர். (சஙஉ)

வேறு.

ஆங்கதி லொருநாண் மற்றவர் தமக்கன் றுரைத்தசீர் மஞ்சளன் றன்பின்
பாங்குறு மையினுற் றிருமுகம் வாடப் பார்த்துமீன் டுரைத்தெழும் பரிவா
லோங்குசீ ராட்ட வரையரு மிவரை யுவப்பொடு நோக்கியென் னுவி
தாங்குறப் பெற்ற சருவசொத்தினையுந்தலைவனேகைக்கொளச்சமைந்தோ.

இன்றுநீ யிதுசெய் திட்டதென் றிரங்கி யெம்பிரான் வலத்திருச் செவியி
லின்றுப தேசஞ் செய்தனர் முன்னோர் ளாளவந் தார்தமக் குரைத்த
வொன்றிய பொருளை யுடையவர்பெற்றுங்குவப்பொடுமவர்பதம்வணங்கிச்
சென்றனர் மடத்திற்றொண்டர்களோடுஞ்செறிந்தவன்சிலபகல்செலுநாள்,

கங்கையின்கரையின்மன்னும்வேதியரிற்கவையிலாமனத்தனேர்மறையோன்*
பொங்குநால் வேத மூவறு புராணம் புவியின்மற் றுளபல கலைக
ளங்கமர்ந் தோதிப் பின்புறப் பட்டே யாசைக ளெட்டினு மடக்கந்
தங்குற வடித்துச் சமயமோ ராறின் றலைவரை நிலையற வென்றே. (௪௩௫)

இனியெதி ரில்லை நமக்கிரு நிலத்தி லென்றதற் பின்புமீண் டேகி
நனிதருங் கங்கைக் கரையினை முன்போ லண்ணியாங் கேகதண் டேந்து
முனிவர்கள் சூழ வேதநன் டதனிம் முறையுறு சன்னியா தத்தைத்
தனியனுய் நின்றுன் பற்றினுன் பற்றிச் சகமெலாந் திறையிட் டிருந்தான்.

வேறு.

அப்படி யிருப்ப வந்தா ளரியர்ங் கத்தி னின்றுஞ்
செப்பரு மறையோ ரூங்கே சென்றனன் கங்கை யாட
வொப்பிலர் னவனை நோக்கி யெங்குளா யுரைத்தி யென்றான்
றப்பற வவனு நின்று சாற்றின னரங்க மென்ன. (௪௩௭)

அத்திரு நகரிற் கல்விக் கதிபரா ரறைதி யென்று
வுத்தம குணத்தாய் மூன்று தண்டனே ருவமை யில்லா
னித்தரி லொருவ னென்றிந் நிலமிசை மறையத் தக்கான்
றத்துவ வாதி புத்தன்† சைவனென் றுதி யாய. (௪௩௮)

வேறு.

இருளைச் சிறி யெழுந்திலங்கு மிரவி யென்ன விருக்கின்றான்
மருளற் றெளிரு மெதிராசன் மற்றை யவன்றன் றிருநாமந்
தெருளுற் றவனே யறிதியெனச் செப்பி நின்றான் மறையவனப்
பொருளைச் சிந்தை யுறநினைத்தப் புலவன் றனைக்கண் டிடுதுமென. (௪௩௯)

ஏக தண்டி பலவன்டிக் கிசைய வேற்றிச் சாத்திரங்கண்
மாகம் வெருள மன்னொளிய வூர்ந்து விரைவின் வழிநடந்து
மேக வண்ணன் கண்டுயிலும் மென்கா விரிசூழ் விண்ணளாக்கும்
பூக வேலிப் புனலரங்கம் புக்கான் புலவர் புலியன்னன். (௪௪0)

புக்க முனிவ னரங்கத்துட் புனிதன் கழல்கள் புகுந்திறைஞ்சித்
தக்க புகழ்சே ரெதிராச னெங்கே யென்றான் சந்நிதியிற்
றொக்க பகவற் பத்தரிடைச் சுடரோ னென்னப் பொலிந்திலங்கி
நக்கன் புகழு மின்றமுனி யிங்கே நாளு மெனநின்றான். (௪௪௧)

* 'யஜ்ஞமூர்த்தி யென்கிற மஹாவித்வானுன ஒரு ப்ராஹ்மணன் கங்காஸ்நாநத்துக்குப் போய் அங்கு ஸ்நாநம்பண்ணி அங்குள்ள வித்வான்களை ஜயித்து, அங்கே மாயா வாத ஸந்யாஸாச்ரமத்தையும் பரிக்ரஹித்து வித்யையாலும் சிஷ்யஸம்பத்தாலும் மிகுந்தவனுயிருக்க' என்கின்ற குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியத்தால் இவருக்கு யஜ்ஞமூர்த்தி என்பது பெயரென்றும், வேறூரிடத்திலிருந்து சென்று கங்கைக் கரையருகே யமர்ந்தவரென்றுந் தெரிகிறது. † பௌத்தன் என்னும் பொருளது.

வேறு.

என்னருஞ்சி ரெதிராச னீயே யாகி
லெளியேனுஞ் சிலதர்க்கத் திசைந்து பின்பாற்
பண்ணுதற்கே யொருப்பட்டு வந்தே னந்தப்
படிசெய்ய வேண்டுமெனப் பகர்ந்தா னெம்மான்
மன்னவர்கள் காணநாந் தர்க்கஞ் செய்தான்
மற்றுநீ தோற்றிடிலென் செய்வ தென்னத்
தின்னமறி செருப்பெடுப்பே னுனக்கு நானே
தேவர்களு மானிடருஞ் சிரிப்ப வென்றான். (௪௪௨)

வேறு.

நன்றென்றுங் கதற்கிசைந்து நவையறுசீ ரெதிராசர்
குன்றென்றுங் குயர்ந்தோங்குங் கோதறுசீர் மண்டபத்திற்
சென்றன்றுங் கினிதமர்ந்தார் திரிதண்டர் பலசூழ
வொன்றென்றே யுரைதண்ட னெதிரேவந் துடனிருந்தான். (௪௪௩)

வேறு.

ஒருதின மென்ன நாள்பதி னெட்டாங் குடையுவ ருடனவ னெதிர்ந்தே
யருமறை முடிவி னின்றதற் கிந்த வவனிவென் றிடப்படா மையினற்
பொருவரும் பூதூ ரிறைவனு ரற்பம் புந்தியிற் சலித்தன ரதுகண்
டிருவருஞ் சலித்தோ மின்றுபோய்நாளைவருகவென்றேகதண் டுடையான்.

முன்னெழுந்திருந்து தன்னிடம்புகுந்தான் முகுந்தனையகந்தனி லமைத்தார்
பின்னெழுந் திருந்து நம்பெரு மாளாம் பிரமனர் தாதையை வணங்கி
மன்னுசீர் நாத முனிவனு ராது மாசறு மியமுனைத் துறைவ
ரென்னுநான் மறைதே ராளவந் தாராமெம்பிரானுனுமுன்விதித்த. (௪௪௫)

திருவருள் வளருந் தரிசன மடியே னதுவாச் சிதைவதோ சிதையா
வருமறை முதல்வா வெனவுரைத் திடனு மரங்கனு ருரைசெய்வா ருனக்கே
பொருவிலாச் சீட னொருவனைக் கொணர்ந்தேன் பொன்றுமோ நந்தரி சனந்தா
னிருவரு நாளை யெதிர்ந்தபோ திதுவே யியம்புவா னவன்முன மியம்ப. (௪௪௬)

பின்புநீ யிதனைப் பகருதி யென்னப் பேறு மீருரை பகர்ந்தாங்
கென்பெலா மணியுங் கண்டுயில் செய்தா ருடையவ ரிவையரு ளிறையை
யன்பினுல் வணங்கி மீண்டுதம் மடம்புக் கன்றையிற் பொழுதெலா மிருந்து
துன்பிலான் கற்றகல்வியையுணர்ந்துதுஞ்சிலார்நெஞ்சினில்வியந்தே. (௪௪௭)

மற்றைநா ளெழுந்து தர்க்ககூ டத்தின் மாசிலா மறைமுதற் பலநூல்
கற்றவன் வருமு னிருந்தனர் பின்பக் கலைவலா னெய்தினன் கண்ணு
லுற்றுற விருந்த வுடையவர் முகத்தை நோக்கின னுண்ணிறை மகிழ்வா
லிற்றைநாள்வெல்லுமிவனமையென்ன வெண்ணியாங்கிருந்திவையிசைப்பான். (௪௪௮)

வேறு.

ஆற்றே னுனக்கு நானீடோ வங்கி கரித்தி யெனையுனக்கே
தோற்றேன் றேற்றே னெதிராசா வென்று னெந்தை தாகனில்லாய்
சாற்றுய் தர்க்கம் பின்காண்டுமென்று ரவனுங் கனிமுதலே
நேற்றே சமித்த திருவுளத்தை நிழலா நீயே யகல்வித்தே. (௪௪௯)

சிந்த யார்ந்த கலிப்போடுஞ் சீரார் கருணை முகத்தோடும்
வந்தாய் குதய கிரிமருவும் வாளு ரிரவி யெனத்தோன்றி
யெந்தை நீயே யின்றிருந்தாய் யானே யெல்வ தினியுன்னைத்
தந்துன் சரண மெனக்காத்தி தலைவா வென்னச் சாற்றினன். (௪௫௦)

வேறு.

ஆங்கதுகேட் டெதிராச ரப்படியே யுரைத்தனைநா
மோங்குமறை மொழிப்படியே யுரையாடி யதினுனே
பாங்குபெற வென்றலப் படிசெய்வேன் பகரென்றார்
தாங்குமொரு தண்டன்முன்மால் சாற்றியதைச் சாற்றினன். (௪௫௧)

மற்றதற்கு மாற்றமற்ற மாயவனர் கட்டுரைத்த
வுற்றதிரு மொழிப்பொருளை யுடையவரு மெடுத்தறைந்தார்
கற்றுணர்ந்தேன் முட்டேய்ட்டேன் கள்வனே னெனவெழுந்து
நற்றவஞ்சே ரெதிராச நமோநமவென் றிறைஞ்சினன். (௪௫௨)

வேறு.

திருவடி யிணையிற் றுழ்ந்த செவ்வியோன் றன்னை யெந்தை
யிருகையா லெடுத்தன் றன்னு னேந்திய வேத தண்டைத்
தருகென வாங்கி யாங்கே தடையற முறித்துப் போட்டவ்
பொருவிலா நினைவி னுற்குப் புனருப நயனம் பண்ணி. (௪௫௩)

வேறு.

பண்ணமரும் வேதாந்தம் பகாறுஞ்சீர்த் திரிதண்டில்
விண்ணவர்க டொழுதாளா மாச்சிரமம் வியந்தளித்தங்
கெண்ணருஞ்சீ ரருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானர்
நன்னுமிவர் திருப்பெயரெழு றுரைத்தருளி* நாடிய. (௪௫௪)

வேறு.

ஒருயி ருடலொன் றாக வுறைந்தவெம் பெருமா னார்க்கு
மிருயி ருடம்பு மாங்கே யிரண்டென விசைக்கப் பட்டுச்
சீருயிர்க் கிரமத் தானுந் திருந்திய ஞானத் தானு
மாருயிர்க் கிதங்கள் பண்ணி யங்ஙனம் வாழு நாளில். (௪௫௫)

'நான் தோற்றேனுகில் உம்முடைய பாதரக்ஷையைச் சுமப்பதோடு உம்முடைய பேரையு மிட்டுக்கொண்டு உம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற் புகக்கடவேன்' என்ற ப்ரதிஜ்ஞையின்படி அருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானர் என்று திருநாமமிட்டன ரென் வறிக.

வேறு.

ஒருவரா யுலக மனைத்தையுந் திருத்தற் கொருப்பட்ட வுடையவ ரந்தப்
பொருவிலா நிலையான் றிறத்தினை நோக்கிப்புந்தியின் மகிழ்ந்திவனெமக்குக்
குரவனுந் திறமுந் தோழனுந் திறமுங் குணத்தினி லுளனென வவனே
டிருவராயிந்த வுலகினைத் திருத்தலினியெளி தெனவுளத்தெண்ணி. (௪௫௬)

வேறு.

திடமொன்று மனத்தெந்தை சீபெரும்பூ தூர்வள்ளன்
மடமொன்று வேறாக மற்றவற்குப் பன்னுவித்துத்
கடமொன்றும் வினையில்லாக் காதலுடை யதிலிருத்தி
நடமொன்று படவரவி னடித்தபிரான் றரிசனத்தில். (௪௫௭)

வேறு.

அனைத்தையுந் தான்முன் றேசிக ரருள வறிந்தமை* யாங்கவற் கறைந்து
தனைத்தொடர்ந் தாய்வா னடைந்தவர் தமையத் தவமிகுந் தானிடத் தாக்கி
வினைத்தொலைய றுக்குந்திருவிலச்சினைக்கோல்விளங்குற வாங்கவற் களித்துத்
தினைத்துணையளவுஞ் சிந்தையிற்பிரியாதிருந்தவண் சிலபகல்செலுநாள்.()

வேறு.

பெரியநம்பி திருக்கோட்டி நம்பி யன்பிற்
பேசரிய திருமாலை யாண்டா னென்னும்
விரிபுகழ்சேர் மூவருந்தம் மைமந்த ரோடு
மேவினர்க ளெதிராசன் விளங்கு ஞானத்
தெரிவரிய திருமுடிச்சம் பந்த முள்ளா
ராயிடினுந் திருவடிச்சம் பந்தம் வேண்டி
யரியநிலை மைந்தர்களை யெதிரா சன்பா
லாச்சரிப்பித் தாருலகி லல்ல னீங்க.† (௪௫௯)

அந்நாளி லுடையவர்க்காட் செய்ய வென்றே
யனந்தாழ்வா னெச்சானொ§ மருதூர் நம்பி
தொன்னுளிற் றவஞ்செய்திப் புவியிற் றேன்றுந்
தொண்டனூர் நம்பியெனுந் தூய்மை மிக்கார்
மன்னுநின் ருரவரைப் பூதா ரெந்தை
மாசிலா வருளாளப் பெருமா னாய
வென்னுவி யெம்பெருமா னார்தம் புக்க
லேகிநீ ராச்சரிமி னின்றே யென்றார். (௪௬௦)

* அருளாலறிந்தமை என்றும் பாடம். † உலகினல்லனீங்க என்றும் பாடம்.
§ இவர் திருநாமம் எச்சான் என்பதாகக் குருபரம்பராப்ரபாவத்திலே காணப்படுகிறது. எச்சானன் என்றும் பிரதிபேதம்.

அப்படியே யாச்சரித்த பின்பு அன்பி
லருளாளப் பெருமானெம் பெருமா னரு
ளொப்பரியார் தமைநோக்கி யென்னை யாண்ட
வுடையவர்தந் திருவடியே தஞ்ச மாக
வெப்பொழுது மிருந்திடுநீ ரிதுவே யுண்மை
யென்னுவிக் குறுதுணையு மிதுவே யென்னச்
செப்பரிய நால்வர்கட்கு முபதே சித்துத்
திருமிக்கா ருடன்வாழ்ந்து செல்லு நாளில். (௪௬௧)

வேறு.

பின்னுஞ் சிலவர் வடதிசையி னின்றும் பிரசங்கே ரரங்கத்தின்
மன்னு மிராமா நுசர்தம்மை வணங்க வேண்டு மெனவந்து
பொன்னி சூழு மரங்கத்துட் புகுந்தா ரவர்கட் கெதிராக
முன்ன முரைத்த வருளாளப் பெருமா னேக முன்பணிந்தே. (௪௬௨)

வேறு.

எம்பெருமா னார்மடமே தியம்புமென்று ரவரோடுந்
தம்பெருமா னிருக்குந்தலங்காட்டி யதுவென்று
னம்பெருமா டனக்கினியா ரொருநாமத் திருவரதி
னம்பருமா லிலத்திலருந் தொழுதேத்து முடையவர்வாழ். (௪௬௩)

இடமோதா னதுவென்று ரெய்தினர்மற் றதுகேட்டுத்
திடமாய வாருயிருஞ் சிந்தனையுந் தடுமாறி
விடமார வருந்தினர்போன் மெய்பதறி விழுந்தெழுந்து
தடவானி லிரவியுடன் மின்மினியுஞ் சொலத்தகுமோ. (௪௬௪)

வேறு.

கூடு முயிருங் குமட்டையிடக் காலா சோலக் கொடும்பிறப்பி
னோடி வாடு மெனதுயிர்க்கு முலையா நிலையா யொளிமயமாம்
வீடு காட்டி யாண்டானுக் கிணையோ நாளும் விளம்புதற்கு
நாடு நகரு நன்கறிய நன்று யுய்ந்தே னெனென்ன. (௪௬௫)

ஆங்கு நின்று மீண்டுதன் றட்டா னிங்க ளனைத்திலையும்
பாங்கொன் றின்றி மறவிகழ்ந்து பதியை யிடித்துப் பொடியாக்கி
யேங்கு முள்ளத் துடனிற்ப விராமா நுசரு மதுகேட்டன்
றோங்கு மடியார் புடைசூழச் சென்றார் விரைந்தவ் வந்நமன்பால். (௪௬௬)

ஆசா ரியனைக் கண்டளவி லாசி லருளா ளப்பெருமா
டேசார் கழற்கீழுறப்பணியத் திருக்கை யாலே யெடுக்கவனைத்து
மாசா காத சிந்தனையும் வருந்த மடத்தை யிடித்ததிறங்
கூசா தருள்க வெனக்கேட்பக் குணித்தின் மிக்கான் கூறுவான். (௪௬௭)

என்னை யளித்த பெருமானே கேட்டி யிற்றை நாட்காலை
மன்னும் வடபாற் றிருநதிக்கு விடைகொள் போதில் வழியெதிரே
யுன்னைத் தேடிச் சிலர்வந்தா ருரைத்தா ரிரண்டெம் பெருமானர்
பன்னப் பட்ட விருவர்களிற் பகரும் பூதூர் நகர்வள்ளல். (௪௬௮)

இடத்தைக் காட்டு மெமக்கென்று ரென்னை யாண்டீர்க் கிணையோநான்
றிடத்தைக் கொடுக்கு மான்பாலை யருந்த விடினுந் தீபரவு
விடத்தைக் கொடுக்கு மதுவன்றோ வினையே னறிந்த தத்திறத்தான்
மடத்தை யிடித்த தினியென்று மாசி லாய்நின் சன்னிதியில். (௪௬௯)

இருந்து வினையேற் கடுத்ததொழி லியற்றி வாழ்வே னதுவல்லாற்
பொருந்து கில்லேன் வேறிருத்தல் புனித வென்னத் திருவடியிற்
றிருந்த விறைஞ்ச வதுகண்ட சீமான் பூதூ ரினையாழ்வார்
வருந்த வேண்டா நம்மருகே மடத்தி லிருத்தி யெனக்கொடுபோய். (௪௭௦)

அன்பு கூர்ந்தோ ரதிகார மிருந்த படியே யெனவணைத்துப்
பின்புந் திருவாய் மொழிப்பொருள்கள் பேச வரிய ரகசியங்க
ளின்பம் வளர வவற்குரைத்தா ரிணையி லருளா ளப்பெருமா
டுன்பங் கடிந்த திருவுளத்தி லெல்லாந் தரித்துத் துகளில்லா. (௪௭௧)

வேறு.

பேச்சரு ஞான சாரம் பிரமேய சார மென்னத்
தேசுறு மிரண்டு நூலுஞ் செப்பியாங் குடனே மன்ன
மாசிலா வெதிக ளுதை ரவ்வணம் வாழு நாளி
லீசனும் வேங்க டத்து ளெம்பிரா னெதிரா சன்பால். (௪௭௨)

வந்தொரு கங்குற் போதின் மாசறு கனவு தன்னி
லந்தமில் குணத்தி னானே யாசில்வேங் கடத்தி னானுஞ்
சிந்தனை வருந்த வென்னைச் செய்கின்றார் சிலர்க ளந்தப்
பந்தநீ நீர்க்க வேண்டு மெனப்பகர்ந் தருளுங் காலை. (௪௭௩)

புண்ணியச் சிந்தை யெந்தை புகலெதி ராசர் தாமு
நண்ணிய கனவு தன்னி னூலமுண் டுமிழ்ந்த வெந்தாய்
திண்ணிமை யோடு நின்பாற் றீமைசெய் நீசர் யாவ
ரெண்ணிநா னதற்குச் செய்யுங் கருமமே தியம்பு கென்றார். (௪௭௪)

வேறு.

ஆன திறத்தை யுரைக்கின்றே னன்பா கேட்டி தீயவினை
போன காலந் தனிலியற்றிப் புவியிற் குருடாய் முடவர்களாய்
மான மில்லாக் கூனர்களாய் மைந்த ரில்லா மலடர்களா
யீன மாகிப் பிறந்துழலு மிவர்க ளெல்லாம் வந்தெய்தி. (௪௭௫)

இல்லாப் பொருளைத் தருதியென வெடுத்த மலர்க டொடுத்ததொடர்
பல்லா யிரங்க ளெனக்களித்துப் பகலு மிரவு மிரந்தெனைக்
கொல்லா நின்று ரதைமாற்றிக் கோதி லாத குணத்தினனு
மெல்லாப் பொருளு முடையவனு யாது மிலனேவென் டாதவனாய். (சஎசு)

ஒருவ னுண்டேல் வரவிடுதி யோங்கு மின்னை யுற்றிறைஞ்சி
மருவும் பாக வதர்தம்மின் மாசி லாதா யெனவுரைத்தான்
றிருவின் கேள்வ னெதிராசர் திருக்கண் விழித்தங் குடனெழுந்து
பொருவில் கனவின் றிறமெல்லாம் பொருந்தென் றுரைத்தங்கிருந்தவரில்.()

அனந்தாழ் வானை முகநோக்கி யாசி லாதாய் வேங்கடவன்
மனந்தான் மகிழத் திருமாலை மலைமே லேகிச் சமைத்தளித்துத்
தினந்தான் வருதி நீயென்னத் தெண்ட னிட்டாங் கெழுந்திருந்து*
கனஞ்சேர் குழறன் மனைவியொடுங் கருணை முகில்சேர் வேங்கடத்தில். (சஎஅ)

சென்று மன்னி மாயவற்குத் திருப்பூம் பொழிலொன் றாக்குதற்குக்
குன்றில் வேலை யுறக்கோலிக் குளிர்நீ ரேரிப் பெருமேட்டை
யன்று நோக்கி வெட்டியெடுத் தகல விரிவித் தத்தலத்தின்
மன்றல் கமழும் பூமரங்கள் வைப்பா னினைந்து மனைவியொடும். (சஎகூ)

கொட்டு மதற்காங் கூடைகளுங் கொண்டு செறிந்தாங் கனந்தாழ்வான்
வெட்டி யெடுக்க வம்மனைவி விளங்கும் வயிற்றி லொருபுதல்வ
னெட்டு மாத மாயிருப்ப விருண்டு நீண்ட கருங்குழன்மேற்
பட்ட சுமடாய்க் கூடையின்மண் பலநாட் சுமந்து பரிவினொடும். (சஅ0)

வருவா ளந்த மயிலனையாள் வயிற்றிற் கனத்தாற் றலைச்சுமையா
லொருநா ளிளைத்துக் கூடையொடு மோயும் புரிசை யுறநோக்கித்
திருமா மகளார் தனிக்கேள்வன் பீதாம் பரஞ்சேர் திருவரையின்
மருவாக் கட்டுக் கச்சையொடோர் மணுவாய் வயது மீரைந்தாய். (சஅக)

* "பின்பு உடையவரும் அமர்சுவையாயிரமான திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தமருளிச் செய்துகொண்டு திவ்யகோஷ்டியாக எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, 'ஒழிவில்கால மெல்லா முடனாய் மன்னி' என்கிற திருவாய்மொழி நடவாநிற்க, 'சிந்துபூமகிழுந் திருவேங்கடம்' என்கிறவிடத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறவர், முதலிகளைப் பார்த்தருளி 'புஷ்பமண்டபமான பெரியதிருமலையிலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு உகப்பாகத் திருநந்தவனஞ்செய்து திருமாலைகட்டிச்சாத்துவார் ஆரேனுமுண்டோ?' என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வளவிலே அனந்தாழ்வான் எழுந்திருந்து, 'அடியேன் விடைகொள்ளுகிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தண்டனமர்ப்பித்துத் திருமலைக்கு எழுந்தருளித் திருவேங்கடமுடையானையும் திருவடிதொழுது திருநந்தவனஞ்செய்து அத்திருநந்தவனத்திற்கு 'இராமாநுசன்' என்று திருநாமஞ்சாத்தித் திருமாலைகட்டித் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்" என்று குருபரம்பராப்ரபாவத்திலுள்ளது.

வேறு.

ஒட்டர் குலத்தி லுதித்தவன்போ லோங்கு நெறிசே ரனந்தாழ்வான்
கட்டி யடிக்கும் வெளிப்படிலக் கமலை யனையா ளுறும்வருத்த
மட்டு மதியு மிலையந்தோ வென்ன வந்த மாதினெதிர்ப்
பட்டங் கனந்தன் விழிகளினேர் படாது மறைந்தோர் பழுவத்தில். (சஅஉ)

நின்று கூடை தனைவாங்கி நிகரி லொளிசேர் நீண்முடியி
லன்று தாங்கிக் கொடுபோய்ப்போட் டவள்பான் மீண்டு மதுகொடுத்து
மன்றல் கமழுந் துழாய்முடியா னிற்ப வந்த மயிலனையாள்
சென்றாள் விரைவி லதுகண்ட வனந்தாழ் வானுந் திருவினொடும். (சஅங)

வேறு.

கூடைமண் ணிட்டு மீளக் குறித்தவத் தலமுந் தூர
மாடொரு தலத்திற் போட்டு வந்தனை கொல்லோ விப்போ
தேடவிழ் குழலி னாளே யென்செய்தா யென்றான் மாது
தாடொழு தவனை நோக்கி யத்திறஞ் சாற்ற லுற்றாள். (சஅச)

மறுவறு மனத்தி னானே வழியிடை யெதிரே வந்தோர்
சிறுபய லொருவ னொட்டர் செம்மலே தோன்றி நின்றான்
விறுவிறென் றோடி வந்து மேவுமென் னிளைப்பை நோக்கித்
துறுமயிர்த் தலைமேற் கூடை துண்ணென வாங்கி வைத்தே. (சஅரு)

போட்டுமீண் டென்பாற் கூடை பொருக்கெனத் தந்தா னென்றாள்
வாட்டடங் கண்ணாள் கேட்ட மறையவ னிறையென் றெண்ணிக்
கோட்டிய தொழிலைத் தானுங் கூறிட வந்தான் றன்னைக்
காட்டுகின் றனைகொ லென்றான் காரிகை வருதி யென்றாள். (சஅசு)

நன்றென வெட்டி யிட்டு நாரியார் தலைமே லேற்றி
மன்றல்சேர் குழலாய் முன்னே யேகென்றான் மாதுந் தாங்கச்
சென்றன ளனந்தாழ் வானச் சேயிழை வரவு நோக்கி
நின்றனன் மாயன் காட்டி யிவனென்றா ணிகரி லாதாள். (சஅஎ)

வேறு.

தேசார் கருணைத் திருவுருவைத் திருந்த நோக்கி யனந்தாழ்வா
னாசா ரியனன் றெனக்குவந்தே யருளும் பணியைச் செந்திருவி
னேசா பறிக்க வந்தனைகொ லின்னி லென்ன மாறுகொடு
கூசா தடிப்ப விரைந்தோடிச் சென்றான் கருத்தைக் குறித்திறைவன். (சஅஅ)

அடிக்கு மிவன்கைக் கெட்டினமை யைய மில்லை கைப்பிடியாய்ப்
பிடித்துக் கொள்ளிற் கொல்லுமெனப் பெருமா னோடி யோர்நடல
நடிப்ப வெருட்டி யனந்தாழ்வா னுயு முயலும் போற்றொடரத்
தடித்தங் குயர்ந்த தொருமரத்தி னொளித்தா னமரர் தனிநாதன். (சஅகூ)

வேறு.

ஆசிலா வனந்தாழ்வா னம்மாநந்தை யிழுந்திறைஞ்சி
யீசனே யினியிவணுஞ் செய்யெலன் றொழுந்திருந்து
மாசவார் குழலியொடு மீண்டெந்த வனமுஞ்சார்ந்து
தேசுறமட் பணிசெய்து திருமாலை சமைந்தளித்தே. (௪௯௦)

வருநாளின் மன்முழுதும் வானகமுங் காத்தருளுந்
திருநாத னனந்தாழ்வான் றிறநோக்கி யிவையன்மை
யொருநாளு மோர்பொருளும் வேண்டாத வுணர்வினனா
யிருநான்கு திருவெழுத்தின் வீடுவாழ்ந்திங் கிருக்கின்றான். (௪௯௧)

ஆங்கதுபொய் மெய்யென்ன வனந்தறிய வேண்டுமென
வேங்கியுல கமெய்த விரும்பிணியை யருந்தவன்மேற்
பாங்குறச்செந் திருவின்முகம் பாராதே யேவினன்
றங்கினை யப்பிணியை யனந்தாழ்வான் றமர்கடுங்க. (௪௯௨)

வேறு.

பெரும்பிணி சென்று பிடித்தவ னுடம்பைப்பேதுறச் செய்தொருபுறத்தே
யருந்துயர் விளைந்தங் கரித்திடலும் பாங்கி யழிப்பதை யாவியோ டதனிற்
பொருந்திய மிறையுஞ் சகித்திலன் மகிழ்ச்சி பொங்கிய சிந்தைய னானன்
றிருந்துமெய்க் கிலையி னிற்றநா னிதோ வெளியதோ செப்புக தெரிந்தே.

அப்படிப் பிணியி லைருமக் காலி லருட்டிரு வேங்கட முடையா
னெப்பிலா நிலையா னிடத்தினி லொருநா ளுற்றனக் கோங்கிய குணத்தாய்
தப்பற விதனைத் தீர்க்கவோ வுடம்பிற் சார்ந்திய தழும்புமில் லாமற்
செப்புதி யிப்போதென்றன னென்ற திருமகள்கொழுநனை நோக்கி. (௪௯௪)

பொருவிலா நிலைசேர்மறையவனுரைக்கும்பொருளுமற்குமுன்டுபிழுந்த
யொருபுறந் தந்த பதனினி செய்யு முதனியும் பூவையொற் றுலைதோ
கருமுகில் வன்னு வேருதி யென்னக் கன்னனுந் திரும்பியப் பொழுதே
திருமக ளுரைப்ப விலச்சரையுற் றகமே யெகினன் றீர்ந்தவர்க் கெளியான்.

ஆங்கவனி விடுத்த வரும்பிணி யுடனே யகன்றதன் றனந்தன்மெய்த் திறத்தி
னேங்குசீர் நிலைகண் டுலகமுன் டவனு மெப்பரு மனங்களி கூர்ந்தார்*
தாங்கிய வுடம்பிற் றழும்புமில் லாமை கண்டவுந் தமர்களு மகிழ்ந்தார்
பாங்குறுகுரவன் பணிந்தன தொழிலைப் பந்தனும் பன்மிபோற் பயின்றான்.

அன்பிலா நிலையா னவ்வனம் வாழ்நாட் டொண்டனூர் நம்பியென் பவனு
மின்புறு மடிமை நெறியருக் கினிதா யிராப்பக லளிப்பதி லொருநாள்
முன்புறா விதியால் வந்தொரு* தவசி முடிவிலாப் பெரும்பசி யுடையா
னன்பினன் மிகுந்த தொண்டனூர் நம்பி யகரும் ரமர்பவ மோரும்.(௪௯௭)

* 'மனங்களி துவந்தார்' என்றும் பாடம்.

வருந்தினேன் பசியாற் கஞ்சிகூழுளதேல் வாருமென் றொருவனைக் கேட்பத்
திரிந்துநின் றவனுந்* தொண்டனூர் நம்பி திருமனை வாசலைக் காட்டி
யரும்பசி யுண்டியா யத்திரு மனையி லமுதுசெய் கின்றனர் ததியர்
மருங்கினீ நின்றங் கெம்பெரு மானுர் திருவடி சரணென வாக்கால்.(௪௯௮)

சொல்கநீ கிடைக்குஞ் சோறெனு நெஞ்சிற் றோன்றிய மகிழ்ச்சியா லுரைப்ப
நல்லதென் றவனுந் தொண்டனூர் நம்பி நவையறு திருமனை தன்னி
லெல்லையி றதிய ரமுதுசெய் பொழுதி லெழிற்றிரு வாயிலின் புறத்திற்
கல்லுமே யுருகக்† கழறினு னதிக டலைவனுர் திருப்பெயர் கழற. (௪௯௯)

கேட்டன னதனைத் ததியர்மேன் மிகவுங் கிளர்ந்தபே ரன்பினு லவரை
யூட்டுகின் றவனும் பொருக்கெனக் கபாடந் திறந்தவன் றற்றனை நோக்கி
நீட்டிய சடையுங் கந்தையு மெய்யை நிறைத்தன சாம்பரும் பசியால்
வாட்டிய முகமு முடையனுய் நின்ற மதிமிகு தவசியை நோக்கி. (௫00)

தொண்டனூர் நம்பி யெம்பெரு மானு ரென்றுநீ சொல்வதென் னென்றான்
கொண்டவென் பசியைத் தீர்ப்பதன் பொருட்டாற் கூறினே னென்றன னதுகேட்
டண்டரின் முதியா னேரிடத் திருத்தி யருந்தவ ரருந்திய சேட
முண்டிது கொள்கநீ யெனக்கொடுத்தா னுறுநெறித் ததியர்க ளதனை.(௫0௧)

நோக்கிநீ மேலோர் தளிகையிற் சேட நோன்பிலாந் தவசியும் புசித்தற்
காக்கினுய் பிழைத்தா யென்றறச் சீற வாங்கவர் பூங்கழ லிறைஞ்சிப்
பாக்கியத் தொண்ட நம்பியும் பிழைத்தேன் பாவியே னதுபொறுத் திடுக
வாக்கினு லொருகா லெதிகணா யகனுர் திருப்பெய ருரைக்கின்மற் றதுவும்.

என்பெறு மதனை யருள்கவென் றிசைத்தா னெல்லையிலா முதலிக ளதுவு
மன்புறு பரம பதம்பெறு மென்றோ ராசறு தொண்டனூர் நம்பி
யன்புறு தவசிக் கதுவொரு பொழுதைச் சோறுதான் பெறுதுகொ லென்று
னின்புறு நமது மார்க்கமில் லானுக் கீவது முறையல வென்றா. (௫0௩)

அப்படித் தர்க்க மிடுவதைப் புனித மருந்திய தவசியுங் கேட்டங்
கொப்பிலா நம்பி தன்னொடு முன்னை யுத்தம ரிகழுமெல் லென்று
செப்பினு னம்பி யுங்கவர் தளிகைச் சேடமிட் டதன்பொருட் டென்றான்
றப்பற வின்றே நானுனக் காளாய்ச்சமைவனிங் கெனத்தலைசிரைத்து.(௫0௪)

கந்தையுஞ் சடையுங் கைவிட வெறிந்து கண்ணனுக் கடியனுய் நெறிசே
ரந்தமில் குணத்தான் றொண்டனூர் நம்பி யாழிசங் களித்திடப் பெற்றிங்
கெந்தைநீ யடியேற் கொருகயிங் கரிய மியம்புக செய்யவென் றிசைத்தா
னந்தமி றதியர் துய்த்தபின் றளிகை மாற்றலுன் பணியெனப் பகர்ந்தான்.

* 'திருக்கிகின் றவனும்' என்றும் பாடம். † 'கன்மூத லுருக' என்றும் பாடம்.

அப்படிச் சிறைாட் குருவுரை பேணி யாசற வாழ்பவ னிலைமைக்
கொப்புற வெலி லொருவரு மின்மை யானதை யுடையவ ரறியச்
செப்பமார்நிலையான்வைகுராவெர்குராட்டிருவளர்வேங்கடப்பொருப்பிற்
றப்பற வுறையு மிறைவனை வணங்கச் சென்றனன் றன்னையே யனையான்.()

வேறு.

ஆங்கிருந்து திருமாலை சமைத்திறைவற் களித்தருளு
மோங்குநெறி யனந்தாழ்வான் செய்திறத்தை யுறநோக்கி
யேங்கியந்தோ வனந்தாழ்வ விம்மலைமே லுறைவதெலாம்
பாங்குறநிர்நித்தரெனப் பகர்ந்தனன்முன் கொல்லியர்கோன். (ருOஎ)

உரைபறந்தோ வரைவர்க ளுயந்ததலத் திருப்பவரை
நிரைசேரப் பேர்த்தெடுத்து நினைந்த படி வைப்பவை
விரைசேர்பூந் தார்க்காக வோறுப்பை தலையுறப்பை
கரைசேர்க்கு மிறைக்குவந்த கைங்கரிய மிதுவெனினும். (ருOஅ)

பெரும்பழுது காணிவைகள் பேசுங்கா லெனக்குநம்பி
திருத்தியசீர்ப் பாகவதர் திருத்தளிகை மாற்றுதொழி
லருத்தமென் றருள்செய்தா ரங்கவற்றி லுற்றெலொன் று
பொருந்தியுளக் களிக்கின்றேன் வருதியெனப் போயினன். (ருOகூ)

ஆங்கதுகேட் டனந்தாழ்வா னுக்கையொடா ருயிர்பதைப்ப
வேங்கியிது தவிர்ந்தோமே லெதிராச ருளமறுத்தோம்
பாங்கொடிது செய்தோமேற் பாகவத ரபசாரந்
தாங்கினு மென்றின் று சலிப்பொடுமப் பணிசெய்தான். (ருகO)

அப்படியே நிகழ்நாளி லாசறுசீ ருடையவருஞ்
செப்பரிய திருக்கோட்டி நம்பிமுன்பு செப்பியசீ
ரொப்பரிய பெரியதிரு மலைநம்பி யெனுமுரவோன்
றப்பறமுன் னுறைவதுவும் வேங்கடப்பொற் சயிலமதே.* (ருகக)

படிமிசையில் வைகுந்த மெனமறைகள் பகர்வதுவுங்
கடிபொழில்சூழ் வேங்கடப்பொற் கனககிரி தனியனையா†
னடிகளிது பரமபதத் தம்புனியோர் பற்றுமென
வடிவமருங் கரமலரால் காட்டியது மற்றதுவாம். (ருகஉ)

வேறு.

தக்க குருகைக் கோன்சரணந் தயங்குந் திருவாய் மொழியிட்டுப்
புக்க வாறும் வேங்கடத்துட் புனித ரூர்க்குக் கொல்லிக்கோன்
மக்க ளேவர் பெருவாழ்வை மதியோ மென்று திருமலைமேற்
றொக்க சாந்தி யைசாந்தி லொன்றுப் பிறக்கத் துணிந்ததுவும். (ருகங)

வேறு.

அத்தலத்தி லவர்க்கன்றே வன்பரொடு நாம்புகுந்த
வுத்தமமாந் திருமலையை யுறவணங்க வேண்டுமெனச்
சித்தமுற நினைத்தழகார் பாகவதத் திரளொடுங்
கொத்தலர்ந்த துழாயலங்க லரங்கர்கழல் குறித்திறைஞ்சி. (ருகச)

வேறு.

ஆங்கவ ரேடும் விடையருளடியேற் கமலநின் றிருமலை தன்னைப்
பாங்குடன் வணங்கி வரும்படி யென்னப் பத்தியாற் பகர்தலு மதுகேட்
டோங்குசீ ரரங்க ரவ்வணஞ் செய்க வுத்தம வென்றுரைத் தருளத்
தாங்கிய மகிழ்ச்சிச் சுகோததி படிந்தார்* தமரொடும் வடதிசை நோக்கி.

ஏகினு ரேகிப் பெருளாள ரிணையடி திருவைமுன் னிட்டார்
சாதமும் மனமு மர்வியுங் கரைய வாசறு மன்பினால் வணங்கி
மேகவான் கோல வடிவினுய் விடையென் றெழுந்தருள் வேதியர் துதிப்ப
மாகமார் கருணை வேங்கடப் பொருப்பைக் குறுகினுர் வையகம் புகழ்வார்.

சிறந்தசீ ரமரர் வந்தடி வணங்குந் திருமலை தனையெதி ராச
ரறந்திகழ் மனத்தா னினைத்துவாக் காலே யாசற வழுத்திமற் றதனின்
புறம்புற வலஞ்செய் துன்பர்க ளோடும் பொருவருந் திருப்பதி தன்னிற்
றுறந்தவர்திறவிற்பொருந்துமாழ்வாரைச்சுருதியின்மொழிகொடுவணங்கி.

ஆசிலசீ ராழ்வார் திருமலை மீதி லடியிடற் கஞ்சியீண் டிருந்தார்
நீசனேன் காலோ மிதிப்பதின் றந்தோ நிமலவெற் பினையென மனத்திற்
கூசியாண் டிருந்து வேங்கடத் துறையுங் கொண்டலை யன்பினுற் றொழுதா
ரீசனுர்க்கினிய தம்பியாய்ப்பின்போயிராக்கதக் கருவறுத் திட்டார். (ருகஅ)

அப்படித் தினங்கள் பலசெல விந்த வவனியாள் விட்டல தேவ
னொப்பரு நாம முடையவேந் தனையுந் திருத்தியாங் கோங்குதொண் டர்களின்
முப்பது பேரை யத்திருப் பதியின் முறைதிகழ் கிராமமொன் றாக்கித்
தப்பற விருத்தி வேந்தனைக் கொண்டே தடையற விளையமண் டியத்தை. (ருககூ)

கேத்திர மாக வாங்கவர்க் களிப்பித் திருந்தனர் கிளர்ந்துவா னவர்க
டோத்திரஞ் செய்யும் வேங்கடப் பொருப்பி லுறைபவர் துகளிலா ரணைதல்
பார்த்திருந்தனர்களனைந்திடாமையினுற்பலரொடுமெழுந்தனந்தாழ்வான்
காத்திரமென்னையினியெடாதாண்டான்கழறெழுக்கதுமெனப்புகுந்தான்.

வந்தனந் தாழ்வான் றிருமலை மீதின் மன்னுசீர் முதலிக ளோடு
மெந்தையா மெதிக டலைவரை யிறைஞ்சி யெம்பிரா னெழுந்தரு ளாதே
சிந்தையா ருன்றன் வேங்கடப் பொருப்பிற் றேவனை யடிவணங் காதே
யிந்தமா நிலத்தோ ரிதுவென்கொ லென்ன விருந்தமை யெதன்பொருட் டென்றான்.

அடிதொழு திந்தப் படிபகர்ந் தருளு மன்பனை யன்பினு ணோக்கி
முடிவிலாப் பத்தி வாரிதி யனையாய் முத்தராய் நித்தராய் நிகழும்
வடிவுடை வானோ ரத்திரு மலைமேன் மன்னுவர் சராசர மாகிக்
கொடியனென்செடியாராக்கைகொண்டதன்மேலேறுதற்குறவதோகூறாய்.

என்றனை யாண்ட வுடையவ ருரைப்ப விறைஞ்சினின் றெழிலனந்தாழ்வா
னன்றது செய்க தேவரீ ரேறு மத்திரு மலைமிசை நாங்க
ளின்றனை விருந்த பிழையெலாம் பொறுத்தி யேறிலோ மியல்புறில் யாருஞ்
சென்றுற மிதித்தற் கஞ்சுவார் நீயே செழிந்திடா யெனிற்றிரு மாலும்.

தொண்டரு டாடாத் தலத்தினின் மாறன் றுகளறு சோடச கன்ம
மண்டரே செயினு மவன்கடன் ஞாலந் தனிமிக்க வாடலென் றறைந்தார்
தெண்டிரைப் பொருனைத் திருக்குருகூரிற் றிருவவ தரித்தவி மாறனார்
கண்டுகொளரியேயிறைவனாளினக்குக்கழலென்னென்றறக்கழற. (௫௨௪)

திருவுளத் தந்த நிதமெலா முணர்ந்தத் தேவருந் தொழுமெதி ராசர்
மருவிட வேண்டு மத்திரு மலைமேன் மன்னுயிர்த் தொண்டரோ டெவ்வாப்
பொருவரு ஞானி பெருக்கொள வெழுந்து புனிதநீ ராடியப் பொழுதே
யருமறை புகழுந் தீர்த்த நாம மணிந்தெழுந் தடிப்புளி யடியில். (௫௨௫)

தெண்டமிட் டேகித் திருமலை யாழ்வார் தம்மையுஞ் சென்றுற வணங்கிப்
புண்டரீ கத்தாட் டிருமகள் கொழுநன் பொருவரும் வைகுந்த நாதன்
றண்டுழாய் முடியன் பாதபீ டத்திற் றடையறு பிரபத்தி பண்ணிக்
கொண்டனைத் தார்க ளேறுதல் போலக்* கோபுரம் வேங்கடப் பொருப்பில்.

மன்னுசீ ரன்பிற் பிரபத்தி பண்ணி மறுவறு மிராகவன் றனையாய்
முன்னுதித் திட்டார் பின்மிதித் தேறி மொய்த்தசீர்த் திருமலை மீதே
பன்னரு நெறியாய்க் கிடந்ததன் னிலையைப் பன்முறை கண்டுற வணங்கி
மின்னுறு தான் மார்பர் சிந்தையுண் மகிழ்ந்து மெய்யெலாம் புளகம்வந் திளக.

வேறு.

ஒப்பார் மிக்கா ரில்லாத வுலகமுண்ட பெருவாயன்
செப்பார் கருணைத் திருவரையைத் திருந்த நோக்கி பணங்களித்திங்
கெப்பா லெவரு மனமுருக வெழிலார் மணிகள் பொருவுபுன
றப்பா தோடுங் கானுற்றைத் தமர்க ளோடு முறநோக்கி. (௫௨௮)

வேறு.

ஆராத காதலன்பி னகவனையை பொற்குவடு
நோராக வுறநோக்கி நிகரிருப் பரியட்டத்†
தீராரும் பார்வையினிற் சென்றனரால் வைசெல்ல
வோராரும் பெரியதிரு மலைநம்பி யெதுனக்குறபோனான். (௫௨௯)

* "பாதோதத்யாபோறாதி" என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டநாத ஸ்யோகாத் முக்த சேதனன் பாதபீடத்திலே யேறுமாபோலே' என்பது குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம். † 'பரிவட்ட' என்றும் பாடம்.

வேறு.

நாடிநான் முகனும் விடமிடற் றவனு நான்மறை முனிவர்கள் குழுவும்
பாடிவா னவரும் பணிசெயும் பரமன் பங்கயச் செல்வியோ டிருந்து
சூடுநாண் மலரிற் கழித்ததும் விரும்பித் துய்த்ததிற் சேடமுந் தொண்டர்
தேடிநாண் மலரிட் டிறைஞ்சிநின் றேத்துந் திகழெதி ராசருக் கெதிரே.

கொண்டுவேங்கடவன் குரைகழல்வணங்கிக்கோதிலான்புகுந்தனன்புகுதக்
கண்டவன் கழலின் மண்ணுறப் பணிந்து காதலோ டெழுந்தொரு மருங்கி
லண்டருந் துதிப்ப வெதிகளுக் கதிபர் நின்றன ராசறு நம்பி
புண்டரீ கக்கட் கருமுகி லளிப்பக் கொணர்ந்தவை புனிதருக் களித்தார்.

பின்னையும் வணங்கி முந்தியி லந்தப் பிரசாதங்க ளாயுள புனிதந்
தன்னையு மேற்றுத் தொண்டரோ பாதி தாமுமாங் கருந்திய தவத்தி
யென்னையோர் பொருட்டாத் தேவரீ ரெதிர்கொண் டிடுவதே யாங்கொரு சிறியோ
ரன்னையேயனையாயில்லைகொல்விடுதற்கென் றிவைநம்பியோடறைந்தார்.

அப்படி யிராமற் கிளையவர் பகர வாசறு நம்பியு மன்பா
செப்பரு மிந்தத் திருமலை மீதிற் செறிவன வீதிகள் பலவுந்
தப்பற நோக்கி நாடினேன் சிறியோர் தமியனை யனையரா ரில்லை
யொப்பிலா யென்று நெதிகளுக் கிறைவ ருருகிநைந் தங்ஙனே யொடுங்கி.

நின்றனர் பின்னு நம்பியை வணங்கி நிகரில்கல் வேலியி னருகே
சென்றவவ் வளவி லர்ச்சக ராதி திகழ்திருத் தொண்டர்கள் பலரும்
மன்றெதிர் கொண்டாங் கிறைஞ்சின ரிறைஞ்சு மவரின்மு னிவர்பணித் தெழுந்தாங்
கொன்றியமகிழ்ச்சி யுள்ளுற நிறைத்தா ருத்தமக்குழாங்கடற்சூழ. (௫௩௪)

வேறு.

ஈசனருள் வைகுந்த நீள்வாசற் றனிலெய்தித்
தேசுபெறத் தெண்டமிட்டுந் திருக்கோனே ரிக்கரையி
லாசிலா வன்பரொடுஞ் சென்றணைந்தாங் கதிலிறங்கி
வாசநறும் புனலாடி மன்னுதிரு மண்காப்பும். (௫௩௫)

வேறு.

சீர்பெற வணிந்தத் திருமலை நம்பி திருவடி முடிமிசைத் தரித்தாங்
கார்வமிக் குடைய தொண்டர்க ளோடு மணிமணித் தோரணங் களிற்றண்
டாரணிந் தமரர் தொழுந்திரு வீதி நான்கினுந் தமரொடும் வலஞ்செய்
தோரணி சிந்தா மணிபக ரல்லைப் பகல்செய விலங்குமா மாடம். (௫௩௬)

அனைத்துநன் னவரத்தின மயத்தாற் றிகழ்வகை யங்கணு நோக்கி
வினைத்தொகை யறுத்தென் னுருயிர் காத்தார் விழிகளான் முகந்தனு பவித்து
நனைப்பெரு வளப்பூ மண்டபங் களொய் நவையற வனுபவித் தாங்கே
நினைப்பருந் தேனெய் பூம்பொழி லென்று நிகரிலா வமரர்க ளிறைஞ்சும்.()

வேறு.

தேனார் பூஞ்சோலைகளென்றுந் திருமொய்த் தொளிர்சோலைகளென்று
மானா தென்றுங் கோற்றேன்பாய்ந் தழகார் குளிர்சோலைகளென்று
நானா வித்தா லாழ்வார்க ளாவிலும் பொழில்கள் பற்பலவுந்
தானாய் மன்னுந் தமர்களொடுந் தலைவர் நோக்கி யனுபவித்தே. (௫௩௮)

திருப்பூ மரங்கள் சண்பகங்க டொடக்க மாகச் செறிவனவும்
விருப்ப மோடாங் குறநோக்கி விமல னுறையும் வேங்கடத்தின்
பொருப்பின் மன்னுந் தெண்ணறுநற் பொருவில் சுனைகள் பற்பலவு
நெருப்பிற் செந்தீ யொத்துமலர் நிகரில் சேருர் தாமரையும். (௫௩௯)

நோக்கி மகிழ்ந்தாங் கச்சுனையி னுவல வினிய திருமொழியை
வாக்கிற் பயிற்றுங் குருகாதி மன்னும் பகையை யிருதாளாற்
றூக்கிப் பறக்கும் பறவைகளைத் தமர்க ளோடுங் கண்டுவந்தா
ராக்கி யுலகம் பதினாலு மாண்டா னனுச ராயினர். (௫௪0)

வேறு.

ஆங்கதற்பின் றென்னாதெ னவென்ன வளிமுரலும்
பாங்குறுநற் பாடலையுங் கேட்டுவந்து பயனறிய
வோங்குநிலங் கோட்டில்வைத்த வூம்பனைச்சென் றடிவணங்கித்
தாங்குமவா வறச்சூழ்ந்தான் றிருவாச றனைவணங்கி. (௫௪௧)

மற்றதற்பி னுட்புகுந்து மாசிலா வத்தாணி
நற்றவஞ்சேர் திருப்புளியை நன்றாக விழுந்திறைஞ்சி
யுற்றறிவாற் சீபீடத் தடிபணிந்தாங் குறவணங்கிக்
கற்றவரோ டேயமுனைத் துறைவார்தங் கழல்வணங்கி.* (௫௪௨)

வேறு.

சீரார் திருச்சண் பகமன்னுந் திருவா சிலிற்புக் குறவணங்கி
யேரார் சேனை முதல்வனைச்சென் றிறைஞ்சித் திருவேங் கடத்தரியைத்
தாரார் மார்ப ருறவணங்கித் தமர்கள் புகழத் தம்மாவி
நீரா யுருகச் சென்றதற்பி னிகரி லாத பலவளத்தால். (௫௪௩)

ஒப்பி லாத திருமடைப் பள்ளி தன்னை யுவந்திறைஞ்சிச்
செப்ப மிக்குற் றொளிர் திருமா மணிமண் டபத்தைச் சென்றிறைஞ்சி
யப்பன் றிருவேங் கடமுடையா னலர்மேன் மங்கை யுடனின்றுந்
தப்பா துறையும் விமானத்தைத் தலையால் வணங்கி வலஞ்செய்தே. (௫௪௪)

உள்ளங் கரைய வுட்புகுந்தன் றுலக முண்டான் றனைநோக்கிப்
பள்ள மடையி னுடைபுனல்போற் பத்தி யாய பேரன்பின்
வெள்ள மடுப்ப வுடையவரும் விளங்கு ஞான பரவசராய்க்
கள்ளங் கடிந்தா ருடன்வளருங் கருணைத் திருவேங் கடத்துறையும். (௫௪௫)

* "யமுனைத் துறைவர்' என்கிற திருப்பூமண்டபத்தையும் ஸேவித்து' என்பது குரு பரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம்.

சீரார் நாற்றோ ளின்னமுதே சிவனு மயனுங் காணாத
காரா ரமுதே செங்கனிவாய்க் கமல நயனக் கருமணியே
கூரா ராழி சங்கினையோர் கோவுக் களித்த கோவிந்தா
நாரா யணனே யெவ்வுயிர்க்கு ஞானங் கொடுக்கு நலச்சுடரே. (௫௪௬)

என்ன வொழிவில் காலத்தை யெடுத்துக் கூறி* யாங்கதற்பின்
மன்னு முலக முண்டபெரு வாயன் றனையும் வழுத்தியதி
லன்னை யலர்மேன் மங்கைதனை முன்னிட் டடிக்கீ ழுறப்பணிந்து
தன்னை யனையார் சரண்புக்குச் சாற்றுங் கமல மலரடிகள். (௫௪௭)

ஆதி யாகச் செம்பொன்முடி யளவு நோக்கி யனுபவித்து
நீதிக் கடலா முடையவரு நின்று கரைந்து நெக்குருகிப்
பேதி யாத தொண்டரொடும் பெற்றோ மேயிப் பெரும்பேறென்
றோதிக் கண்கள் புனல்சொரிய வுள்ளங் களிப்ப வுவந்தாடி. (௫௪௮)

நாவாற் பாடி மனத்தாலே ஞானச் சுடரை யுள்ளிருத்திப்
பூவார் கழலைப் பின்னுமுறப் பொருந்த நோக்கி விழுந்திறைஞ்சி
யோவா தன்ப ருடனெழுந்தாங் குருகிக் கசிந்த பேரன்பாற்
றேவா காத்தி யென்னுயிரைத் திருவே காத்தி யெனச்செப்பி. (௫௪௯)

நின்று திருமஞ் சனகால நிகரி லமுது செய்கால
மன்றி சென்ற தொண்டரொடு மாங்கே கூடி யனுபவித்து
நன்றி சேரு மனத்தினராய் ஞான மிகவு முடையவரா
யொன்று மிந்தப் படிமீதி லோங்கு பரம பதமீதே. (௫௫0)

என்ன மறைக ளாழ்வார்க ளிசைத்த படியே கண்டுய்ந்தேன்
மன்னும் விண்ணோர் வெற்பிதுவா மதனு ளிதனின் மன்னுமவ
னுன்னு நித்தர் முத்தரென வுரைக்கும் வேத மதனாலே
துன்னு மழுக்குச் செடியாக்கை சுமந்து நாமு மிங்கிருத்தல். (௫௫௧)

தக்க தன்றன் றுடனிழியத் தலைவர் நினைந்தா ரதுகண்டு
தொக்க தொண்டர்க் கதிபதியாய்த் தோன்றித் துளங்காச் சுடர்விளக்கை
யொக்கு நம்பி யுடையவரை நோக்கி யுவமை யில்லாதீர்
மக்க டேவ ரெனினுமிந்த மாலை யிறைஞ்ச மன்னுமவர். (௫௫௨)

ஓதுந் தினங்க ளொருமூன்றிங் குறைவர் முன்னை விதியுமதாஞ்
சோதி யான சுடரனையீ ரென்றான் றுலங்கு மெதிராசர்
நீதி யிலது நினையுமன் நிலையி லிறந்த னிங்கடனா
மாதி மாதா வப்படியே செய்கின் றேனென் றவர்பகர்ந்த. (௫௫௩)

* 'எத்திக் கூறி' என்றும் பாடம்.

தினங்கண் மூன்று மலசலங்கள் விடலாகாமை சிந்தித்தே
யனங்கன் றிறலை யறமாய்த்தா ரொன்று மமுது செய்யாதே
மனங்கொளன் ஞானச் சுடர்விளக்காய் மன்னு திருவேங் கடமுடையா
னினங்க ளாய தொண்டரொடு மிருந்தார் பொருந்து மெதிநாதர். (௫௫௪)

வேறு.

ஆகந்தற்பின் னல்ல நா ளன்பரொடு நம்பியொடு
மோங்குகிரு வேங்கடத்து ளம்பனையுந் தொழுதேத்திப்
பூங்கமலக் கழல்பணிந்து பொன்னாழி சங்கிறைவ
தாங்குதியென் றவற்களித்துத் தமரோடும் விடைகொண்டே. (௫௫௫)

வேறு.

மருவரு மயோத்தித் தசரத ராமன் மாக்கதை தன்னைவான் மீகி
பொருவற வுரைத்த படியெலா மடியேன் புந்தியி னாருமா றுரைத்தி
கருமுகில் வண்ணற் கினியகா தலனே யென்றிவை கட்டுரைத் திட்டுத்
திருமலைநம்பி திருவடி தன்னைத் திருந்துற விறைஞ்சினின் றுரைப்ப. (௫௫௬)

வேறு.

ஒப்பெவரு மில்லாத நம்பியந்த வுரைகேட்டாங்
கப்படியே செய்கின்றே னுளவந்தா ரளித்தபடி
யிப்பொழுதே திருப்பதியி லிழிந்தாங்கே நீரிருமின்
றப்பறநா னத்தலத்தில் வருகின்றேன் றவமிக்கீர். (௫௫௭)

வேறு.

என்றுரைத் தருளா வுடையவ ரந்த வினையிலா னிணையடி யிறைஞ்சி
யொன்றிய கருணைத் திருமலை மீதி லோங்குசீர்ச் சராசரங் களையு
நின்றுநின் றிறைஞ்சிச் சென்றுசென் றந்த நிகரில்கீழ்த் திருப்பதி தன்னி
லன்றுசென் றணைந்த தொண்டர்க ளோடு மாங்கிருந் தருளின ரந்நாள். ()

வேறு.

மற்றொரு தினத்தி னம்பி மாசிலா ரருகின் மன்னிக்
கொற்றவ னயோத்தி வேந்தன் குமரனாய்ப் பிறந்து தீவாய்ச்
சிற்றவை சொல்லைப் பேணுந் தேவனார் சரிதை முன்னாட்
கற்றறி ரான வந்தார் கட்டுரைத் திட்ட வெல்லாம். (௫௫௯)

உடையவர்க் கருளிச் செய்தா ருடையவ ரவற்றை முற்றுந்
தடையற வுணர்ந்து நம்பி தாளிணை சார்வ தாக
வடைவொடு வாழு நாளி லாங்கவன் றுளிற் பாங்கா
மடையொரு கணமு மாறுப் பந்தியின் மன்னு வோனாய். (௫௬0)

இனுமா சுமங்கன் முற்று முணர்ந்தமுன் னுமையோர் பாகன்
பாதமே துணையாய் நாளும் பரிந்துவாழ் மாதுதி யன்னிற்
கோதற மன்னு நாளிற் குருகைக்கோ னிம்மான் வீட்டில்
வேதசா ரத்தை மேலோர் விளம்பிட விரும்பிக் கேட்டே. (௫௬௧)

வேறு.

தம்பா லிருந்த சைவமதத் தலைமை தன்னை யறவிட்டே
னும்பர் காத்தி யெனத்திருமா லோங்குஞ் சமயத் தாட்புகுந்து
வம்பார் பொழில்சூழ் திருமலைநன் னம்பிக் குவந்த குருமானு
மெம்பா ரென்னுந் திருநாம முடையா னொருவ னிணையில்லான். (௫௬௨)

வேறு.

ஆங்கவ னம்பி கைங்கரி யங்க ளனைத்திற்கு முரியவ னொருநாள்
பாங்குட னம்பி கண்வளர்ந் தருளும் படுக்கையை விரித்ததன் மீதே
யேங்கிடா தேறிக் கண்வளர்ந் தனனவ் வியற்கையை யெம்பெரு மானார்
பூங்கமலச்சீர்க் கண்களானோக்கிப்புந்தியிற் பொருமினின்றென்னே. (௫௬௩)

தேசிகன் றுயிலும் பூவணை மீதிற் செறிந்திவர் துயின்றன ரிவர்த
மாசுறு பரிமாற் றத்தினை யென்னென் றறைகுவ தினியென வஞ்சி
மாசிலா நம்பி யருகணைந் திறைஞ்சி மற்றவன் செய்தமை யுரைத்தா
ரீசனார்க் கினிய நம்பியெம் பாரை யிங்கழை விரைவிலென் றிசைத்தான். ()

சென்றுமெம் பார் தனைக்கொணர்ந் தந்தத் தேசிக னிடத்தினில் விடுத்தா
ரன்றவ ணேடு நம்பியும் பகர்வ னாசிலாக் கோயிலெம் பெருமா
னின்றெமக் கானாய் போலுமீ மைந்தா யான்றுயில் படுக்கையி லேறி
யொன்றுறத் துயின்றா யாங்கதிற் பயனென் பெற்றனை யுரைத்திடென் றுரைத்தான்.

அத்திறஞ் செய்து நான்பெறு பலனு மருநர கென்றனன் னமல
னித்திற மறிந்திங் கிருந்தநீ யதனை யெதன்பொருட் டெண்ணியோ செய்தாய்
பொய்த்திற மில்லா யென்றன னெம்பார் பூவணை மீதினி யமர்ந்தான்
மெய்த்திற முடையா யுறுத்துத லூர்தல் கடிந்தவல் விரோதிக ளின்றி. ()

ஆசறு நீயுந் துயின்றிடப் பெற்றா லடியனேன் றனக்கிரு நரகந்
தேசிகா வமையு மென்றுநின் றெம்பார் செப்பிட வுடையவ ரதுகேட்
டீசனா ரளித்த நினைவிவர்க் கிருந்த திறத்தினை நினைப்பரி தென்றார்
மாசிலா நம்பி தானுமவ் வுரையின் மைந்தனை மகிழ்ந்தெடுத் தணைத்தான். (௫௬௭)

வேறு.

சங்கிதோ ரதிகா ரந்தா னிருந்ததே யந்தோ வென்னத்
தீங்கிலா வெதிக ளாதர் சிந்தையில் வியந்து பின்னு
நீங்கிடா திருந்து நம்பி நினைவுறு பொருள்கண் முற்றும்
பாங்குற வுணர்ந்தவ் வூரிற் பலபக லிருந்து வைகி. (௫௬௮)

திருமலை நம்பி செய்ய சேவடி முடிமேற் சூட்டி
யொருபகற் றொண்ட ரோடு முற்றுநின் றுவந்து நோக்கிக்
கருமுகில் வண்ணன் றங்குங் கடிபொழி லரங்கந் தன்னின்
மருவிட வேண்டு மீதி விடையென வணங்கி நின்றார். (௫௬௯)

நன்றென நம்பி யந்த நவையிலார் தம்மை யின்றே
சென்றுவாழ்ந் திடுக மைந்தா திருவரங் கத்தி னின்பா
லொன்றுநா நல்கப் பெற்றே மில்லையென் றுருகி நைந்தா
னன்றது கேட்டு நின்ற வன்பரு மருளிச் செய்வார். (௩௭௦)

நீசனேற் கொன்று நல்க நினைவுள தாகி லெந்தா
யாசிலா வெம்பார் தம்மை யருளுதி யடியேற் கென்றார்
தேசிகர் திலத மாய திருமலை நம்பி யந்த
மாசிலான் கையைப்பற்றி வழங்கினேன் கொடுபோ வென்றான். (௩௭௧)

வேறு.

உடையவரு மெம்பாரு மோங்குசீர் முதலிகளு
மடைவினெடு நம்பிதனை யகங்குழைய விழுந்திறைஞ்சி
விடைபெற்ன் வவர்போதி வித்தகனே யெனவுரைப்பப்
புடைமருவுந் தொண்டரொடும் புகழ்க்காஞ்சி நகர்புக்கார். (௩௭௨)

வேறு.

அத்திருப் பதியிற் பேரரு ளாளர் தம்மையு மாசிலா நிலைசேர்
மெய்த்தவ முடைய திருக்கச்சி நம்பி தன்னையும் விழுந்துற வணங்கி
யுத்தம குணத்தார் விடையெனப் பெயர்ந்தாங் கோங்குசீ ரரங்கமாநகரிற்
பத்தர்க டுதிப்பப் புகுந்தன ரலர்ந்த பங்கயக் கண்ணனுக் கினியார். (௩௭௩)

அப்படிப் புகுந்த வன்பரை யரங்க நகருறை முதலிகள் யாருந்
தப்பற வணங்க வவர்கள்சே வடியிற் றாழ்ந்துற விறைஞ்சிநம் பெருமா
ளொப்பருங் கமல மலரடி யிறைஞ்சி நின்றன ருவமையொன் றில்லார்
செப்பருந் தொண்டர் பலரொடு மெதிக டலைவரைத் திருவினு யகனர். ()

வம்பவிழ் கமலக் கண்களா னேக்கி மாசிலா வெதிகணு யகனே
நம்பெரு வடக்கு வீடணைந் திறைஞ்சி நண்ணினை கொல்லென நயந்தாற்
செம்பவ ளத்தம் வாயினல் வினவத் தேவர்க டேவபொய்ப் பாவை
யின்புற வாட்டு மியந்திரி நீரா னியந்திர மெனவிசைந் தமையால். (௩௭௫)

என்செயு ளவோ விறைவநீ யிசைவித் திட்டன படியெலாம் பெற்றே
னஞ்சினுங் கொடிய வைம்புலன் களையு நவையொடு நாடொறு மருவும்
வஞ்சநெஞ் சினையு முனதுபே ரருளில் வைத்தநின் செயலலா துரைக்கிற்
பொன்செய்நீண் முடியாய் பின்னுமோர் செயலு முளதுகொல் புகலெனப்பணிந்தார்.

வேறு.

அப்படி நிகழு நாளி லிங்க நாடாள் வானுஞ்
செப்பமா நீடு மன்னன் றிருவுறை யூரின் மன்னித்
தப்பற வாழு மன்னன் றனக்குறுங் கண்ணைப் சேவித்
தொப்பற மன்னும் பிள்ளை யுறங்காத வில்லி தாதர். (௩௭௭)

மருமக்க ளாகி யுள்ளார் வண்டருஞ் சொண்டர் தாமு
மொருவர்க்கே யொருவ ரொப்பா ரன்றியொப் பொருவ ரில்லா
ரிருவர்க்கு மன்னன் றன்பாற் சேவக மிடுவித் தாங்கோர்
திருவொக்குங் கன்னி தன்பாற் சென்றனர் சிந்தையோடும். (௩௭௮)

மன்னுவா ரவர்க்கு மந்த மைந்தர்க்கு மாதந் தோறுஞ்
சொன்னமா யிரங்கள் கைக்கு மெய்க்குமோர் தாகளி லாதீர்
முன்னமே பெறுமென் றீய முறையினிற் பெற்றுக் கூறு
மன்னமென் னடையாள் கன்னி லகப்பட்ட முதிர்ச்சியாலே. (௩௭௯)

வேறு.

மன்ன னிடத்து மமரிடத்து மற்றுந் தொழில்கள் பயிலிடத்து
மின்னி னிடையா ளுடன்செறிந்து மீள்வார் பிள்ளை யதிலொருநா
ளன்னந் திகழு முறையூரின் றாசி லாத் வெள்ளறைக்குக்
கன்னங் கரிய குழலியொடுங் கதிரோன் மதியங் காண்பளவில். (௩௮௦)

போனர் பொன்னி நதிமணலிற் பொருந்துஞ் சூடு பொறுதந்த
மானர் விழியா ளடிகன்ற மாதின் றலைவ ரதைநோக்கித்
தானுங் குடுக்த துகில்போட்டுத் ததைய னடப்பா யிதிலென்னத்
தேனர் குழலா ளதினடந்து சென்றா ளதனைத் திருக்கண்ணால். (௩௮௧)

மன்னு மரங்கத் தினிதமரு மாசி லாத வெதிராசர்
பொன்னி நதியிற் புனலாடப் புகுந்தா ரந்தப் புதுமையினைப்
பின்னுந் தொண்டர் தமைநோக்கிப் பரிவா னேக்கி யிதுகாண்மி
னென்னப் பிள்ளை யுறங்காத வில்லி தாத ரியற்கையினை. (௩௮௨)

காட்டித் தாநீ ராடாதே கன்னி தனையக் காதலருங்
கூட்டி யருகில் வருமளவுங் குறித்து நின்று வாருமென
நீட்டிக் கூவி யவாணைய நெடுமா லடியா ரொடுமவரை
வீட்டின் மூட்டவேண்டுமென வெண்ணி யூல்கொள்வேலோனே. (௩௮௩)

வேறு.

ஆங்குநீ யுடுத்த துகிலினைக் களைந்திவ்* வாயிழை யடியிடக் கொடுத்தா
யேங்கிமற் றிவளும் பொடிசுட நீயின் றிடுதுகின் மிசையடி யிட்டா
ளோங்கிய குணத்தா யெங்குளா யென்று ருடையவர் பிள்ளையு மருளத்
தாங்கிய வெதிக டலைவரே யெம்மூர் தக்கசீர் வெள்ளறை யாகும். (௩௮௪)

என்றுரைத் திடவு மத்திறங் கேட்ட விராமனுக் கிளையவ ரிப்போ
தென்றிசை நின்று வருவதென் னென்னச் சேவகந் திசமுறை யூரி
லொன்றுமன் னவனுக் காங்கவன் றன்னைப் பணிசெய ணூர்புகும் வண்ண
மின்றியா னணைந்தே னென்றன ரிறைவ ரிவளுடன் வருவதென் னென்றார்.

* 'துகிலினைக் கழித்து' என்றும் பாடம்.

மண்ணழகு பெறப்பிறந்து மறையனைத்து முணர்ந்தோயிப்
பெண்ணழகு பெரிதெனினும் பேதையேன் பிறைநுதலி
கண்ணழகி கைப்பட்டுக் கணமுமக லேனென்றூர்
விண்ணழகு பெறவிலங்கை யொன்னலரை வெங்கண்டார். (ருஅசு)

வேறு.

அருளிச் செய்வா ரிவள்கண்ணி லழகார் கண்கள் கண்டிடிலிம்
மருளிற் படிந்த சிந்தனைநோய் மாறு மோசொல் சொல்லென்னச்
சுருளுற் றிருண்ட கனங்குழலாள் விழியிற் றாவக்கைத் துடைப்பதற்கோர்
பொருண்மற் றுலகில் யாங்காணே மென்றூர் பிள்ளை பூதூரில். (ருஅஎ)

வந்தார் காட்டு கின்றேனுன் வருதி யென்ன வுடன்கொடுபோ
யிந்தா காண்டி யெனவரங்க ரிணையி லிணைத்தா மரைக்கண்ணைச்
சிந்தா வ்றிவின் மெய்ஞ்ஞானி திருந்தக் காட்டக் கண்டிறைஞ்சி
யந்தோ விதனுக் கவள்கண்க ளிணையாங் கொல்லென் றகங்குழைந்தே. ()

பெரிய வாய கண்களெனைப் பேதஞ் செய்த வெனமுன்னம்
விரியும் பொழில்சூ ழுறையூரின் விமலன் பகர்ந்த படிபிள்ளை
கரிய குழல்கள் விழியழகிற் கலந்த வாசை யனைத்திணையுந்
திரிய மீட்டுத் தென்னரங்கன் றிருக்கண் ணழகிற் செயலழிந்தார். (ருஅகூ)

வேறு.

அப்படி நின்று செயலழிந் தருகு மன்பரை யுடையவர் நோக்கி
யெப்படி யந்த மடக்கொடி கண்ணோ விவர்கய னங்களோ வழகிற்
செப்புதி சிறப்பின் மிக்கதென் றுரைப்பத் தேவனூர் திருநய னத்துக்
கொப்பவோ பிளை சாரியகண்களும்பனே யெனப்பிள்ளையுரைத்தே. (ருகூ0)

உடையவ ரடியிற் சென்றுற வணங்கி யுத்தம வெணையங்கி கரித்தி
தடையற வென்ன நின்றுற விருப்பச் சாற்றிய வெதிகளு யகரு
மடைவுற மாது தன்னொடு பொருந்தி யணியரங் கத்திலப் படியே
கொடைநிகழ் கரத்தா யெம்பெருமாடுங் கூட்டிக் கொள்ளுது மின்றெனக்கூறி.

மடத்தினிற் கொடுபோ யாங்கவர் தமக்கு மாதினல் லாளுக்கு முடனே
திடந்தொடு மிலங்குந் திருவிலச் சினையுஞ் சீர்பெற வளித்துயிர்க் குறவாம்
படத்தா வணையான் றயத்தையுங் கொடுத்துப் பண்டுபோ லரசனைச்சேவித்
திடக்கட வாய்நீ நடக்கைவா லேத்தி யென்றன ரிதற்கென்ன ளிசைக்கேன். (ருகூஉ)

வேறு.

முன்ன மடித்துப் பறித்திட்ட முதல்வன் கலியன் றிருமுன்பே
மன்னு கமலை மணவாளன் வீற்று தோன்றி யுறநோக்கி
யின்னு மடித்துப் பறியென்ன விசைத்தா னவனுக் கிவருமொரு
பின்ன மில்லாப் பின்னுகிப் பிறந்தா ரென்றூற் பேசாரோ. (ருகூக)

வேறு.

அப்படி யருளிச் செய்தரங் கத்திரு நகரி லின்றே
செப்பரு மடமொன் றுக்கிச் சேயிழை யாளி யின்றே
தப்பற விருத்தி நீயு மன்னவன் சரணந் தாழ்ந்தங்
கொப்பரு நிலையாய் வாழ்தி யெனவுரைத் துவந்தா ரெந்தை. (ருகூச)

வேறு.

ஆசி லாத தேசிகனு ரருளிச் செய்த படிபிள்ளை
தேசு பொலிந்த திருவரங்கத் திருந்து திருந்தத் திறன்மன்ன
னேச மழுந்தச் சேவித்து நினைவை முற்று மெதிராசர்
வாசக் கமல மலரடிக்கீழ் மன்ன வைத்தே வைகினரால். (ருகூரு)

வேறு.

ஆங்கதி லொருநாள் வண்டர்சொண் டரையு மாசறு முடையவ ருடைய
பூங்கழ லிணையி லாச்சரிப் பித்துப் பூபதி சேவகத் தொழிலுக்
கோங்குமூவர்க்குங் கொடுத்திடு முடைமை யனைத்தையு முடையவர் திருமுன்
பாங்குட னமைத்துப் பணிந்தனர் பிள்ளை பழிப்பிலா வெதிகளு யகரும்.

ஆசையொன் றேடுந் தவக்கற விருந்தாங் கணியரங் கத்திலே யகத்தின்
மாசற மாது கரமுவந் தருந்தி வாழ்வார் மற்றிவ ருவந்து
நேசமோ டளித்த திரவிய மதனை நீக்குதல் பழுதென நினைந்தாங்
கீசனுர்க்கினியதொண்டரையமுதுசெய்வித்தாங்கேழுலகிறைஞ்ச. (ருகூஎ)

மன்னினூர் முன்னுட் சுமித்திரை யிடத்தில் வந்தவ தரித்தவர் மன்னன்
முன்னுறவளித்த திரவிய மனைத்து முறைமையாற் பிள்ளையுங்கொணர்ந்து
பன்னரும் பகலு மளித்திட வத்தூற் பாகவ தர்க்குமா முவந்தாங்
கன்னமு தருந்த வாழ்ந்தன ரவணம் வாமுநா ளெதிகளுக் கிறைவர். (ருகூஅ)

வேறு.

பிள்ளை யுறங்கா வில்லிதாதர் பேரா யிரத்தா னினிதமரு
முள்ள நோக்கி யன்புமிகுந் தருகுங் கருணை யானந்த
வெள்ள மாரு தருவிசொரி விழியை நோக்கி யிட்டகன்ற
கள்ள நோக்கி நாடோறுங் கசிந்த சிந்தை யுடையவரும். (ருகூகூ)

நிலத்தி னடந்து காவிரியி னீரா டத்தாம் போம்பொழுது
குலத்தி னுயர்ந்த சாத்தினபேர் தோக னகக்கை பிடித்தேகி
நலத்தின் மிக்கார் புனலாடி மீளும் போது ஞானத்திற்
புலத்தின் மிக்க பிள்ளைதிருக் கையைப் பிடித்தே போதுவரால். (சு00)

வேறு.

ஓதிய பல்நா ளிந்த வொழுங்கவ ளிகழக் கண்டு
சாதியிற் றலைமை யாய தலைமையந் தணர்க ளெல்லா
நீதியில் வுலகுக் கெல்லா நிறுத்திய வெந்தை யார்க்கும்
வேதியர் பரிசந் தன்னின் மிக்கதோ வுறங்கா வில்லி. (சு0க)

வேறு.

எண்ணெய்க் கச்சை யழுக்குட்டம்பங் கெடுத்துக் கட்டுந் தொப்பராம்
பெண்ணைப் பிரியா வுள்ளன்பு பெருநீர் சூழ்ந்து கிடந்திடுமிம்
மண்ணைப் பொருளென் றறவாழு மன்னன் சேவை வருந்தொழில்கள்
கண்ணை யருளி னுயிர்செகுக்கும் வாளைப் பிரியாக் கரப்பரிசம். (௬௦௨)

என்ன நினைந்து சாத்தினபே ரெல்லா மொன்று யுடன்கூடிப்
பின்ன மின்றி யுடையவர்பாற் பேச வஞ்சிச் சிலபகல்கண்
மன்ன வொருநாட் கந்தாடை முதலி யாண்டான் வந்திறைஞ்சி
யன்ன மூர்த்தி திருத்தாதை யாவி யன்று மெனப்போற்றி. (௬௦௩)

நின்று னவனை நின்றவனை நிகரி லாத வுடையவரு
மொன்று கேட்பான் போனின்றாய் முதலி யாண்டா னுரையென்றார்
நன்று கேளென் னுயிர்நாதா நலத்தான் மிகுந்த வேதியரா
யின்றுன் றெண்ட ராயுள்ளா ரிலங்கு திருக்கை தரநீயும். (௬௦௪)

வேறு.

நீராட வெழுந்தருளி நீமீள வருமளவிற்
பேராசை யுடைத்தொண்டர் பின்முன்வரப் பிள்ளைகரந்
தாரநின் றுனுனுக்குச் சாத்தாதா னெனுவொன்று
மோராதே நீபிடித்து வருதிறத்தை யுரையென்றான். (௬௦௫)

வேறு.

அத்தி றத்தைக் கேட்டருளி யாசி லாத வுடையவரும்
பத்து வார்த்தை யெடுத்தங்ஙன் பழுதி லாத வாண்டான்சீர்ச்
சித்தந் தெளியக் கட்டுரைத்தார் சிலநா ளவணுஞ் சென்றளவி
லொத்திவ் வுலகை யாள்மன்ன னுறையூர் நின்று மொருகானில் (௬௦௬)

ஒப்பி லாதான் வேட்டைக்கு கொருநா ளேக விடம்வலமுந்
தப்பொன் றில்லா வண்டர்சொண்டர் சார்ப் பிள்ளை பின்செல்ல
வப்போ தவர்கண் முன்னதச் சமணர் கோவி லீங்கிரண்டு
மிப்பார் தன்னி லெழுந்தோங்க விறைவ னதனை யறிந்திருந்தே. (௬௦௭)

மறைத்துத் திருமால் கோயிலிது வணங்கும் வண்டர் சொண்டரென
நிறைத்த மெய்ய ருடன்கூற நீண்ட விமானந் தரிகண்டாங்
குறைத்த நிலைமை மைந்தர்களு முடனே பணிந்தா ரப்பொழுதிற்
பொறைத்தின் பாரமன் மன்னவனும் பொய்பொய் சமணர் புகறெய்வம். ()

தன்னைத் திருமா லிருத்தொண்டர் தாழ்ந்து பணிந்தா ரெனச்சிரித்தா
னன்னை பிதாவு மரியன்றி யறியா மைந்த ரதுகேட்டு
முன்னை வினையோ முடித்ததென் முடிந்தா ராவி முற்றுமற
மன்னைச் சூழ்ந்தா ரெழுந்திரும னென்றார் மைந்தர் மாய்த்ததிறம். (௬௦௯)

அறியா நிலையார் கட்டுரைப்ப வவர்க ளெழாத படிகண்டு
நெறியார் மன்ன னருகணைந்து நின்று நோக்கி யுயிருடம்பைப்
பிறியா நிற்கும் படிகண்டு பெருக வருந்தித் துன்புற்று
வெறியார் துழாயான் றனக்கினிய பிள்ளைக் கிதனை விளம்புமென. (௬௧௦)

ஆய தொழில்க ளிவைமுற்று மறிந்தா னொருவன் றனைவிடுப்பத்
தூய சிந்தை யுறங்காத வில்லி கேட்டுத் தோமில்லா
மாயன் றமர்க ளடிப்பொடியே மற்றிம் மைந்தர் தமைமாய்க்கு
நோயை யரியு மருந்தென்ன நோக்கி நின்றந் நோய்தீர. (௬௧௧)

வேறு.

தன்னுடைப் பாதப் போதாற் றட்வினர் கேசாந் தங்கண்
முன்னுட லாவி நீங்க மோகமுற் றடங்கு மைந்தர்
மன்னனுங் காணத் துண்ணென் றெழுந்தனர் மாலை வாழ்த்தி
யென்னவர் திறத்தை வாக்கா லிசைப்பதிங் கெளியே னந்தோ. (௬௧௨)

அரசனத் திறத்தை நோக்கி யஞ்சிநின் றுகி வாடி
யுரைசெயத் தகாதின் றிந்த வுத்தமர் பரிசென் றுன்னி
விரைசெயு மூவர் தம்மை நேர்பெற நோக்கி நீங்கள்
புரையுறு மெய்ம்மைச் சேவித் திடுதலிப் பொழுதே யூரை (௬௧௩)

வேறு.

ஏதங் கடிந்த திருவரங்கத் திருமி னின்றே யுங்களுக்கு
மாதந் தோறும் பெறமுடைமை மாகி லாதீர் வரவிடுவேன்
வேத முடிவை யுணர்ந்தவர்கா ளுடனே சென்று வீற்றிருமென்
[illegible] திறத்தை மூவர்களுங் கேட்டாங் குடனே புறப்பட்டு. (௬௧௪)

வேறு.

பொன்னரங் கத்திற் புகுந்துடை யவர்க்கப் பூபதி பகர்ந்தமை யனைத்து
முன்னு வுரைத்தாங் குடையவர் வியப்ப மூண்டநோ யனைத்தையுந் தப்பி
மன்னினார் மாத மொன்றவண் செல்ல மற்றையம் மாதத்தில் வரும்பொன்
மின்னுமா மௌலி வேந்தனுங் கொடுத்து விட்டனன் விரைவினிற் கொணர்ந்தார்.

கொண்டுவந் தவர்கள் பிள்ளைமுன் னந்தக் குறைவறு தனத்தைவைத் திறைஞ்சப்
பண்டுபோற் பிள்ளை யத்தனந் தன்னைப் பரமதே சிகர்முன்பில் வைப்பக்
கண்டிவை யாகா வினியென வெதிகள் காவலர் பகர்ந்தன ரதுகேட்
டண்டர்நாயகனேயெதன்பொருட்டிதனையகற்றுதலுரையெனவறைவார்.

மாசிலா நிலையீ ரிராசசொம் மாமோ மற்றுநம் மிடத்திலென் றுரைப்பத்
தேசிகா முன்னம் வந்தபொன் னெல்லாந் தேசமாண் டன்னனன் றன்றோ
சீசியென் றிதனை யிப்பொழு திகழ்ந்த திறத்தினைச் செப்புதி யென்று
ரீசனுக் கினிய வெதிகளுக் கிறைவர் கேளுமென் றிசைக்கலுற் றனரால். ()

முன்பொ னீங்கண் மூவரு மன்னன் மொழிந்தன பணிசெய்து முடிப்பப்
பின்பவ னல்கப் பெறுந்தனம் வேர்ப்புட வழிந்துறப் பெற்றனீ ரதனு
லன்புமிக் குடைய தொண்டருக் கதனைக்கொண்டோ ரமுதுசெய்வித்தோர்
துன்பகன் றிருந்தீ ரிப்பொழு தமக்கு மிதுக்குமென் றெருந்தனீர் சொல்வீர்.

என்றுரைத் தருள வொக்குமென் றிறைஞ்சி யெய்தினர் தம்மொடுந் தாங்கள்
சென்றுமன் னவன்முன் றனத்தினைத் தெங்க டேசிகன் றிருக்கையாற் றெடாதே
யின்றிதை யிகழ்ந்தா னெமக்குமீ தாகா திராசசொஞ் சேவியா தெடுத்தல்
குன்றனதோளாய்பிழையெனவுரைப்பக்கொற்றவன்மற்றவர்க்குரைப்பான்.

என்னைநீ ரின்றுங் கும்முடன் கொடுபோ யிருந்துறுந் தேசிகர் திலதந்
தன்னைநான் வணங்கும் படியொரு சகாயஞ் செருதிரோ தவமிகுந் துயர்ந்த
நன்னலமுடையீரென்றுமன்னுரைப்பதவையிலார்வருகெனக்கொடுபோய்த்
தென்னரங் கத்துட் புகுந்தெதி ராசர் திருமுனில் விடுத்தனர் திறல்வேல்.

அரசனும் வணங்கி நின்றன னெதிகட் கதிபரு மரசனை நோக்கி
விரைசெய்தார் மௌலி வேந்தநீ நம்பாற் புகுந்தமை தன்னையும் விளங்க
வுரைசெயென் றுரைப்ப மன்னனு மிறைஞ்சி யுத்தமர் தம்மினுத் தமனே
புரையற வினக்கின் றடிமைப்பா யுய்யும் பொருளினை நினைந்துபோந் தொதுங்கி.

நன்றெனு வந்த வரசனுக் கிரங்கி ஞானநா யகரருள் செய்து
வென்றியந் திகிரி யரங்கனுக் கந்த வேந்தனைக் கொண்டுபல் லூர்க
ளன்றுற விடுவித் தன்பர்கள் புகழு மாசறு திங்களு நாளு
மொன்றிய திருவின் விழுவரு வண்ண மோங்குசீ ரரங்கனுக் காக்கி. (௨௨௨)

மன்னுநா ளந்த மன்னவன் வந்து மாசிலா வெதிகளு யகனார்
பொன்னடி வணங்கித் தேவரீ ரிந்தப் பூம்பொழி லரங்கனு ருடைப
முன்னுற நிகழுங் கருமங்க ளனைத்து முறையினு ணோக்கியக் கோயி
றன்னையும்பரித்துவரும்வரமருள்கதியினைத்தெனச்சரண்டாழ்ந்தான். ()

அப்படிப் பகர்ந்தான் கடியினைத் தொழுத வரசனை யெம்பிரா னோக்கிச்
செப்புதி யிப்போ துதித்ததென் யொருட்டாற் செப்பின தென்றுன் ரச
னுப்புவா னியர்கள் கற்புர விலையி னுறுநெறி யறிவரோ பாலன்
றப்பறத் தவழும் பருவம்பொற் றின்னைத் தாயமுந் திடும்தாலோ தலைவர்.

மாசுறு மலடி பிள்ளையை யுயிர்க்கும் வருத்தமொன் றறிவளோ விறைவா
தேசுறு தவிஞ ரருமையை மூடத் திரள்களாற் செப்பிடப் படுமோ
வாசுறு மணியை கேகடி யல்லா தறிவதார் புத்திரர் நோவ
மேசுறு தின்ற தந்தைதா யல்லர் தியாவரே தெரிபவர் தெரிவாய். (௨௨௫)

ஆங்கவை போல வித்திரு நகரி லச்சுதன் றனக்குன்னை யல்லாற்
பாங்குற வறிந்து சோட்ச கன்மம் பத்தியோ டளிப்பதார் பகரிற்
பூங்கம லக்கண் வளர்பவன் றன்னைப் பொருளென வுணர்வதார் புவியிற்
றுங்குநற்குணத்தாய்மன்னுவரெல்லாந்தடையறுமத்தகாமத்தில். (௨௨௬)

நின்றழிந் திடுவார்க் குன்னுடைக் கடவு ணிலைமையு மருமையுந் தெரியா
தென்றுனக் குரைத்தே னெம்பிரா னீயே யாவையுந் துறைதுறை தோறுஞ்
சென்றுற நோக்கித் திருவரங் கத்திற் செல்வர்தந் திருவுளப் படியே
யொன்றிநின் றிடுக வென்றன னரச னுடையவர் கேட்டுள முருகி. (௨௨௭)

செப்பரு மன்ன னுரைத்திடுந் திறத்திற் றிருவுள மகிழ்ந்தவ னோடு
மப்படி செய்யக் கட்டவதென் றெழுந்தாங் காசறுங் கோயிலுட் புகுந்தோ
ரொப்பிலார் பரித்துச் சிலபகல் செல்ல வோங்குமத் தானத்தி லுள்ளார்
தப்புற நடக்கும் படிகள்கண் டிவருந் தடுத்திடச் சத்துரு வாகி. (௨௨௮)

ஈங்கிவன் றன்னைக் கொல்வதற் குபாயமென்னென நினைந்தினை யில்லா
ணேந்துசீர் மாது கரத்தினுக் கென்றே யீற்றுநம் வாசலில் வந்தாற்
றீங்குறு விடத்தைச் சோற்றொடுங் கலந்து திரட்டியக் கூடையி லிட்டாற்
பாங்குடன் புசித்துமற்றிவனசிக்கிற் பகையிலைநமக்கெனப் பலரும். (௨௨௯)

நண்ணியோ ரிடத்தி லத்திறம் பகர நானது செய்கின்றே னென்னத்
திண்ணியோ னொருவன் றன்னகம் புகுந்து தேவியோ டுரைப்பனீ நாளை
யெண்ணிய மாது கரத்தினுக் கிங்கே யெதிகளுக் கதிபனும் புகுவன்
புண்ணிய பாவ மென்னலை மயிலே பொருக்கெனச் சோற்றொடு நஞ்சை. ()

உறக்கலந் திடுதி யென்றன னவளு முடையவர் பக்கலாச் சரித்தாங்
கறப்பொரு ளுணர்ந்தா ளாதலா லந்தோ வவர்க்குநா னஞ்சிட லாமோ
பிறப்பெனுங் கடலைக் கடத்திய தலைவர் பேதையே னுருயிர் நாத
மிறப்பதே யுமக்கு நலனிதாம் மென்றுண் மலர்மிசைத் திருமக ளனையாள். ()

நஞ்சுநா னவருக் கிடேனென வுரைத்த நவையறு முரையினைக் கேட்டு
வெஞ்சின முடைய வரக்கரை நிகர்ப்பான் மெல்லிய றனையுறக் குமைத்துக்
குஞ்சமட மலர்க்கை தன்னிலந் நஞ்சைக் கதுமென விட்டிதைச் சோற்றிற்
பஞ்சின்மெல் லடியாய் கலந்துற விடுதி யிடாதியனி லுன்னையும்படுப்பேன். ()

என்றன னந்தப் பாதக னஞ்சி யேந்திழை யாளதைச் சோற்றி
லன்றுறத் திரட்டி யெதிகளு யகனு ரணைந்தபோ தழுகணீர் மழைக
ளரினுறப் பொழியச் சென்றெதிர் செறிந்து நிகரிலான் றிருக்கையிலிருக்கு
மொன்றிய வமுதக் கூடையி லாங்கோர் மருங்கினி லொதுங்கவிட் டகன்றாள். (௨௩௩)

அத்திறங் கண்டங் கெதிகளு யகனு ராயிழை நாமிவ ணணைந்தான்
மெய்த்திற மாது கரம்பரி மாற விரைவினில் வரும்பொழு தெல்லாம்
பொய்த்திற மறந்தான் வணங்கியிட் டேகும் புழுதியிற் புரண்டமெய்யோடு
மெத்திறத் தாலோ வழுகணீ ரோடு மெமக்கிடு மின்னமு தத்தை. (௨௩௪)

பிடித்தநாம் பிடித்த கூடையின் மருங்கிற் பேதைமை யோடுமிட் டகன்று
ளடித்ததுன் டிவளைத் தாரமா யுடையா னரிப்பினுக் கஞ்சியோ ருபாயந்
துடிப்பொரு விடையாள் செய்ததுண் டிந்தச் சோற்றினிற் றேற்றுவித் தசன்று
ணடிப்புறு முலகை நம்புத லரிது நாமிது சோதிக்க வேண்டும். (௨௩௫)

என்றெதி ராசர் மடத்தினிற் சென்றாங் கேந்திழை யாளிட்ட விடத்தோ
டொன்றிய சோற்றுப் பிடியினை யெடுத்தாங் கும்பனாய் விடுகநீ யென்ன
நின்றதோர் நாய்முன் னிட்டன ரதனை நேர்பெறத் தின்றுநீ ணிலத்தி
லன்றுட றவிர்ந்துவிசும்படைந்தந்நாயமரரோடுறவெனை யாண்டார். (௬௩௬)

இந்தமா நிலத்தில் யாவரே யந்தோ விரப்பவ ரிறப்பகஞ் சிடுவார்
முந்தைநா ளுள்ள கதையினுங் கேளோ மூவுல கத்தினு மில்லை
தந்தைதா யனையா ரித்திறஞ் செய்யத் தக்கதோ நமக்கெனச் சலித்து
நொந்துமா மலர்க்கண் புனலுக நின்றார் நோற்றநோன் புடையவர் தலைவர். ()

சிலபல கடிகை யவ்வண மிருந்து சிந்தையில் வருந்தித்தற் சார்ந்த
புலவர்கட் கெல்லா மத்திறம் பகர்ந்து பூமியில் வாழுத லரிது
மலமறு பாத்தை யுணர்ந்தவர்க் கென்ன மற்றவ ரோடுரை செய்து
நலமுறு மமுது செய்குத றவிர்ந்து நாள்பல வுபவதித் திருந்தார். (௬௩௮)

வேறு.

அந்நாளிற் றிருக்கோட்டி நம்பியரு ளரங்கத்திற்
பொன்னாருந் திகிரியினான் பூங்கழல்க டொழப்போந்து
தென்னாற்றங் கரையருகிற் செறிந்தனரா ங்குடையவருந்
தன்னாவித் துணையாய தமரோடு நீராட. (௬௩௯)

சீராருங் காவிரியிற் செழும்புனலிற் சென்றிறங்கி
யோராருந் திருக்கோட்டி நம்பியைக்கண் டெதிர்கொண்டு
கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டலுருண் டூர் குழாத்தோடு
மாராத காதலொடு மாங்கவர்பூங் கழனோக்கி. (௬௪0)

வேறு.

சென்றார் நம்பி யுடையவரைத் திருந்த நோக்கித் திருமேனி
குன்று நிலையா யுறவாடிக் குறைதற் கேது வென்னெனனக்
கன்றால் விளவின் கனியெறிந்தா னனையாய் மாத்தி சரமுனைவாய்
நின்றார் தமக்கு மதினஞ்ச நேரா மென்னி னிலையாமோ. (௬௪௧)

என்ன நஞ்சங் கலந்திட்டா ரியற்கை கூறித் திருவடியின்
மன்னி விழுந்தா ரெதிராசர் மனைற்கு டாற்ற மாட்டாதே
பின்ன மற்ற தொண்டர்குழாம் பெருக வருந்தித் துன்பமுற
வுன்னி நம்பி யெழுந்திரென வுரைத்தா லன்றி யாமெழுதல். (௬௪௨)

நீதி யன்றென் றறக்கொதிக்கு நெருப்பை நிகர்க்கும் வெண்மணலிற்
பேதி யாத சிந்தையருங் கிடந்தார் தொண்டப் பெருந்திரள்கள்
சோதி மணலி லடிச்சூட்டாற் றுள்ளிப் புடைத்தார் நம்பியுமிங்
கோதி லிவனுக் குரியார்க ளுண்டோ காண வேண்டுமென. (௬௪௩)

நின்று ரெழுந்தி ரென்னும நெறிசேர் கிடாம்பி யாச்சானுஞ்
சென்று னந்த வவளிட்ட நஞ்சிற் கொடிதோ தேசிகனார்
குன்று வருடா னெனக்கூறிக் கோதி லெதிரா சர்தம்மைச்
சென்றுங் கெடுப்ப நம்பியந்த மேலோன் றிருக்கை தனைப்பிடித்தே. (௬௪௪)

வேறு.

[illegible] நீயிவனுக் கின்றமுத மின்னடிசி
[illegible] சமைத்தளித்துத் தான்வருதி தாரணியி
லொப்பொருவ ரில்லாதா னெனவுரைத்தாங் கவரோடு
மப்பொழுதே போயரங்கத் தம்மானை யடிபணிந்தார். (௬௪௫)

வேறு.

ஓரிய கிடாம்பி யாச்சான் றிருமடைப் பள்ளி சேர்ந்தக்
காரியஞ் செய்து நாளும் வைகவக் காலந் தன்னிற்
கூரிய சிந்தை யாழ்வான் கோதறு முதலி யாண்டான்
பேரியன் ஞான சாரஞ் செய்தவப் பெரியோ னாதி. (௬௪௬)

வேறு.

சிட்டர்களை யழைத்தருளிச் சீரியசீர் முனிபிலிங்கத்
திட்டபுரா ணத்தவரென் றெழின்மாற னெடுத்திசைக்கப்
பட்டவறு சமயமெனும் படுகுழியைத் தூர்த்தவர்கூ
ளிட்டமுறு நூல்களையு மெரியிலிடு பஞ்சாக்கி. (௬௪௭)

வேறு.

வேத முடிவில் வீற்றிருந்து விளங்குந் தத்வ மசியென்ன
வோதும் வாக்கி யத்தத்த முயிரும் பரமு மொன்றேயாம்
பேத மில்லை யென்றுரைக்கும் பேதை களையும் புறமிடுவிக்
கேதங் கெடும்வன் னச்சிரம வனுட்டா னதிதி லிசைரூபம். (௬௪௮)

ஞான கன்ம மனுட்டித்தா லாதி முத்தற்கு மாருயிர்க்கு
மூன மான பேதமறும் பேதமாகி யொன்றாகு
மீன மறவங் கவையறித லிலங்கு முத்தி யெனவிசைக்கு
நானென் றெங்குந் தனைத்தானே நசிக்கப் பண்ணிப் பிறந்துழலும். (௬௪௯)

மதிகே டரையு மறத்துறந்து மாசி லாத மறைநான்கின்
விதியை வழுவாக் கன்மமுடன் மெய்ஞ்ஞா னமுமென் றிவையிரண்டு
முதிய துணையா யெழும்பத்தி முத்திக் குபாய மெனவிறையைத்
துதிசெய் துரைக்கு மாரணத்தின் முடிவை யிந்தத் தொல்லுலகில். (௬௫0)

தங்கு மேலோ ரறிந்துய்வான் றுபித் திடுதல் வேண்டுமதற்
குங்க ணிலைவி ளுதித்தமையே துறைமி தென்று ரெதிராசர்
பங்க மில்லாப் பாகவதர் பலகால் வாழ்த்திப் பணிந்தெழுந்தங்
கெங்க ளாவிக் குறுதுணையே யார்க்கு மிதமா மிதுவென்றார். (௬௫௧)

ஆனாலதற்கு வேதாந்த நடக்க வேண்டு மென்றெங்குந்
தானாய் நின்ற யதிராசர் சதுர்வேதத்தின் சாரத்தாற்
றேனார் கமலத் திருவுகப்பச் சீபா டியமுந் தீபமுமெய்
வானார் முத்தர் புகழ்சார மென்ன வகுத்த மூன்றினையும். (௬௫௨)

அருளிச் செய்தா ரதுகேட்ட வன்பு மிக்க முதலிகளுந்
தெருளு மிலங்கு மெதிராசர் தம்மை நோக்கிச் செப்புமிதன்
பொருளுற் றுதுவிற் செவின்முன்னஞ் சொன்ன வுபாயம் புகறுணையாய்
மருளற் றிறைவன் றனைப்பற்ற லரிதா மென்ன மிகமலங்க. (௬௫௩)

வேறு.

அத்திறங் கண்ட யதிகணா யகனா ரஞ்சன்மின் மாதவ னென்றென்
றெத்திறத் தீரு மோதவல் லீரே லெளிதின்வீ டெய்துவி ரென்ன
மெய்த்திற மாறன் பிரபத்தி மார்க்கம் விளம்பிய திறத்தினை விரகாற்
கெத்தியதிரயத் தருளியன் றவர்கள் சோகமுங்கெடும்படி செய்து. (௬௫௪)

வேறு.

இறைவனை யுயிர்பெற வெண்ணிற் றாரமா
முறையையு மவன்பெறின் முடுகு தன்மையுங்
குறையிலான் புகில்வ னவனைக் கூடுந்
துறையையு மருள்செயத் துள்ளி யாடியே. (௬௫௫)

வேறு.

முதியநான் மறையி னந்தமாய்ப் பொன்று முத்தியாய் நித்தவுத் தமமாய்
விதிசிவன் சனக னாதியோர் களுக்கும் விளம்பவு மரியமெய் வீட்டை
யெதிகணா யகனே யெளிதினி லெங்கட் களித்தனைக் கின்றுங்கைம் மாறு
மதியினா லெக்கிற் காண்கிலோ மென்ன மனங்களித் தன்பொடும் வணங்கி.

வேறு.

எண்ணருங் காதல ரிவணஞ் செய்தபின்
மண்மிசைப் பின்னையும் வணங்கி யேத்திநற்
புண்ணியம் போன்றுளாய் புகல்வ தொன்றுண்டு
திண்ணமா யறியென விறைஞ்சிச் செப்பினார். (௬௫௭)

ஏதனை யுரைமினென் றெதிக ணாயக
ரோதினர் முதலிக ளுரைப்ப ருத்தம
வேதமார்க் கத்தினின் வேறு பட்டுள
தீதுறு நிலையெலாஞ் சிதையப் பண்ணினாய். (௬௫௮)

ஆதலா லினியுனக் கன்ப ரோடுதீ
தீதிலா நன்னெறி காட்டிச் சீர்பெற
வோதிய திசைதொறுஞ் சென்று னுண்மையை
மாதவக் குன்றமே காட்டி வையகம். (௬௫௯)

அனைத்தையுந் திருத்திட வேண்டு மாலென
வினைக்கடல் கடந்தவர் விளம்ப மெய்ம்மையீர்
நினைத்தது நலன்றற் கெழுமி னீரெனத்
தனைத்தனக் கொத்தவன் சாற்றி யாங்கவர். (௬௬0)

உடனெழுந் தரங்கனை யிறைஞ்சி யுத்தம
திடமுற நீயெனக் களித்த செல்வத்தைக்
கடல்புடை சூழ்புவி யெங்குங் காட்டிநின்
னிடவகை தொறும்புகுந் தேத்தி மீண்டிட. (௬௬௧)

அனுசயுற் றேனதற் கருள்க நீவிடை
யீசவென் றிறைஞ்சின னிறைவ னன்றவை
தேசுறு குணத்தினா யவணஞ் செய்கென
மாசிலா மணிவிடை கொடுப்ப வள்ளலும். (௬௬௨)

அன்பர்க ளொடுமெழு வரங்க னார்தமை
பின்புற வஞ்செய்துதாங் கிறைஞ்சி யேத்திமான்
முன்புறு தென்றிசை நோக்கி முத்தனார்
தன்பறு தொண்டர்க ளிதிப்ப வேகினார். (௬௬௩)

நடந்தன ரரங்கமா நகரில் யாவருந்
தொடர்ந்தன ருடன்செலத் துணிந்து சீரிய
தடம்புனற் காவிரிக் கரையைச் சார்ந்துநின்
றிடம்படு சிந்தையா ரிதயத் தென்னுவர். (௬௬௪)

உத்தமர் யார்க்குநம் மோடு போதுவான்
சித்தமுண் டாங்கனைச் சேவித் தன்பினே
டித்தலத் துறைபவர் யாரு மில்லையப்
பத்தரி லொருவரைப் பார்த்து நாமிவண். (௬௬௫)

இருமெனக் கூறினா ரிதம லாததாம்
வருமப சாரமு மற்றெ மக்கெனப்
பொருவிலா நிலையினார் புந்தி யுண்சினைந்
தருமன்ற துதிசெய வாங்கு நின்றனர். (௬௬௬)

வேறு.

அத்திறத்தை யருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார்
சித்தமுற நினைந்தருளித் தேசிகனார் திருவுளத்தை
யித்தலத்தி லிருந்துவப்பித் திடுவதுநம் பணியென்னப்
பத்தர்தொழு மெதிராசர் பாதுகைக்கீழ் விழுந்திறைஞ்சி. (௬௬௭)

தேசிகனீ யெழுந்தருளித் திக்கனைத்துஞ் செயித்தவைசே
ராசறுத்து மீள்வளவு மரங்கரிணை யடிவணங்கி
நீசனேன் றிருவரங்கத் திருக்கின்றே னெனநின்றான்
மாசிலா வெதிராசர் மற்றவனை யுறத்தழுவி. (௬௬௮)

வேறு.

இத்தலத் திருந்தென் னுவி யிறைவனைப் போற்றி நீயென்
சித்தநோய் தீர்த்தி யென்னத் திருமுடி தடவ வந்தப்
பத்தனுஞ் சிலவ ரோடும் பணிந்தெழுந் தரங்கம் புக்கா
னுத்தம குணத்தி னேங்கு மூடையவர் தொண்டர் சூழ. (௬௬௯)

வேறு.

தெண்டிரைநீர்ப் பொன்னியெனுந் தெய்வநதி கடந்தேகி
மண்டுபுனற் றலையருவி வளமிகுமா லிருஞ்சோலைக்
கொண்டலையுங் கண்டிறைஞ்சிக் கோதின்மெய்யத் தினிதமரும்
புண்டரிகக் கண்ணெம்மான் பூங்கழல்கள் புகுந்திறைஞ்சி. (௬௭0)

வேறு.

சீரிய தொண்ட ரோடுந் திருக்கோட்டி யூரின் மன்னித்
தாரியன் மார்ப னம்பி சரண்பணிந் தன்றவ் வூரி
லேர்பெற விருந்த வெந்தை யென்றுமர் நம்பி துய்த்தாற்
பூர்மிசை யடிநா றிட்டுப் படுத்தபூ வணையின் மன்னும். (௬௭௧)

அன்றிராப் பொழுதுந் துய்த்தாங் கடிகளு றிடுவான் மாட
முன்றினி னடக்கு மெல்லை முற்றுமுன் னிடையின் மீண்டா
னென்றிய கருணை மிக்க வுடையவ ரதனை நோக்கி
யின்றிவ னுளத்திலொன் றுண்டெடுந்ததென் றிதயத்தெண்ணி. (௬௭௨)

வடித்தசீர்த் தமிழ்வே தத்தின் மாசிலாய் மனத்தி லிப்போ
பிடித்ததோ வெடுத்த தென்றார் பிரானெங்ங னறிந்த தென்று
னடிப்படு நூறு நேரே நாளுமின் றைம்ப தேயா
மிடித்ததின் மடித்தாய் கண்டு கூறினேன் வாழ்வே யென்றார். (௬௭௩)

ஆங்கது கேட்ட நம்பி யன்பனை யுவந்து புல்லித்
தாங்கிய வுயிர்க டோறுந் தங்கிய முதலோ வென்ன
வோங்கெதி பதியை வாழ்த்தி யுளங்கரைந் துருக வன்னான்
பூங்கழ லிறைஞ்சி மாயன் பொன்னடி வணங்கிப் போனார். (௬௭௪)

போனவர் திருமோ கூரிற் புனிதனைத் தொழுதன் றெந்தா
யானசீர்ப் பரலோ கத்துக் காம்வழித் துணை நீ யன்றோ
தேனமர் துளபத் தாரா யெனச்சொலிச் சிந்தை செய்து
வானவர் வணங்குங் கூடன் மாயனை வணங்கி வாழ்த்தி. (௬௭௫)

வேறு.

ஆங்குநின் றாம் விடைகொண்டே யாசிறிருப் புல்லாணிப்
பூங்கமலக் கண்ணனைப் போதத்தாற் புகழ்ந்திறைஞ்சித்
தேங்கமழ்பூந் தார்மார்பர் சேதுதரி சனம்பண்ணி
யோங்குபெருஞ் சிந்தையராய்த் திருத்தங்கா லுறைமுகிலை. (௬௭௬)

சென்றிறைஞ்சி யாங்குநின் றுஞ் சீவிலிபுத் தூர்புகுந்து
மன்றல்கமழ் கோதையையு மாயனையு மடிவணங்கி
யொன்றியசீ ரன்பினொடு மோங்குபுகழ்ப் பொதியமெனுங்
குன்றினின் றாம் வரும்பொருநை வடகரைவை குந்தத்தில். (௬௭௭)

உற்றமன்பிற் கள்வனைமற் றேங்குமிடர் கடிவாரை
மறுவறுஞ்சீர்த் தொண்டரொடும் வணங்கியருட் புளிங்குடியிற்
குறுகியமால் கழறெழுதாங் கேகவவ்வூர்க் குலமறையோர்
சிறுமியர்கள் சிலரெதிர்ந்தா ரவரோடுஞ் சிறுமியர்காள். (௬௭௮)

சீராரு மகிழ்மாறன் றேவர்தொழ வீற்றிருக்குங்
காரார்பூம் பொழிற்குருகூர் காதூண்டோ பின்னுமதை
நேராக வுரைமினென நெடுமாறுக் கினிதாய
வாராத காதலரா மருண்மிக்கார் கேட்டருள. (௬௭௯)

வேறு.

ஆங்கதி லொருபெண் ணையரே நீரு மாசற் மாறன்முன் னுரைத்த
வோங்குசீர்த் திருவாய் மொழிகளா யிரமு மோதினை தில்லைகொ லென்றாள்
பாங்குறு மெதிக டலைவரு மண்ங்கே யோதினே னென்றவண் பகர்ந்தார்
பூங்குழ லானற் கூவுதல் வருதற் பொருளொரு கூப்பிடு தூரம். (௬௮0)

சான்றறி யீரோ வென்றனள் கேட்ட வுடையவ ரிதுவுமோ ரத்த
மின்றிவ ளிடத்தி லிருந்ததே திருமா மகளிவ ளாமென வியந்து
சென்றவ டாளிற் புரையற வணங்கிச் சீரிய முதலிக ளோடு
மன்றவ ளகத்தி லமுதுசெய் தருளித் தலைவிலி மங்கலத் தமர்ந்தே. (௬௮௧)

நின்றிருந் தவரைச் சென்றுற வணங்கி நிகரிலா மாடமா ளிகைகள்
குன்றென வளர்ந்த குளந்தைமா யவனைக் கோதறு தொண்டர்க ளோடு
மன்றுற விறைஞ்சித் தென்றிருப் பேரை யமலனை யடிதொழு தகன்று
மன்றல்சேர் வகுளத் தாரினன் புகுமூ ரெங்கென மற்றதிற் புகுந்தார். ()

வேறு.

மாசிலா மதுரகவி வந்துதித்த திருநகரென்
றாசைபற்றித் தொழுதிறைஞ்சி யன்பரொடும் வலஞ்செய்து
வாசவார் குழற்றிருவின் மணவாளன் கழல்வணங்கித்
தேசுறுசீர்ச் சிந்தையருந் திருக்குருகூர்ப் புறஞ்செறிந்தார். (௬௮௩)

வேறு.

அண்டமூ டுருவுங் கோபுரத் தெழிலே யணிதிகழ் மாடமா ளிகையை
விண்டலத் திலங்குந் திருமதிட் சிறப்பை விசும்புறு கொடிகளை விடியாற்
கண்டுற வணங்கி யன்பர்க ளோடுங் காதன்மிக் குறவலஞ் செய்து
தெண்டிரைப்பொருனைச்சங்கணித் துறையிற்செறிந்தூறு செழூட்புனலாடி.

வேறு.

முருக்கிதழ் நிகர்க்குஞ் செய்ய வாடையு முறையிற் சாத்திக்
கருத்துறு திருமண் காப்புங் கவின்பெற வணிந்து நீதித்
திருத்திகழ் மார்பிற் சோதிக் திருமணி வடமுஞ் சேர்த்தி
யருத்தியிற் சிறந்த முக்கோ லங்கருக் தரிப்ப வேந்தி. (௬௮௫)

வேறு.

ஆங்குநின் றங் குருகூரை நோக்கியிதை யருண்மாற
னோங்குமுளங் கொளுஞானத் திருத்துமென வுரைசெய்தான்
பாங்குடன்மற் றதுவிடப்பப் பாவியேன் முக்குறும்புந்
தாங்கியிரு காலாலே மிதிக்கின்றே னெனத்தளர்ந்து. (௬௮௬)

நின்றுநின்று தள்ளாடி நெடுங்கண்கள் புனறதும்பச்
சென்றுகரு டனைப்பணிந்து சீரியமா மேருவெனுங்
குன்றுநின்ற தெனநின்ற கோபுரத்தைக் கும்பிட்டாங்
கொன்றுந்தே வினையுன்னி யுள்புகுந்து தொண்டரொடும். (௬௮௭)

வேறு.

ஞானப் பிரானை விமானத்தை நலங்கொ டிருவைப் புளிமகளைக்
கானத் தேகி யருந்தவத்தோர் கலக்கந் தவிர்த்த கருமணியை
வானத் தோங்குந் திருப்புளியை வலஞ்செய் திலங்கு மறையுரைத்த
மோனத் திருந்த மகிழ்மாறன் றிருமு னெய்தி மூழுமுதலே. (௬௮௮)

வேறு.

சரனென வணங்கி யிதயதா மரையிற் றமிழ்மறை யருளிய ஞானப்
புரணனை* யிருத்தி யவனைமுன் னிட்டுப் பூமகள் பொருட்டினு லரக்கர்
முரணறத் தோங்கிப் பொலிந்துநின் றவனை முடிவிலா வன்பொடு புலனுங்
கரணமுங் கரையச் சென்றடி பணிந்தார் கருங்கட லடைத்தவற் கிளையார். (௬௮௯)

ஆங்குநின் றேகி வானமா மலையை யடிதொழு தயன்பணி செய்யுந்
தேங்கமழ் பொழில்சூழ் திருக்குறுங் குடியிற் செறிந்தகிற் றேவனை வணங்கிப்
பாங்கொடு திருவாழ் மார்பகரைப் பணிந்து பத்தர்க டுதித்தெழ வேயி
யோங்குசீர் வாட்டாற் றினிதமர்ந் துறங்கு மொருவனைத் திருவொடும் பணிந்தே. ()

* பூரணன் என்பது 'புரணன்' என எதுகை நோக்கிக் குறுகிற்று.

வேறு.

பொருவருஞ்சீர் நிலையாரும் பூசுரர்க டொழுதேத்தத்
திருவனந்த புரத்தமர்ந்து திருக்கண்வளர் திருமாலை
மருவலர்ந்தசீர்த் தொண்டரொடும் வணங்கியதிற் சிலதினங்க
ளருமறையே தெதிராச ரமர்ந்திருந்தார் கங்காட்டில். (௬௯௧)

வேறு.

உறையும் புலவர் தமைவென்றுங் கோங்குர் தஞ்சீர் நாமத்தான்
மறையின் விதியான் மண்டபமொன் றாக்கி யந்த மண்டலத்தி
லிறைவ னருளா லுறைபவரை யிலங்குந் தொண்டக் குலமாக்கு
முறையை நினைந்தா ரெதிராசர் மூவா முதல்வ னதையுணர்ந்தே. (௬௯௨)

வேறு.

ஆங்கவர் கனவின் மன்னி யாசிலா நிலையி னானே
பாங்கொடித் தலந்து ளாரைப் பத்தராய்ப் பரிவிற் செய்தாங்
கோங்குவை குந்தத் தேற்ற நினைந்தனை யுறுதி யேனுந்
தாங்குநற் குலத்தா யிந்தத் தலமொரு கோணங் கண்டாய். (௬௯௩)

ஆதலா லிதனின் மன்னு நரர்களு மற்ப மாகுங்
காதன்மிக் குடையா யுன்றன் கற்பனை யுறுதி யாலே
கோதறு முத்தி தன்னைக் கூறுகுவ ரிருந்தா ரெல்லா
மோதுமிக் தலத்தி லின்புற் றுறங்குநம் பணிகள் செய்வான். (௬௯௪)

ஒருவரு மின்றிக் காட்டா முற்றவித் தலமு மன்றிப்
பொருவருங் குணத்தா யிவ்வூர் புகலும்வை குண்ட மென்ன
வருமறை விதிப்ப மாற னருளிய படியுங் கண்டாய்
கருதரு மிதனின், பாங்குங் கைவலி யங்க ளாகும். (௬௯௫)

பண்டரு மறைகள் வல்லார் பசியுளா ரிருப்ப மன்னி
யுண்டவர் தம்மை யூட்ட வுறுதியோ வுணருங் காலை
மண்டலம் பெரிதுண் டோங்கும் வடதிசை யதனி லேகிக்
கண்டநா டெல்லா நீயே திருத்துதி கடுக வென்ன. (௬௯௬)

செப்பியப் பொழுதே கையாற் சீரிய வெதிகள் வேந்தைத்
தப்பறு தமர்க டம்மைத் தாங்கியே மூலகுந் தாங்கு
மப்பனுங் குறுங்கை தன்னி லுழகிய நம்பி யாகி
யொப்பற நின்றுன் முன்பில் வைத்துமீண் டுறங்க லுற்றான். (௬௯௭)

வேறு.

கங்குற் பொழுதிற் கருமுகிலைக் கனவிற் காணக் கண்வளருஞ்
செங்கட் கரிய திருமாலுக் கிளையா ராகிச் செனித்தவன்பா
பங்கிற் றேன்று மெதிராசர் பரமன் பிரிந்த வுடன்பரிவோ
டங்கக் கனவி னதிசயத்தை யடியார்க் கருளிச் செயவெழுந்தார். (௬௯௮)

வேறு.

எழுந்திருந் தங்கே யெதிகளு யகனா ரித்தலந் திருக்குறுங் குடியென்
றழுந்துயிர்த் துணையாந் தொண்டரை யெழுப்பி யாசறு நிலைமையீ ரென்ன
ரெழுந்திருவனந்த புரத்தினிற் படுத்தோ மதுவன் றிச் சுருதியின் முடிவின்
கொழுந்தெனநின்ற வழகிய நம்பி குறுங்கைமா நகரிது குறிமின். (௬௯௯)

என்றுரைத் தருள வவர்களு மெழுந்தாங் கிதென்கொ லதிசய மென்னா
நின்றனர் திகைத்து நின்றுழிக் கன்னி னீண்டவ ணுண்டுசென் றுரைத்த
வொன்றிய பொருளை முற்றவு முரைத்தா ருடையவர் முதலிகள் கேட்டாங்
கன்றவன் றிறத்தை நினைந்துநைந் துருகி யனலிடு மெழுகெனக் கரைந்தே. ()

வேறு.

திருவனந்த புரநகரைச் சீவைகுண்ட மெனமாறன்
பொருவருஞ்சீர்த் தமிழ்மறையிற் புகன்றதையும் பொன்னாழி
மருவருஞ்சீர்ச் சங்கேந்து மாமாய னுரைத்ததையுங்
கருதிநின்றுங் கதிசயித்தா ரெதிராசர் கழல்வணங்கி. (௭௦௧)

வேறு.

எல்லாங் கிடப்ப வின்றங்கோ ரெவ்வண்ணம் யாரு மறியார்கே
செல்லார் பொழில்சூழ் திருவனந்த புரம்விட் டெண்டுச் செறிவித்தான்
சொல்லா யிந்தப் பெருந்திரளைச் சுருதி முதல்வன் யாவருக்கு
நல்லா யென்றார் முதலிகண்மெய்ஞ் ஞான மிக்கா ரருள்செய்வார். (௭௦௨)

வேறு.

தண்டுழாய் மாலை மார்பன் றமர்களை யுலகை மேழு
முண்டநா ளறிந்தா ருண்டோ வுமிழ்ந்தநா ளறிந்தா ருண்டோ
பண்டைநான் மறைக ளன்றிப் பன்றியாய்க் கோட்டி லேற்றுக்
கொண்டநா ளறிந்தா ருண்டோ கோதறு பிரம னேனும். (௭௦௩)

உளந்தனு ணர்ந்து காண வல்லனோ வுலகின் மேலாய்
வளர்ந்தநா ளனைத்துந் தோய் மாசறு மிருதா ளாலே
யளந்தநா ளறிந்தா ருண்டோ வாதலா லரக்க னாகம்
பிளந்தமா றனக்கு மீதோர் பெருமையோ பேசுங் காலை. (௭௦௪)

என்றுரைத் தெதிக ளுத றெடுத்தவன் வைத்துப் போன
மன்றல்சேர் தூளி னீனை மற்றதீ மன்னு காட்டை
யின்றுநாந் திருத்த வென்றே நினைகிலே னென்ன வேத்தி
யன்றுசென் றனந்த னந்த புரத்தினி லமலன் றன்னை. (௭௦௫)

பூங்கழ லிறைஞ்சி வாழ்த்திப் பூவலஞ் செய்யப் புக்கா
ராங்குநின் றன்பின் மிக்கா ரன்பர்க ளோடு மேகிப்
பாங்குட னங்கட் டுள்ள திருப்பதி தோறும் புக்குத்
தாங்கியே யுலகுங் காக்குந் தலைவனை வணங்கி வாழ்த்தி. (௭௦௬)

எண்ணருஞ் சமயத் தாரி லெங்குமேற் றிசையி லோங்கி
நண்ணிடும் புலவர் தம்மை நான்மறை முடிவால் வென்று
மன்னவர் வணங்கி வாழ்த்த வானவர் துதிசெய் தேத்த
வுண்ணெறை யறிவின் மிக்கா ருத்தர திசையை யுற்றார். (௭௦௭)

வேறு.

அத்தலத் துள்ள சமயவா தியரை யருமறை விதியினல் வென்றே
யுத்தம குணத்தார் துவாரகைக் கேகி யூபத்தை யுவப்புட னேக்கிப்
பத்தர்க டுதிப்பப் பட்டிமண் டபத்தின்* மன்னியப் பட்டிமண் டபத்தி
லெத்தலத்தெவருமிறைஞ்சவீற்றிருக்குமிலங்குவெண்டாமரை யுறைவாள்.

தன்னரு கணைந்தா ரெதிகளு யகனார் சரச்சோதி கண்டடி வணங்கி
யென்னுடை யுடைமை யனைத்தையுங் கைக்கொண் டிடுகநீ யிறைவவென் றிறைஞ்சி
முன்னுறத் திறந்து கொடுத்தனள் கொடுப்ப முத்தரு மத்திற நோக்கி
யன்னமென் னடையாய் நமக்குநீ யிதுசெய் திடுவதற் கடியென்கொ லென்றார். ()

என்றலும் வாக்கு நங்கையு மென்பா லெய்தினன் சங்கரா சிரிய
னன்றிசேர் குணத்தாய் முன்புநா னவனை நவினுமோர் சுருதிவாக் கியத்துக்
கின்றுநீ யத்த மருள்கவின் கிநற்கென் றியம்பினே னத்தனை கற்று
மன்றதற்கத்தம்வானராதனமேபோன்றகன் னுடையனென் றறைந்தான்.

செப்பருங் குணத்தா யருமறை முடிவைத் தெளிந்துநீ பாடியஞ் செய்தா
யப்பொழு தந்த வாக்கியந் தனக்கு மாசறு புண்டரீ கம்போன்
றொப்பிலா நயன முடையவ னென்றுங் குள்ளவா றுணர்ந்துநின் னறிவிற்
றப்பற வுரைத்தா யத்திறங் கண்டுன் றுதிநா னுயினே னென்றாள். (௭௧௧)

என்றவ ளுரைப்ப வெதிகளு யகரு மிராகவன் கவுசிகன் புகழு
நின்றன னென்ன நின்றனர் தம்மை நெஞ்சினி லிறைவியப் பின்றி
யன்றுபோய் மற்றோர் தினத்தினிற் புலவ ரடிதொழ வாக்கிதன் னிடத்திற்
சென்றவள் கையிற்சீ பாடியந் தன்னை வைத்தனர் யாவருந் தெளிய. (௭௧௨)

வைத்தவ ரணங்கே யிந்நூ லிந்த வையக மெடுப்பதற் குரித்தே
கைத்தலத் திதனை வைத்திரு நாளைக் காலமே வருகின்றே னலதேல்
மெய்த்தவ முடையாய் கீழிடென் றியம்பி வேதியர் முறைமுறை துதிப்பப்
பொய்த்தவங் கடிந்தார் மீண்டுபோய் மடத்திற் புலவர்கள் புகழவீற் றிருந்தார். (௭௧௩)

அத்தலத் துறையுஞ் சமயவா தியர்க ளனைவரு மொன்றுறக் கூடி
யுத்தமப் பனுவல் வாக்கிதன் கரத்தி லுடையவர் வைத்தகன் றிட்டார்
சித்தமு மகிழ்ந்தப் பனுவலை வாக்கி சிரத்தினிற் றரிப்பதுந் திண்ணை
மித்தலத் திருந்தோம் யாவரு மிதின்றெற் கிட்டவர் பட்டதே படுவோம்.

* பட்டிமண்டபம்-வித்யாஸபை, "பன்னருங் கலைதெரி பட்டி மண்டபம்" என்பது கம்பராமாயணம்.

ஆதலா லிவரை வெல்வதற் குபாய மர்ச்சகன் றன்னைவிட் டந்த
வேதசா ரத்தை யிற்றைநா ளிரவில் விரைவினி லெடுத்ததை வாங்கி
பூதமோ ரைந்தி லக்கினிக் கிரையாய்ப் போக்குத றகுதியென் றறைந்தன்
மூதறி வுடையா ருணர்ந்துரைத் திட்டா ரனைவரு மொழிநல னென்றார்.

அற்றைநாட் கங்குற் பொழுதினிற் சிலரவ் வர்ச்சகன் மனையினி லேகி
யிற்றைநாள் வாக்கு நங்கைதன் கரத்தில் யாவருந் தொழுதெழ வனைத்துங்
கற்றவன் வைத்த நூலினை யின்னே கதுமெனக் கொணர்ந்தளித் திட்டான்
மற்றொரு வாக்கு* முரைக்கிலே நின்குல மிலையெனப் பெருநிதி யளிப்போம்.

என்றன ரென்ற பொழுதினி லவனு மெழுந்திருந் தந்தராத் திரியிற்
சென்றனன் வாக்கி கோயிலி லவளுந் திருக்கையி லிருந்ததைச் சிரத்தி
லன்றறத் தரித்தா ளிருகணுற் பெருகு மானந்த வாரிதி† யொழுக
நின்றன னின்று ளிலைமையை நோக்கி நெடிதுபோ தஞ்சிநின் றவனும்.

ஆருயி ரெய்து நரகினை யறியா னற்பசா ரஞ்சுவைப் பதற்காய்ச்
சீரிலான் வாக்கு நங்கைதன் சிரத்தி லிருந்தசீ கோசத்தை யெடுத்துப்
பாரிசை நடந்து தன்னகம் புகுந்தான் பரிந்தவன் வரவுபார்த் திருந்தார்
தாருமென் றதனைக் கதுமென வாங்கித் தடையறக் கனலிடை யிட்டார். ()

கனலிடை யிடவு மக்கினிக் கடவுள் கண்டகர் செய்கையை நினைந்து
மனமிக நடுங்கி வாங்கின னாக்கி மற்றவ ளருகணைந் ததனை
வினவரும் புகழாய் தருதியென் றேற்றாள் விரிஞ்சனார் தேவியென் றஞ்சி
யனலவன் கொடுத்து வணங்கிநின் றன்னே யறைதியிக் காரண மென்றான்.

நன்றென வாக்கு நங்கையு மதனை நனைமலர்க் கூந்தலு ளமைத்து
நின்றெரி வேந்தே கேளிந்த வுலகி னெழிந்துயர் தீர்ப்பதன் பொருட்டா
லன்றிரா கவன்பி னிலக்குவ னாக வவதரித் திட்டசீ மானு
மின்றுதா னிலத்தோ ருய்வதன் பொருட்டா லவதரித் திந்நூல் செய்தார். (எ௨0)

இந்தநூல் வேத நான்கையும் வடித்தாங் கெடுத்தசா ரமா தலினு
லந்தமில் புகழா யிவருட னெதிர்த்தா ரனைவருந் தோற்றனர் விரைவில்
வந்தன ரிந்த மண்டலத் தவரை யவர்க்கிடை வெல்லவொண் ணதெனவித்
சிந்தையின் மகிழ்ந்தா ரென்கரத் திந்தச் சீரிய நூலினைத் தந்தார். (எ௨க)

எண்ணரும் புகழாய் தெய்வநூ லெனக்கோர் டென்றலைச் சிரத்தினி லமைத்துக்
கண்ணினிறை பொருளிற் சிந்தைபோ லென்னை மறந்தற வொழிந்திநின் றனளுன்
பண்ணமர் பனுவ லன்னைபோ லன்னவற்ற நோக்கியிப் பார்த்தன் றெரிந்தவன்
கண்ணமைத் திட்டா ரீதுமுன் னிகழ்ந்த காரண மென்றுகட் டுரைத்தாள். (எ௨௨)

* 'மற்றொரு வார்க்கும்' என்றும் பாடம். † இச்சொல் வழுவிடத்தோறும் 'வாருதி' என்றே எல்லா ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

வாக்கியுந் தன்சீர்க் கோயிலு ளமர்ந்தாள் மற்றைநாட் காலையி லெழுந்து
பாக்கியந் திரண்ட பான்மையா ரெதிக டலைவரும் பத்தரைக் கூவி
நோக்கினு நென்னற் கொடுத்தசீ கோச நோன்பின்மிக் கவனினை வோடு
மாக்கிய தலத்திற் சென்றதை விரைவிற் கொணர்மினென் றன்பர்கட் கறைந்தார். ()

வேறு.

அப்படியே யன்பர்கள்சென் றயனுவில் வீற்றிருக்கு
மொப்பரியாள் கரத்தினென்ன லோங்கியசீ ரெதிராசர்
செப்பமிகுஞ் சீகோசஞ் செறிவித்தா ராங்கதனைத்
தப்பிலாய் தருதியென வாங்கவனுந் தடுமாறி. (எ௨ச)

வேறு.

பொய்யரிற் பொய்யன் போதமிக் கவரே போயின தினத்திதைத் தேவி
கைமிசை யிருப்பக் கண்டன னின்று கதிரவ னெழுமுனம் புகுந்திம்
மையமர் கண்ணு டிருவடி விளக்க மன்னிமே னந்தரா றன்னை
மெய்யமர் வாணி யெங்கொளித் தனளோ வெறுங்கையோ டிருந்தன ளென்றான். ()

என்றவன் பகரத் தொண்டருங் கலங்கி யெழிறிகழ் கோயிலுட் பலராய்ச்
சென்றன ரெங்கு நாடினர் காணார் திகைத்தனர் திகைத்தல மந்து
நின்றன ரெதிக டலைவருக் கிந்த நீர்மையை யுரைத்திட மீண்டா
ரன்றவர் திரும்பி வருநெறி தன்னி லந்தணர் சிலரவ ணிருந்தே. (எ௨ரு)

நென்னலோர்கோசமுடையவர்கொணர்ந்துநெறியுடைவாக்கிதன் கரத்தின்
மன்னவைத் தகன்று ராங்கதை யிவ்வூர் மறுசம யத்தவ ரெடுத்திட்
டின்னதென் றெண்ணு ரெரியிடை மடுத்தா ரென்றுபேச் சூரெலா மிதுதா
னன்னல முடையீர் மெய்கொலோ பொய்யோ நவில்கவென் றிவரொடுங் கேட்டார்.

ஒக்குமென் றிவரு மாருயிர் வாடி யுடையவர்க் கத்திற முரைத்தார்
முக்குணங் கடிந்த வெதிகளு யகரு முடிவிலாத் துயர்க்கடற் படிந்தார்
பக்கநின் றுழ்வான் பரமதே சிகனே பாடமற் றெனக்கவை யனைத்துந்
தக்கசீ கோச நாலுநா ளகத்துத் தருகின்றே னென்றுநச் சாற்ற. (எ௨அ)

உடையவ ரெழுந்து சிந்தனை களித்தீ துரைத்தவாழ் வான்றனை நோக்கித்
தடையறப் புல்லி யென்னுயி ரனையாய் சார்புமற் றுன்னையே யுடையேற்
கிடையிலோர் துன்பம் வருங்கொலோ வென்ன வியம்பின ரியம்பிய பின்பு
புடையிருந் தவரை நோக்கியென் னூலைப் பூமக ளவினி லுறைவாள். ()

கொடுத்திட்டா ளவர்க்கு மின்றுநீ ரேகிக் கோதறும் வாக்குடை யானை
யடுத்துநின் றணங்கி னர்ச்சகன் றனைக்கொண் டாங்கவ ளோங்குபூங் குழலை
விடுத்துற விரித்து நோக்குவித் திடுமின் மெல்லியல் சிரத்தினி லிருக்கும்
படுத்தபாம் பணையான் பரத்துவ மெனுஞ்சொற் பனுவலுக் கினியவ ளறியும்.

என்றுரைத் தருள விரைவினிலேகி யெம்பிரான் றெண்டர்கள் வாழ்க்கை
மன்றல்சேர் குழலை விரித்திடுமென் றுரைத்தார் மாசறு மர்சகன் விரித்தா
னன்றரி நோசம் வாக்கிலே சந்தி லடக்கினைத் தன்பர்கட் களித்தா
னொன்றியே யெழ்கட லுமனுவெனப் பெருகுங் காதல் ருடையவர்க் களித்தார்

தேவரே யரினு முனிவரே யரினுஞ் சீரிய வறநெறிக் கிடராய்
மூவரே யரினு மரிகரோ வுலகின் முளைப்பதைப் புதைப்பதற் கிசைத
ளேவரே யெனினு மறநெறி வழாதா ரெய்திய திழந்துமற் றவர்போற்
போவரே யந்தோ வுலகமோ ரேழும் பொடிபட முடியினும் புவிமேல். (௭௬௧)

அன்னமென் னடையா டிருக்கையி லிருந்த வாசறு கோசத்தை யவன்பா
மன்னுமர்ச் சகனு ரெடுத்தவர்க் களிப்ப மறுசம யத்தவ ரெரியி
னென்னலிட் டனர்கண் மற்றதை வாக்கி நெடுமுடி மிசையில்வைத் திருந்து
நன்னலத் தெதிகட் டலைவருக் களித்தாரென்பதை நாணில முழுதும். (௭௬௨)

வேறு.

அப்பொழுதே யறிந்தனவா னடராசரு மன்னவனு
மிப்பொழுது பிறந்தவுரை யநிசயமீ தென்கொலெனத்
தப்பறவக் கனத்திலதீ சோதிப்பான் றுன்சமைந்து
வெப்பமுட னழுசெய்த சமயிகளை விரைவினொடும். (௭௬௩)

வேறு.

கொண்டு வாரு மெனச்சிலரைக் கோவும் விடுப்பப் பலகலையுங்
கண்டுங் காணுக் கண்ணுடைய கலைஞர் வம்மி னெனத்தூத
ரண்டர் வியப்ப வழைத்தரச னருகே நிறுத்த நீர்திருமா
றொண்டர்க் ககித நென்னற்செய் திட்ட பரிசைச் சொன்மினென. (௭௬௪)

மன்னன் கேட்ப வாங்கவர்கண் மனத்தில் வஞ்ச மறவிட்டு
மின்னு மவுலி வேல்வேந்தே வேண்டாங் கேட்கப் பிறந்தவுரை
யன்ன தேயாந் தேவரிவ ளைய மில்லை யாமெல்லா
மென்ன தவத்தை முற்பிறப்பிற் செய்தோ நம்பா விவணெய்த. (௭௬௫)

என்று கூற மன்னவனு மெழுந்து விரைவி னுடையவர்பாற்
சென்று வணங்கி யானுனக்காட் செய்வே னிறைவா விரங்கென்ன
நின்ற னவன்பின் மறுசமய நிலைமை யுடைய புலவர்களு
மின்றிங் கியாஞ்செய் பிழைநோக்கா திறைவா விரங்கா யெனப்பணிந்தார்.

வேறு.

மற்றவர் பணிய வெதிகளு மருமன்னனை மறுசம யிகளை
யுற்றுறத் திருத்தித் தந்திரு நாமத் தோங்குபேர் மண்டபங் கட்டிப்
பற்றற வறுத்த பத்தரும் வணங்கப் பட்டிமண் டபத்தினை நீங்கிக்
கொற்றவன் பின்செல் றீரறு காதம் வழிவிடக் குலாதிசை யடைந்தார். ()

அங்குள புலவர் தங்களைத் திருத்தி யண்டருந் தெரண்டரும் புகழக்
கங்கைநீ ராடி யத்தலத் தமருங் கண்ணனைக் கண்டடி வணங்கிப்
பங்கய நயனப் புருடவித் தமனைப் பணிமலர் சொரிந்தடி வணங்கிச்
சங்கமொ டாங்கே சிலபக லிருந்தத் தலத்துறும் புலவரை வென்றே. (௭௬௭)

வேறு.

சீர்கொடந் திருநா மத்தாற் சிறந்தமண் டபமொன் றாக்கி
யேருறு மெதிகளுந நிலங்குமத் தலத்தோர் முத்தி
சார்வுற வெண்ணி னூர்தந் தமமொடு மந்நாட் கங்கு
னேருறு மிராக்கா லத்தி னினைந்துகண் வளர்ந்த காலை. (௭௭௦)

வேறு.

திருத்திகழுந் திருமார்பன் செகநாதன் முன்புலகிற்
குருக்களுக்குங் குருக்களெனக் குலவுமறை யறைதலினு
லிருக்கின்முடி வுணர்ந்தோடுங்கு மெதிநாதர் கனவிடையி
லருத்தியொடுஞ் சென்றுநம்மை யாசிரிய னுகவென்றும். (௭௭௧)

வேறு.

எண்ணி யிருப்பா ராதலினு லிங்கு ளாரை நீதிருத்தல்
புண்ணி யத்தின் கொழுந்தன்னாய் வேண்டா மப்பாற் போகியென
விண்ணி லோங்கும் விரிபுகழார் தொண்டக் குழாத்தை விரைந்தெடுத்து
மண்ணி லீரா றோசனைக்குத் தெற்கே வைத்தம் மான்மீண்டான். (௭௭௨)

வேறு.

மருவருஞ்சீர் மாமாயன் வைத்தகன்ற விடத்தாங்கே
பொருவரிய வெதிராசர் பொருக்கெனக்கண் விழித்தருளித்
திருவனந்த புரத்தமர்வார் செகநாதனெனுமிருவ
ரொருவரெனும்படிகூர் மின்றொண்டர்களே யெனவுரைத்தே. (௭௭௩)

வேறு.

தொண்டரை யெழுப்பி நென்னலிற் படுத்த தோமறு தலத்தையு மிதையுங்
கண்டிடுந் தொண்டர் கனவுமொன் றுண்டு கேளுமென் றுங்கது கழறுந்
தண்டுழாய் மார்பன் செய்கையை நினைந்து தத்தமிற் சிந்தையில் வியந்தங்
கண்டர்சேர் சிங்க கிரியமரப்பன் கழல்பணிந் தன்பரோ டெழுந்தே. (௭௭௪)

ஆங்குள தெய்வத் திருப்பதி யனைத்து மன்பினு லன்பரோ டிறைஞ்சி
யோங்குவேங் கடத்திற் புனிதனை யிறைஞ்சி யுரைத்தவத் தொண்டைமண் டலத்திற்
பாங்குறு புலவர் செருக்கினை யடக்கிப் பழனஞ்சூழ் காஞ்சியுக் கருளைத்
தாங்குநற் கருணைப் பேரருளாளர் தம்மையுந் தமரோடும் பணிந்தே. (௭௭௫)

வேறு.

ஆசிலாக் கோலவூ ராழ்வார்க ளாயினரைத்
தேசிகனார் புகுந்திறைஞ்சித் திருவயிந் திரபுரத்தி*
லீசனையு மடிபணிந்தாங் கெழிற்சோழ மண்டலத்தில்
வாசவனுந் துதித்திறைஞ்சுங் கலிகன்றி† கழல்வணங்கி. (௭௪௬)

சீராருந் திருக்கண்ண புரத்திறையைச் சென்றிறைஞ்சி
நேராய மண்டலத்தி னிகழூர்திருப் பதியிலொன்றுஞ்
சோராமற் புகுந்திறைஞ்சித் தொல்லமரர் தொழுதேத்த
வாராமஞ் சூழ்ந்ததிரு வரங்கனைவந் தடிபணிந்தார். (௭௪௭)

வேறு.

மறைகளா யிரமு முணர்ந்தவர் வணங்க வானவர் தொழுதெழு மரங்கத்
திறைவனும் பணிந்த வெதிகணா யகரை யிருகணா னோக்கியா சறவோர்
குறையற வெங்குந் திரிந்துநஞ் செங்கோற் கோவுண்மை செலுத்திமீண் டனையோ
பொறையெலாந் திரண்டோ ருருவெடுத் தோங்கும் புண்ணியா வென்றிறை புகழ. ()

வேறு.

சீராரு மெதிநாதர் திருமகள்கோன் றனைநோக்கி
யாராமஞ் சூழ்ந்ததிரு வரங்கமெனும் படியாகப்
பாரார்நின் பதிதோறும் பணிந்துவிடை கொண்டுதுழாய்த்
தீரார்நின் முடிமாலே யுனக்காட்செய் திடச்சமைந்து. (௭௪௯)

வேறு.

வந்தேற் குண்டோ குறைகளருண் மாமா யவனே மாதவனே
செந்தே னொழுகும் பூம்பொழில்சூழ் சீரா ரரங்கத் தாரமுதே
நொந்தேன் சரண மென்றவர்க ணோய்தீர் மருந்தே நுண்ணியனே
தந்தே னென்னை யுனக்கென்ற தலைவா சரண மெனத்தாழ்ந்தே. (௭௫௦)

வணங்கி வாழ்த்தி வலஞ்செய்து மாசி லாத வெதிநாத
ரிணங்கு மடியார் புடைசூழ விறைஞ்சி மடம்புக் கப்பதியிற்
குணங்கண் மிக்க வருளாளப் பெருமாள் கூரத் தாழ்வானு
மணங்கின்பொருட்டாலிதமுரைத்த வாண்டான்முதலோ ரடிபரவ. (௭௫௧)

இருந்தார் சிலநா ளெதிநாத ரந்நா டன்னி லிருநிலத்தின்
விருந்தா லமர ரருண்மாரி மிகவுஞ் சுருங்க மேனாட்டிற்
பொருந்தா நின்ற சாதிகளிற்பூகேனுங் கட்டளை வாரியரி‡
லருந்தாப் பசியான் மிகவாடி யரங்க நகரிற் சிலர்புக்கார். (௭௫௨)

* 'திருவயிந்திரபுரத்தில்' என்றும் பாடம். † கலிகன்றி-திருமங்கை மன்னன்.
‡ 'கட்டளைவாரி' என்பது ஒரு ப்ராஹ்மணனுடைய பெயரென்று குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திற் சொல்லப்பட்டது.

வேறு.

வாசவார் குழலா ளாங்கதி லொருத்தி மன்னுமுற் றவத்தினாற் புவியி
லாசிலாக் கொங்கிற் பெரியபி ராட்டி யாரென வறைவதற் கமைந்தா
ணேசமார் கணவன் றன்னொடோ ரகத்தி லிருந்தனள் சிலபக லிகரி
லீசனார்க்கினிய வெதிகணா யகனா ரியற்கையை மயக்கற வுணர்வாள். (௭௫௩)

அத்திரு மனையின் மச்சின்மீ தேறி யன்புறு கணவனோ டிருந்தாங்
குத்தம குணத்தா ருடையவ ரிடத்தி லோங்குல காருமன் னவனும்
பத்தர்கள் சூழவும் புகுவது மவரைப்பணிவதுந் திரிவது மவர்தஞ்
சித்தமுமொடுங்கியாவருங்காணத் திருக்கையிற் கூடையுமெடுத்தே. (௭௫௪)

வேறு.

ஓங்கிய மனைக டோறு முபாதானம் பண்ணி நாளு
மாங்கவை யுணவ தாக வாழ்வது மனைத்து மாண்டப்
பூங்குழ லிறைக்கி யீதோர் புதுமையிவ் வுலகை யெல்லாந்
தாங்கிய மன்ன னுறி சரணென விவ்வரைத் தாழ. (௭௫௫)

இருந்துற விவருந் தொன்னூர் திருமனை தோறும் புக்காங்
கருந்துவ துபாதா னத்தி னிதல்ல லிவர்பா லொன்று
மருந்தெனக் கேட்க வேண்டு மெனமனத் தெண்ணி மாது
மிருந்தன ளகத்தி லோர்நா ளெதிஞர் பிச்சைக் கெம்மான். (௭௫௬)

சென்றுறு மனையுட் சேர்ந்து சீர்பெறு முபாதா னத்தை
யன்றுபெற் றெந்தை மீண்டா ரமர்ந்தமச் சிழிந்த வன்ன
மின்றிவிங் கேட்ப தொன்றுண் டேகலை சியா வென்ன
னின்றிடை கழியிற் கையான் மறித்தன ளெடுமா றெண்டார். (௭௫௭)

அன்னையே யனையாய் கேட்ப தேதென்னி லறைதி யென்றார்
பின்னையே யனையாளின் மேலோர் பெருநில மாளு மன்ன
னின்னவந் திறைஞ்ச நீயிந் நீணிலத் தவர்க்கென் னீந்தாய்
மின்னையே யனைய மேனி வித்தகா விளம்பா யென்றாள். (௭௫௮)

ஆயிலத் திறத்தைக் கேட்டி யருவினை யேனை யீன்ற
தாயெனத் தகையா யிந்தத் தண்புன லரங்க மன்னு
மாயவன் றிருநா மங்கள் வரம்பில வவற்றி லொன்றத்
தூயவர்க் குரைப்பே னந்தச் சொற்பொரு ளினிமை யாலே. (௭௫௯)

என்னைமே லாக வெண்ணித் திரிவரேன் றெம்மான் கூற
வன்னமென் னடையா ளுன்னை வணங்குவே னதனை யிப்போ
துன்னரும் புகழா யெற்கு முரைத்தியென் றுரைத்துத் தாழ்ந்தாண்
மன்னிய வருளின் மிக்கார் மற்றவ டனக்கப் போதில். (௭௬௦)

தொக்கவல் வினைகண் மாயச் சுருதிநா யகனா ரேந்துஞ்
சக்கரஞ் சங்க நல்கித் தார்குழல் செவியிற் கன்னா
னக்கர மெட்டு மோதி யன்னமே பிடித்தி யென்னத்
தக்கசீ ரெதிக ளாதர் தம்மிட வகையிற் சார்ந்தார். (௭௬௧)

மாதுநல் லாளு மன்றே மணிமதி ளரங்கத் தானைக்
கோதறு மிதயப் போதிற் குடிபுக விருத்தி வாழ்ந்தா
ளோ தூமக் காலந் தன்னி லுலகுறு கரிப்பு நீங்கிச்
சீதவான் மழையா லெல்லாத் திசைகளுஞ் செழித்த வன்றே. (௭௬௨)

வேறு.

அந்நாளி லெதிராசர் திருவடியி லாயிழையா
ளென்னவிக் குறுதுணையே யெனவணங்கி யெழுந்திருந்து
முன்னுங்க ளிருந்ததலஞ் செழித்ததென்றார் முதியோனே
யிந்நாளெங் கணவனொடு மேகவிடை யீகென்றாள். (௭௬௩)

வேறு.

விடையரு ளெனக்கென் றேந்து மெல்லிய லாளை நோக்கி
யுடையவ ரனங்கே யுன்னால் வேண்டுவ துரைத்தி யென்றார்
தடையறப் பின்னுந் தாழ்ந்தத் தார்குழல் செப்பு மெந்தா
யடைவுறு முதலோன் றீந்தா யடியனேற் காவி நாதா. (௭௬௪)

இன்னமொன் றருளிச் செய்தென் னின்னுயிர்க் குறுதி யாக
மன்னுநின் பாதப் போதின் மரவடி யிரண்டு நல்கி
யுன்னரும் புகழின் மிக்காய் விடையரு ளென்று நும்ப
வன்னமென் னடையாடன்பாற் றுயத்தையுமருளிச்செய்தே. (௭௬௫)

வேறு.

சீராரு மரவடியைத் திருவனையாள் வசத்தளித்தா
ராராத காதலளா யேற்றுமுடி மிசைபமைத்துப்
பாராரப் பணிந்தேத்திப் பனிமலர்க்கண் ணீர்ததும்பக்
காரார்பூங் குழலியுந்தன் கணவனொடு மேகினள். (௭௬௬)

வேறு.

அந்த நாளிற் றிருவரங்கத் தமுத னாரென் றருணும
மிந்த நிலத்தி லுடையவரா யிலங்கு மரங்கஞ் சூனத்தின்
முந்தும் வரிசைக் கதிபதியாய் முந்நீர் ஞாலத் துறுசெல்வம்
வந்துபணியவிற்றிருக்கும் வாழ்க்கை நெறியில்வளர்பவராய். (௭௬௭)

ஒருவ குளரங் கவர்மடவா ருருவிற் பதிந்த சிந்தையராய்ப்
பருவங் கண்ட விடந்தோறும் பழியு நரகும் பாராதே
யுருவங் கண்ணுக் கழகாக வுடையார் மன்னுங் கடைதோறு
மருவி யிரவும் பகலுமுற மயங்கித் தம்மை மறந்தவமே. (௭௬௮)

திரிவா ரதனை யுடையவர்க்குச் சிலர்கண் மொழிய வுடையவரும்
பரிவா னோக்கி யவர்க்கிரங்கி யருளிப் பகவற் சம்பந்தந்
துரியா தீதத் துறுமுண்மை துலங்க வளித்தாங் குட்டனுளும்
பிரியா ஞானப் பெருந்திரளுள் வைத்தார் பினுமுற் பேதமையாம். (௭௬௯)

வேறு.

வாதனையி னூற்றத்தான் மாதவர்க ளனுட்டானப்
போதறிந்தங் கவர்பிரிந்து பூவையர்பாற் போய்விழுந்தாங்
கேதமுற நானுரு மிவையறிந்தென் னெதிராசர்
தீதில்லா வரங்கர்முன்பி லவரோடுஞ் சேறிந்தொருநாள். (௭௭௦)

வேறு.

என்னு லான படிபார்த்தே னிறைவா விவரைத் திருத்துதற்கிங்
குன்னா லன்றி யொருவருக்கு மேலா திவர்முன் செய்தவினை
பின்னு ளிவருக் காயடியேன் பட்ட வருத்தம் பகர்வரிதா
மின்னார் சோதி மணிமுடியாய் வேண்டும் படிசெய் திடுகவென. (௭௭௧)

செப்பிக் காட்டிக் கொடுத்தருளச் சீரா ரரங்க னிருதலைக்கு
மொப்பா னாத லாலொன்று முரையா திருந்தா னுடையவருந்
தப்பிற் றந்தோ ளிவ்வுயிரென் றறவுஞ் சலித்துத் தமர்க்குரைப்ப
வப்பன் கூரத் தாழ்வானவ் னடியே மிவரை யருளென்ன. (௭௭௨)

நின்று ழாழ்வா னவன்கையி னிகரி லெதிக டனிநாதர்
நன்றாய்த் திருத்திப் பணிகொள்ளெ னவமுத னாரை நயந்தளிப்பச்
சென்று ரவன்பின் முன்னுழ்வான் றிரிந்தான் பலநா ளிதங்கூறிக்
குன்று வினையின் றொடரறுத்துக் குணமுன் றினுக்குங் குறிப்பறிய. (௭௭௩)

பரமா னந்தச் சுரோததியைப் பெருக்கி யவர்தஞ் சிந்தனையி
லாரா வமுதா மெதிராச ரடியா ரடியா ரடியென்னுஞ்
சீரார் நினைவைக் கொடுத்தருளித் திருத்தா ரினைக்கீழ்ப் பணிவித்தா
னேரார் கூரத் தாழ்வானை யொத்தார் யாவ ரிருநிலத்தே. (௭௭௪)

வேறு.

ஆங்கவர் தமிழ்வே தங்க ளனைத்தையும் வடித்த சாரத்
தோங்கிய நூற்றந் தாதி யுரைத்தன ருலகு முய்யப்
பாங்குட னூற்றெட் டான திருப்பதி யனைவும் பாடித்
தேங்கமழ் பொழில்சூழ் பூதூர்த்தேவனார்கழற்கீழ்வாழ்ந்தார். (௭௭௫)

எதிகளா ரமுத மாய வெம்பிரான் றானும் வானோர்
துதிசெய வரங்கந் தன்னிற் றுகளறத் தருளின் வைகி
மதிமிகு தொண்ட ரோடு மன்னினு னதிலங் கோர்நாட்
டதியரோ டெழுந்து மாறன் றொடொழ வேண்டு மென்ன. (௭௭௬)

மன்னுசீ ரரங்க நீங்கி மாலிருஞ் சோலை நின்ற
வென்னமு தத்தை வாழ்த்தி யாவருந் துதிசெய் தேத்த
வுன்னருங் கூடல் சார்ந்தாண் டும்பனை வணங்கிப் புத்தூ
ரன்னமென் னடைப்பூங் கோதை யடிதொழ வேகுங் காலை. (எஎஎ)

வேறு.

தென்பா னின்றோர் பாகவதன் வடபா லெதிரே செலக்கண்டாங்
கன்பாற் சிவிகை விட்டிறங்கி யடியே னென்ன வெதிராதர்
முன்பே பணியப் பின்பணிந்து நின்றா னந்த முதல்வனொடு
மென்பா லகனென் றெனைநோக்கு மெந்தா யெங்கே யிருந்திப்போ. (எஎஅ)

வேறு.

எழுந்தருளு கின்றதென வெதிராதர் கேட்பவறக்
கொழுந்தனையாய் கோளூரெங் குடியிருப்பென் றருள்செய்தான்
விழுந்திறைஞ்சி மகிழ்மாறன் புகுமூரு மெய்ஞ்ஞானத்
தழுந்துமடி களுக்குப்போ மூராயிற் றேவந்தோ. (எஎகூ)

வேறு.

என்றா ரெதிக டனிராத ரெதிரே சென்று பணிந்தெழுந்து
நின்றான் குடும்ப நிருணாகம் பெரிதங் கதனு னிலைகலங்கிக்
குன்றா நிலையே விடைகொண்டே னென்று மெந்தை கோளூரிற்
கன்றாற் கனிகொண் டவன்றொண்டர் கழுதை மேய்த்தக் கூலிகொடும். ()

கிடக்க வேண்டிற் றெனவறையக் கேட்ட பொழுதே பாகவதன்
வடக்கு நோக்கு நினைவொழிந்து வருவேன் கூட வெனவுடனே
நடக்க வில்லி புத்தூரின் ஞானக் கோதை தனைவணங்கி
விடத்திற் கொடியபுலன்கடிந்தார் வேதந்தமிழ்செய் தலன்வளரும். (எஅக)

வேறு.

சீராருந் திருவழுதி வளநாட்டிற் சென்றமர்ந்தாங்
கேராருந் திருப்பதிக ளனைத்தினையுந் தொழுதேத்திக்
காரார்பூம் பொழிற்குருகூர் காரியார் திருமகனை
யாராத காதலொடு மடிபணிந்தாங் கதிலிருந்தே. (எஅஉ)

வேறு.

இத்திரு நகரின் மன்னு மெம்பிரா னுமஞ் சாத்தப்
புத்திர னொருவன் வேண்டும் பூதலத் தெமக்கென் றாங்கே
சித்திர மறையோர் பாலோர் சிறுவனை வாங்கி யன்றே
யத்திற நீத்தா னேனு மருளுறு மஞ்ச னீரால். (எஅங)

வேறு.

பெற்றனராங் கப்பொழுதே பெறுபாலன் றிருநாம
முற்றசீர்த் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளா னெனவுரைத்துக்
கற்றவர்க டொழும்வான மாமலையைக் கண்டிறைஞ்சி
நற்றவத்தா லுயர்ந்தபிரா னம்பியைச்சென் றடிவணங்க. (எஅச)

வேறு.

சீரார் நம்பி யெதிராசர் செறிந்த பொழுதிற் குறுங்குடியிற்
பேரோ லக்க மாயிருந்து பிறழா நிலைசேர் பெருந்திரளை
நேரே கண்டங் கடிபணிந்து நின்ற விராமா னுசர்தம்மை
யேரா ரெதிகட் கதிபதியே யெமக்கொன் றியம்ப வேண்டுமென. (எஅரு)

அருளிச் செய்தா ருடையவரு மருள்க விறைவ வதையென்னத்
தெருளிற் படிந்த சிந்தையனே சிறந்த லீலா விபூதிகளை
மருளைத் தவிர்த்தே முத்தரொடு மன்ன வைக்கும் பொருட்டாக
மிருளிற் படிந்த விவ்வுலகி லெடுத்த செனன மெண்ணிறால். (எஅசு)

வேறு.

அப்படிப் பிறந்து மொருவர்நங் கையி லகப்படப் படாமையி னாலே
செப்பருங் குணத்தாய் பெருந்துயருற்றுஞ்செகத்தினிற்சிலவரைப்பிடிப்ப
வெப்பமுற் றவரு மதோகதி களிலே விழுந்துமாய்ந் தழுந்துவர் நரகி
லிப்படி லீலா விபூதியி னியற்கை யீண்டுநீ செனனமொன் றெடுத்தே. ()

எண்ணரும் புகழாய் நாற்கடல் சூழ்ந்த விருநில முழுவதுந் திருத்தி
விண்ணமர் பரம பதத்தினி லமரு மெய்ப்பெருந் திரளினும் பெரிதாய்
மண்ணிடைத் தழைப்ப வைத்தனை வைத்த பரிசினை மாசிலா யருளென்
றண்ணென நம்பி யருள்செய வெதிகட் கதிபருங் கட்டுரைத் திடுவார். ()

மாசிலா மணியே கேட்டிடு மடைவிற் கேட்கிலோ வாக்கினா லதனைப்
பேசலா வனுதா னன்றியும் பொருளைப் பேருட் டிருமகட் கினிய
நேசனீ யெனினு மேழைநா னெனினு மியம்புதற் குரித்ததன் றென்றா
ராசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையேன் றன்னை யாண்டசீ ரிராகவ னனுசர். ()

தக்கவா சகத்தை யெதிகளுக் கதிபர் சாற்றவு மழகிய நம்பி
யொக்குநம் பாலே குற்றமுண் டென்ன வோங்குசிங் காசனத் திழிந்து
பக்கமின் றவரும் பாலனும் போலப் பத்தனை யரியணை யிருத்தித்
தொக்கசீர்த் தொண்டக் குழாநடு நடுங்கச் சுருதியோ டமர்க வுதிப்ப. ()

வேறு.

திருக்குற் றொலிய றனைத்தரையிற் சிறப்ப விரித்தே யதிலிருந்தங்
கிருக்கின் முடிவி லமர்ந்தபிரா னியம்பு கென்று வாய்புதைத்தான்
குருக்க ணம்பி திருச்செவியிற் குன்ற விதோப தேசத்தை
யுருக்குக் கல்லு மரங்களுமின் றுருகும் வண்ண முரைசெய்தார். (எகூக)

வேறு.

அன்றிதங் கேட்ட வழகிய நம்பி யாசறு தேசிகர்க் களிப்பா
னென்றுநாங் காணே மனைத்துமுன் கொடுத்தோ முடையவர் பெரும்படி யினிமே
லின்றுதொட் டிராமா னுசர்தமை யுடையோம் யாமுமென் றிசைந்தருள் புரிந்தார்
வென்றியந் திகிரி வேதநா யகனார் வேறினி விளம்புவ தெவையே. (எகூஉ)

வேறு.

இப்படி நிகழ்ந்தபி னெதிக ளுயகர்
செப்பருந் தமரொடு நம்பி சேவடி
தப்பற வணங்கிமீண் டம்ரர் தாந்தொழ
வப்பனே விடையென வரங்க மன்னினார். (எகூங)

வேறு.

சீராரு மரங்கத்துச் சிலைகல்கண் மன்னவந்நாட்
பாராளு மன்னவனப் பாகவத ரிடத்திலென்று
மாராத காதலுறு மகளங்க நாடாள்வா
னேராரும் வைகுந்த நாடாள வேகினான். (எகூச)

வேறு.

மாசறு கிருமி கண்டன் மற்றவன் மவுலி தாங்கி
யாசறு மூலக மெல்லா மாண்டன னொரு நாளிற்
றேசுறு வேத நான்குஞ் செப்பிய பொருளு நிற்பப்
பேசிய தமத்தின் முன்னம் பிஞ்ஞகன் பிறப்பித் திட்ட. (எகூரு)

வேறு.

சைவா கமமே பிரமாண மாக நக்கன் றத்துவமே
மெய்வாய் பரமாய் மற்றெல்லா மபர மாகி விதிப்பதற்கு
மைவாய்ப் புலனை யடக்கறியா வசட்டுக் குரவர் சிலரோடு
கைவாய்ப் பிட்டு விபரீதக் கருத்தா யுலகை மிகக்கலக்கி. (எகூசா)

நாட்டிற் கற்றோர் தமைநாடி நஞ்சிற் கொடிதாய்த் தண்டித்துக்
கூட்டிச் சிவமே பரமல்லா தபர மென்னக் குறித்தெழுத்துக்
காட்டி யோலைக் கிடுமினெனக் கற்பித் திடுவித் திங்கங்கே
யோட்டிப் பிடித்துத் திரிகின்ற வொருநா ளானைக் காப்புக்காண். (எகூஎ)

வந்த மன்ன னுடையவரை மடிசைப் பிடித்துக் கொணர்ந்துநா
மிந்த வோலைக் கெழுத்திடுவித் திடுதல் வேண்டு மெனப்பலகாற்
சிந்தை யுள்ளே நினைந்தொருவர் செவியிற் படாமற் பரிகரத்தை
யெந்தை யிருந்த வரங்கத்தி லேவிக் கொணாக வென்றான். (எகூஅ)

வேறு.

மன்னவன் சேனை வந்து மடத்தினை வளையு முன்ன
முன்னரும் புகழின் மிக்க வுடையவர் கோயில் சேர்ந்தார்
பன்னரும் பெரிய நம்பி பழுதறுங் கூரத் தாழ்வா
னென்னுமம் மெய்ம்மை யாள ரிருந்தனர் மடத்தி லக்கண். (எகூகூ)

சேவகர் மடத்தைச் சூழச் செறிந்தனர் சிலருள் புக்காங்
கேவரு நடுங்கக் கண்ட விருவரைக் கொண்டு போனார்
மூவரும் வணங்கு மாதி முதல்வனார் திருமு னின்ற
பாவலர் பெருமா னந்தப் பரிசெலாம் விரியக் கேட்டார். (அ00)

கேட்டவ ரருகு சார்ந்த கேதமி றெண்ட ரோடு
மோட்டுமன் னுணர்ச்சி யுன்னி முறுவலு மிருவர்க் காகக்
கோட்டிய துன்புந் தாங்கிக் கோகன கத்துண் மன்னும்
வாட்டமி றிருவின் கோன்முன் சென்றுற வணங்கி வாழ்த்தி. (அ0க)

வேறு.

அடியேன் செய்ய வேண்டுவதென் னரசன் செய்கைக் காழ்வானை
நெடியோய் பெரிய நம்பியையுங் கொண்டு போனா னிகரில்லாக்
கடிசேர் துளபத் திருத்தாராய் கற்பித் தருள்க விதற்கொன்று
நொடியார் பொழுதி லெனநின்றார் நோற்றநோன்பின் மிக்கபிரான். (அ0உ)

வேறு.

மறுப்படாப் புகழின் மிக்க மன்னுசீ ரரங்க னாரும்
வெறுப்பொடு சமணர் மிண்டர் விதியில்சாக் கியர்க ணம்பாற்
பொறுப்பரி யனகள் பேசிற் போவதே கருமஞ் சென்னி
யறுப்பதற் கிசையா தன்னு னரசனென் றருளிச் செய்தார். * (அ0ங)

அண்டர்நா யகனா ரவ்வா றருள்செய வெதிக ளுதார்
கண்டக னாழ்வான் றன்னைக் கருதரு நம்பி தன்னைக்
கொண்டுபோய்ச் செய்யுந் தண்டங் கூடிநான் புசியா தேயிப்
புண்டரு முடல்கொண் டப்பாற் போவதோ கரும மென்றார். (அ0ச)

என்றுரைத் தவர்பா லேக நினைந்தன ரெதிக ளுத
ரன்றதற் கரங்க னஞ்சி யருகினின் றுரை நோக்கி
யின்றவ ரரையில் வெள்ளை யம்பர மெடுத்துச் சாத்தி
யொன்றிய காவி வாங்கி யோரிடத் தமைத்து வைத்து. (அ0ரு)

---

* "வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில்சாக் கியர்க ணின்பாற், பொறுப்பரி யன கள் பேசிற் போவதே நோய தாகிக், குறிப்பெனக் கடையு மாகிற் கூடுமேற் றலையை யாங்கே, யறுப்பதே கருமங் கண்டா யரங்கமா நகரு ளானே."—என்றபடி 'இப் போது சடக்கென அரசன் தலையை யறுக்கக்கூடாது; அவன் பரிகரவானகையாலே முகாந்தரேண செய்துவாராநின்றேன்' என்று உடையவர் பெரிய பெருமாள் திரு முன்பு விண்ணப்பஞ் செய்தருளியதாகக் குருபரம்பராப்ரபாவத்தாற் றெரிகிறது.

வேறு.

கொண்டு போமின் மேனாட்டிற் கூறு நொடியுந் தாழாதே
தொண்டக் குழாங்காள் விரைவிலெனச் சுருதி முதல்வ னருள்செய்யப்
புண்ட ரீகக் கண்ணெம்மான் புகன்ற படியே திருவரையிற்
பண்டு சாத்துங் காடாயம் வாங்கி வெள்ளைப் பரியட்டம். (அ௦ரு)

உடுத்தித் திரண்டு பாகவத ரொருவர் காணாச் சின்னெறியி
லெடுத்துக் கொண்டு மேனாட்டுக் கேகி னார்க ளதையறிந்து
விடுத்தான் மன்னன் பரிகரத்தை விரைவி னேகி வழிக்கட்டிப்
பிடித்துக் கொணர்க வுடையவரை யென்ன வவரும் பின்றொடர்ந்தார். ()

முன்னே திருமால் சீரடியா ரேக முடிமன் சேவகர்கள்
பின்னே தொடர்ந்து சென்றனரத் திறத்தை யெதிகள் பிரானுக்கித்
தன்னோர் தானுந் தொண்டர்களே காண்மின் மன்னன் றந்திரத்தா
ரின்னே நெறியிற் பின்றொடர்ந்தா ரீதோ வந்தா ரெனவிசைத்தார். (அ௦அ)

அண்டா வண்ட மிடிந்திடினு மசையா நிலையார் செல்பவரைக்
கண்டார் கண்ட காலையினிற் கருதற் கரிய வெதிராசர்
தண்டா மரைக்கை யிரண்டாலுந் தரையின் மணலை யுறவாரிக்
கொண்டாங் காழ்வார் பெரியாழ்வார் கோதி லாத தமிழ்மறையில். (அ௦கூ)

அடியார் களுக்கிங் கிடர்தீர்ப்பா னமைத்த பாட்டைத்* தெரிந்தெடுத்துக்
கொடுமை செய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடி† குறு கப்பெறுதென்
றிடியு மஞ்ச வார்ப்பவர்க ளெய்து நெறியிற் கைம்மணலைப்
படியிற் றூற்றிப் பத்தரொடும் பரம ஞானி யேகினர். (அக௦)

அந்த மணலின் மதிகெட்ட வரசன் விடுப்பப் பின்றொடர்ந்து
வந்த சேனை யுறமிதிப்ப மனமும் வாக்குஞ் செய்தொழிலுஞ்
சிந்தை கலங்க வெவ்வேறாய்த் திருட்டி மறைந்து தடுமாறி
நொந்து விழுந்தா ரனைவர்களு நோன்பின் மிக்கார் போயினர். (அகக)

வேறு.

அந்தாத் தமரர் காண வரசனார் விடுத்து விட்ட
தந்திரத் தவர்க ளெல்லாந் தத்தமி னினைவர் பார்ப்பான்
மந்திர வாதம் பண்ணி மறைத்தனன் கண்ணை யையோ
விந்தநோய் தீர்ப்பார் யாவ ரெனக்கிடந் திரங்கி மாண்டார். (அக௨)

* "கடல்கடைந் தமுதங்கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாப்போ
லுடலுருகி வாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக் கொண்டேன்
கொடுமை செய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடி குறுகப்பெறா
தடவரைத்தோட் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற் சேவகனே"—என்ற பாட்டை யென்க.
† கோலாடி—ஆஜ்ஞை.

மருவருந் தொண்ட ரோடு மன்னுசீ ரெதிக ணாதர்
கருதருங் கான மெல்லாங் கடந்துபின் மலைக ளேறிப்
பொருவிலார் தினங்க ளாறும் புசிப்பற மறந்து வேடர்
திருமலை நல்லான் றொண்டர் சிலரமர் புனத்திற் சென்றார். (அக௩)

ஆங்கவ ரேகு முன்னே யரங்கமா நகரு ணின்று
நீங்கியோர் பத்த னன்றிந் நிமலரை யெங்குந் தேடி
யோங்குசீ ரன்பின் வேட முதலிக ளூரிற் சென்று
பாங்கறு தகைப்பால் வாடி விழுந்தனன் பரிதி சாய்ந்தான். (அகச)

வேறு.

ஆகிலா வேட முதலிகள் சென் றங்கவனைத்
தேசுபெறத் தொழுதேத்தித் திருமேனி யிளைப்பாற்றி
மாசிலா யெங்கிருந்து வருகின்றா யெனக்கேட்டார்
பேசரிய தவமிக்கா னரங்கமெனப் பேசினன். (அக௫)

என்றலுநம் முடையவர்க்கு மெழுந்திலங்கும் பெருந்திரட்கு
மொன்றியசீர் வாழ்வினுக்கு மொருகுறையு மருண்மிக்கா
யின்றளவு மில்லை யன்றோ வருளென்றா ரிருந்தவனு
நன்றிசெறி மனத்தினரே நாட்டாளு மன்னவனால். (அகசு)

வேறு.

உடையவர் வெள்ளை சாத்தி யொளித்தொரு திசையிற் போனார்
தடையற நானு மந்தத் தலைவரை நாடி வந்தேன்
படைகளு மன்ன னேவப் பரந்தன தேச மெங்கு
மடைவுறு மரங்கத் துள்ள வாழ்வுதென் றருளிப் போனான். (அகஎ)

அன்றுதொட் டாறு நாளு மருந்துத லின்றி யாங்கே
யொன்றிய கருணை மிக்க வுடையவ ரென்செய் தாரோ
வென்றுறப் பதைத்து வேட முதலிக ளிரங்குங் காலைச்
சென்றனர் மழையுங் காற்றுஞ் செறிதரு மிருளி லெம்மான். (அகஅ)

வேறு.

இருளி லேகு நெறிபிழைத்தங் கெரியுங் கனல்கண் டெழுந்தருளித்
தெருளிற் படிந்த சிந்தையருஞ் சீறார் வேலிப் புறத்தாகி
யருளிச் செய்தார் நெறியேதென் றதனை வேட முதலிகளு
மருளாற் றெளிரும் பாகவதர் குரலீ தென்னச் செவிமடுத்து. (அககூ)

விரைவிற் சென்று வேலியினைப் பிரித்து வேத முதல்வர்களிந்
நிரையிற் போது மெனக்கொடுபோய் நெருப்பின் மிகவும் விறகிட்டோர்
புரையிற் கொண்டு புகுந்தங்கன் பொருந்து மழையா லுறுபசியா
லுரையிற் றடுமா றுற்றவரை யோங்கு நெருப்பா லிதம்வருத்தி. (அ௨௦)

உடுத்த வீரத் துகில்வாங்கி யுடுப்பான் வெளுத்த துகில்கொடுத்துப்
படுக்கை கொடுத்துத் தேன்றினைமாப் பரிவாற் கொணர்ந்தே யருகளித்து
மடுத்த காதன் மீதூர மலர்க்கண் பனிப்ப மனங்குழைந்தாங்
கடுத்து வேட முதலிகளின் றிறைஞ்சி யருளின் மிக்கோரே. (௮௨௧)

வேறு.

இப்பொழு தெங்கு நின்றும் வருவதென் றிசைத்தார் மேலோ
ரொப்பிலீ ரரங்க மென்று ருடையவ ரென்செய் தாரென்
றப்பொழு தவரைக் கேட்டா ரவர்களை யன்பா னோக்கித்
தப்பறு தவத்தீர் நீரத் தலைவரை யறிந்த தெங்ஙன். (௮௨௨)

என்றன ரிவர்க ளல்லா னெங்களா சிரிய னெங்கட்
கன்றவ னுபதே சித்த தாசறு மெதிரா சன்றன்
மன்றல்சேர் திருத்தாண் மேலாம் வைப்பென விருமி னென்று
னன்றிசேர் தனக்குந் தஞ்ச மதுவென நவின்று னென்றார். (௮௨௩)

அத்திற மவர்கள் கூற வாசறு மெதியைச் சூழ்ந்த
பத்தர்க ளாயிற் காண்மின் பரஞ்சுடர் வடிவு நீங்கி
யித்தலத் திந்த மேனி யெடுத்துடை யவரென் றெண்ணு
முத்தம ரிவர்கா ணென்று ருருகினார் தவர்க டாழ்ந்தே. (௮௨௪)

உடையவர் திருத்தா டன்னை யுறப்பிடித் தழுது விம்மிக்
கடையனிப் படிசெய் தேனே கண்ணனை யனையா யென்ன
வடைவொடு தினைமாத் தேனு டமுதுசெய் யிறைவா வென்றார்
தடையற வென்னை யாண்டார் தமரொடு மமுது செய்தார். (௮௨௫)

வேறு.

கண்வளர்ந் தருளி மற்றைநா ளிந்தக் கூரனாக முதலிக டம்மிற்
றிண்மையா னொருவன் றன்னையு மிறையவர் சேர்த்தியி லொருதலை வரையுந்
தண்ணமர் பொழில்சூ ழரங்கமா நகரிற் றமர்களைக் கொடுவர விடுத்தார்
பண்ணமர் பனுவல் வல்லவர் நாற்பத் தைவர்கள் பரிந்துவந் தணைந்தார்.()

வேறு.

ஆங்கவர் தங்க ளோடு மம்மலை தனக்கப் பாலே
யோங்கறு காதஞ் சென்றங் குடையவர் தம்மை யங்கோர்
பாங்குறு மன்பின் வேட முதலித னகத்திற் பத்தர்
பூங்கழ லிறைஞ்ச வைத்துப் பொருக்கென மீண்டு போனார். (௮௨௭)

வேறு.

அந்த வேட முதலிபக லெல்லாம் வேட்டைக் காங்கேகிப்
பந்தம் பிடிப்ப விருட்பொழுதிற் படைஞ ரோடும் பதியணைய
வந்த வாறே யவனுடைய மனையா ளொருத்தி மாசில்லாக்
கந்த மலர்ப்பூங் குழலணங்கு தன்னை யடியார் புகுந்தமையை. (௮௨௮)

உரைத்தா ளவனும் வேதியர்க ளுண்ணத் திருக்க நாமுண்ணல்
விரைப்பூங் குழலா யடுக்கன்றன் றென்ன வேண்டும் பதார்த்தங்க
ளிரைத்தா ளெடுத்துக் கொடுத்தருகே நின்றார் தம்மை யுடன்கூட்டித்
திரைப்பாற் கடலிற் கிடந்தபிரா னடியார் களுக்குச் சீக்கிரத்தில். (௮௨௯)

வேறு.

போனகஞ் சமைத்துப் படைத்திடச் சொன்மின் போமினீ ரக்கிரா மத்திற்
றூனமா கின்றான் வாரிய னொருவன் றன்னகந் தனிலென வவருந்
தேனமர் துளபத் தாரினுக் கினியார் சிரிய பத்தர்க ளோடு
மானமர் நெறிசேர் வாரிய னகத்திற் சென்றனர் வானவர் துதிப்ப. (௮௩௦)

கொண்டுசெல் பதார்த்த மனைத்தையும் வைத்துக்கோதறு செங்கணுயகனார்
தொண்டர்கட்கினியவமுதளித்திடுமினெனச்சொலித்தூதர்கண்மீண்டார்
தண்டடஞ் சூழு மக்கிரா மந்தான் கொங்குக்கோர் தலைப்பதி யத்னுட்
கண்டவா ரியனார் தேவியார் பெரிய பிராட்டியாரதையிவர்கருதார். (௮௩௧)

அப்பதி யமரும் வாரிய னகத்திற் சென்றவ ரணையவல் வணங்கு
தப்பற வந்தோர் தண்டமிட் டெழுந்து சதுமறை முதல்வனார் தமர்கா
ளிப்பொழு தடியேன் போனகஞ் சமைப்பே னெழுந்துநீ ராடுமென் றிசைத்தா
ளொப்பிலா வைதிக டலைவனார் தமர்க ளொன்றும்வேண் டாமென வுரைத்தார்.

வேறு.

அடைவுறு நிலையீர் நீரு மஞ்சிட வேண்டா நானு
முடையவர்க் கடியை யாவே னென்றன ளுவமை யில்லா
டடையற வவளை வேதத் தலைவரு முவந்து நோக்கிக்
கொடையினுற்குணத்தான் ஞானக்கோதறு நலத்தான்மிக்க. (௮௩௩)

எதிகளு யகனார்க் காணீ யானவா றெவண மென்றார்
முதியவ ளவரை நோக்கி முத்தமிழ் வல்லீ ரிந்தப்
பதியது பஞ்ச மாகப் பண்டுநான் கணவ னோடும்
விதிதொழு மரங்கம் புக்கேன் வேதியர் விண்ணு ளோர்கள். (௮௩௪)

வேறு.

அடிதொழ வுடையவ ரமர்ந்து வாழுநாட்
கொடியனே னவர்கழல் குறுக வென்னையு
நெடியமா லனைடவர் நினைவி லாண்டுதங்
குடியடி யார்க்குறக் கூறு முன்மைகள். (௮௩௫)

ஓரிரண் டளித்தன ரோங்கு தாமரைத்
தாருறு மரவடி யிரண்டுந் தந்தன
ரேருறு கரிப்பிவ ணீங்கப் போந்தவர்
பேர்சொலிப் பிதற்றிவாழ்ந் திருப்பன் பேதையேன், (௮௩௬)

என்றுமுன் னிகழ்ந்தமை யாவு மோதிநின்
றன்றவ ரளித்தசீ ரடியி ரண்டையு
மின்றுநா னருச்சனை செய்வ தீண்டென
மன்றலங் குழலினா ளுரைப்ப வள்ளலும். (அகூஎ)

சிந்தையி னினைந்திவள் செப்பும் வாசக
மந்தமில் குணத்தினீ ரறிந்த துண்டுமுன்
வந்தன ளொருத்தியிந் நாட்டின் மாதினாள்
சந்தமார் பொழிற்றிரு வரங்கந் தன்னிடை. (அகூஅ)

என்றன ரெதிகளுக் கூதிப ரென்றது
மொன்றிய தொண்டர்க ளுரைத்த மாதையக்
குன்றன தோளரிக் குழுவி னுண்டெனி
லின்றுகாண் டிருவிளக் கெடுத்திங் கென்றனர். (அகூகூ)

வேறு.

சீரிய மயில னாருந் திருவிளக் கெடுத்து நோக்கக்
கூரிய கருத்தின் முன்னங் குறித்தவக் கோல மீண்டும்
பாரினி லிருப்பக் கண்டு பணிந்திருந் திருத்தா ட்மைத்
தாரியன் முடிமே லேந்தித்தடையறத்தரித்துக் கொண்டாள். (அசO

வேறு.

உள்ளம் பார்ப்பள் புறம்பார்ப்ப ளோங்கு மிவரே யுடையவரேல்
வெள்ளை சாத்தற் கடியென்கொ லென்பள் விம்மிப் பதைத்தழுவள்
பள்ள மடையி னுடைபுனல்போற் பத்தி வாரிச் சுழிமூழ்கி
யள்ளற் கமலத் திருமுகத்தா ளடிய ரோடு மறைகின்றாள். (அசக

வேறு.

உம்பருங் கலங்க முனிவருங் கலங்க வுடையவ ராகிவீற் றிருக்கு
மெம்பெரு மானார் வெள்ளைசாத் திடுதற் கேதுவை யியம்புமி னென்றாள்
வம்பவிழ் குழலா ளன்புகண் டுற்ற பரிசெலா மன்றையவ ருரைத்தார்
தம்பமே ழுலகுக் காயவர்க் கடுப்ப திதுகொலோ வென்றறச் சலித்தாள்.

சீருறு மணங்கே மரவடி யிரண்டுங் கொணருதி சீக்கிரத் தென்றார்
நேர்பெறக் கொணர்ந்தாடிருமகளனையாணிகரிலாத்தொண்டர்கள்வாங்கிப்
பார்மிசை வைத்தாங் கெதிகணா யகர்தம் பாததா மரைகளிற் பதித்தா
ரேர்பெறக் குறைத லேறுதல் காணா ரினிச்சலம போனக மென்றார். ()

துன்பிலாள் சமைக்குந்திருமடைப்பளியிற்சோதனைக்கொருவரை வைத்தா
ரன்பினார் திருவு மவள்கிருத் தியத்துக் கஞ்சிடப் போனகஞ் சமைத்தா
ளென்பெலா முருகித் திருவடி விளக்கி யிறைவனை யமுதுசெய் வித்து
முன்புதான் பணிந்த தலைவரையமுதுசெய்வதற்கழைத்தனண் முதியாள்.

சோதனைக் கிருந்த வன்பரை யெதிக டலைவனார் தொண்டரென் னென்றார்
போதினா ளனையா ளிவடிறத் தினுக்கோர் பொதுவிலைபொதுவிலை யென்றார்
வேதநா யகரா முடையவர் தாமு மிக்கசீர்த் தொண்டர்க ளோடு
மோதுசீ ரிராமன் சபரிபால் விருந்தன் றுண்டது போலவு முண்டார். ()

தேவகி தனயன் விதுரனார் விருந்து சென்றுற வருந்துதல் போல
நாவலர் பெருமா னாகிய வெதிக னாயகர் தொண்டர்க ளோடு
மேவரும் விப்ப விருந்தருந் தினர்பின் னேந்திழை செய்கையை நோக்கி
மூவரும் வியந்தார் முனிவரும் வியந்தார் முதியநான் மறைகளும் வியந்த.

வேறு.

ஆசறு மன்பின் மிக்கா ளளித்தபோ னகமுந் துய்த்துத்
தேசிகர் திலத மன்னைத் தினந்தினைக் கடத்தி யந்த
மாசிலாள் கணவன் றன்னைத் திருத்தினார் மற்றை நாளு
நேசமோ டிருந்தவ் வூரி னிகரிலார் தொண்ட ரோடும். (அசஎ)

போயினார் கோவைக் கேறப் போயவர் தொண்ட ரோடு
மாயவ னருளாற் கோவை மன்னினார் மன்பாற் போன
தூயநற் பெரிய நம்பி தாகளு கூரத் தாழ்வான்
றூயினைப் பிரிந்த கன்று தானெனத் தவிக்கு நெஞ்சர். (அசஅ)

அத்திறங் கிடப்ப மன்னன் பரிகர மழைப்பப் போன
சித்திர நம்பி யாழ்வா னேவர்க ளடுங்க வந்நாட்
பொய்த்திற முடைய வேந்தாற் பொருந்திய துன்பஞ் சார்ந்து
மெய்த்திறந் திறம்பா வாறு மறிந்தவா விளம்ப லுற்றேன். (அசகூ)

தடையற வந்த சேனைத் தலைவர்க ளிருவர் தம்மைக்
கடையரிற் கடைய னான காவலன் முன்னை விட்டோர்
புடையுற வணங்கி நின்றார் பூபதி யவரை நோக்கி
யுடையவரெங்கேயென்றான்கண்டிலேமொளித்தாரென்றார். (அரு0)

அவரெழுந் துறுநா ளன்றே வரன்பர மாவ தன்றி
யிவரெழுந் தாலெங் கென்றா மென்றனன் மன்னன் மாட்டிற்
கவருறு நெஞ்சன் மன்னன் காரியம் பரிக்கு நீரா
னெவரினு முயர்ந்தோ னாழ்வான் சீடனா லூரா னென்பான். (அருக)

திருத்திகழ் மௌலி வேந்தே சிறந்தவிப் பெரிய நம்பி
குருக்களா மெதிரா சர்க்குக் கோதறு கூரத் தாழ்வான்
கருத்துறு சீட னாகுங் கதுமென வுறுதி யீதா
மிருத்துவித்திவரைத்தண்டித்தெழுத்திடுவித்திடென்றான். (அருஉ)

நன்றென மன்னன் சென்ற நற்றவத் தோர்க டங்கட்
கொன்றல திரண்டு பாங்கி லோங்குமா தனங்க ளிட்டாங்
கின்றுநீ ரிந்த வோலைக் கிடுதிர் நம் மெழுத்தை யென்று
னென்றுமெக் காலும் பொன்று விருநர கத்தில் வீழ்வான். (அ௬௩)

ஓலையே தெழுத்தே தென்று ருடையவர்க் கினிய வன்பர்
வேலைசூழ் பூமி வேந்தன் விளங்குசை வாக மந்தான்
மாலய னறியா நீதி வண்பரஞ் சிவமா மென்னக்
கோலிய வோலை யென்றுன் கோதிலா விருவர் மன்னா. (அ௬௪)

எங்களைக் கொண்டிவ் வோலைக் கெழுத்திடு விப்ப தென்னோ
வுங்களுக் கான வாறு செய்வதே யுறுதி யென்று
ரங்கவர் தம்மை நோக்கி யரசனு மறைவ னோலை
பங்கமில் குணத்தீ ருங்க ளெழுத்திடப் படாதே யாகில். (அ௬௫)

உறுதியோ ரிறையு மில்லை யென்றன னுலகாண் மன்னன்
மறுவிறு கூரத் தாழ்வான் மன்னவன் முகத்தை நோக்கி
வெறுவினு மடங்கி யென்னும் வேந்தனே யெவர்க்கு மேலா
நிறுமலப் பிரம மோலை யளவுமோ நிற்ப தென்றாம். (அ௬௬)

சிவன்பர மென்ன நீயே செப்பியீங் கெழுத்தி டென்று
யிவன்பர மானுஞ் வேத னிருந்தலை கொய்த துன்பு
மவன்பர மன்றோ தீர்த்த லாங்கது கூடா தேபோ
யெவன்பர மென்ன வென்றோ ரிறைவனை யிரக்க லாமோ. (அ௬௭)

பாண்டியன் கூட ன்னிற் புரத்துவ முணர்ந்த வந்நா
ளாண்டுசெய் கிரியை யன்றோ வரசர்செய் கிரியை மன்னா
கூண்டிருந் துனக்குத் துன்பம் வுறுத்திடுங் குருக்க ளின்பால்
வேண்டுவ துரைத்திட் டாலு மெய்மெய்யாம் பொய்பொய் யாமால். ()

உலகினை யுண்ட வந்நா ளுமிழ்ந்தநாட் பன்றி யாகி
நிலவிய கோட்டி லண்டம் வைத்துற நிமிர்ந்த வந்நா
ளலகிலா விரிவின் விண்ணு மண்ணையு மளந்த வந்நாட்
சிலவர்நின் போல்வ ருண்டேற் சிவனவன் சேட மாமோ. (அ௬௯)

ஏருறு சிவனே மேலைப் பரமென வெழுது மோலை
சீர்பெற வவனை யீன்ற திசைமுக னிறந்த நாளிப்
பாருறு விசும்பு நீராய்ப் பரிழள வோங்கு மன்று
தாரமர் முடியாய் மற்றுத் தங்கரிக் கின்ற தெங்கே. (அ௭0)

ஓதுமின் மினியை நோக்கி யொருவனு தலனீ தென்றாங்
கீதறு மிரவி தன்னைச் சிறியமின் மினியீ தென்றும்
பேதமுற் றுரைத்தா லந்தப் பேதைதன் னளவு மன்றிக்
கோதறு முலகுக் கெல்லாங் குறிப்பதற் குறுமோ கோவே. (அ௭௧)

வேறு.

வேத மறியு மானறியும் விரிஞ்ச னறியு மெய்ம்மையினைக்
கோதி லுலகம் பதினலு மறியு மந்தக் குறிகிடப்ப
வோது மோலைப் புறத்தெழுதி யுபையப் படுத்த லெவரோடே
பூத மைந்து மிறந்தாலும் புரளா நிலையைப் புவிமன்னா. (அ௭௨)

அறியா தொன்றை யோரொருவ ரறிவிற் காட்டிச் செயப்புக்கா
னெறியா னின்ற குரவர்கட னதனைத் தவிர்ந்து நிலைநிறுத்தல்
பொறிவாய்ப் புலனு லாங்கவரும் போத மயங்கிப் பூபதியே
யெறியா நின்ற கனலிடைநெய் யீவா ரொத்தா ரென்னுமால். (அ௭௩)

என்றித் திறத்தை யாழ்வானுங் கியம்ப மன்னன் மிகச்சீறி
யொன்றும் பேச வேண்டாநீ ருரைத்த தெல்லாம் பொறுத்தனனா
னின்று சிவத்தின் மேலொன்று மிலதென் றோலைக் கெழுத்திட்டுக்
குன்ற மெடுத்தான் றமர்விரைவிற் போமி னென்னக் கூறினன். (அ௭௪)

கூரத் தாழ்வா னதுகேட்டுக் குருணி யென்றுஞ் சிவமென்று
நேரொப் பிடுமோர் சொல்லுளதா மதனை நிலுவாய்ப் பிடித்தெடுத்தாங்
கோரப் பட்ட குருணிக்கு மேலே பதக்கு முண்டென்னத்
தீரத் தெளிந்து திருவெழுத்தை யிட்டுக் கொடுத்தான் சீக்கிரத்தில். (அ௭௫)

மன்ன னோலை தனைவாங்கி வாசித் தந்த வாசகங்கண்
டென்ன செய்தாய் கண்ணிரண்டு மின்று வாங்கு வேனென்று
னுன்னைக் கண்ட கண்புலையா யிருக்க லாமோ வெனவுரைத்துத்
தன்னை யனையான் றிருநயனந் தன்னைத் தானே சேதித்தான். (அ௭௬)

வேறு.

அத்திறங் கண்ட நம்பியு மாழ்வான் றனக்கிதோ வடுப்புதென் றந்தோ
வித்திறங் காண வென்னைவைத் தனையோ வென்றிய முனைத்துறை யாரா
மெய்த்திற முடையார் தமைநினைந் தென்னை வாங்குதி விரைவிலென் றழுதான்
பொய்த்திறங்கடிந்தா ருருயிர்தன்னைப்பொருக்கெனத்திருமகள்கொழுநன்.

வாங்கினை ருந்தத் திருத்தின னாழ்வான் மடிமிசை நம்பிதன் னுடலைத்
தாங்கினன் மன்னன் சடக்கெனத் தில்லைச் சித்திர கூடத்தைச் சார்ந்தா
னோங்கின ரமரர் முனிவர்க ளீச னென்செயப் புகுந்தன னென்ன
வோங்குமே முலகும் படைத்தவெம் மானை யுவரியி லெடுத்திட வுன்னி. ()

சென்றனன் றில்லைச் சித்திர கூடஞ் செறிந்தனன் செறிவதன் முன்னே
யன்றதிற் றிருக்கண் வளர்ந்தருண் மாய னனந்தனே முதலவ ரோடு
மொன்றுமாங் கின்றி மறைந்தனன் மறைந்தாங் கோங்குவேங் கடமென மறைக
ளென்றுநின் றேத்துந் திருப்பதி தனிலே யெழுந்தனன் யாவரு மிறைஞ்ச. ()

கண்டில னீசன் கண்ணனை யெங்கே கருமுகி லனையவ னென்று
னெண்டிசை நடுங்கச் சித்திர கூடந் தனையிடித் தெடுத்திருங் கடலி
லண்டரும் பதைப்ப விட்டன ளுழ்வா னலக்கணு நம்பிபோ னதுவுந்
நண்டுழாய்முடியான் றிருவரங்கத்திற்கேட்டனர்கேட்டவுந்தமர்கள். ()

விரைவினி லானைக் காவினி லெய்தி விண்ணுல கடைந்தநம் பிளையோர்
புரையறு சிந்தை கூரத்தாழ் வானைப் பொருக்கெனக் கொண்டரங் கத்தி
னிரையுறத் தொண்ட ரேகியக் கனர்ந்தி னிகரிலா நம்பியை வேத
வுரைவழிப் பள்ளி படுத்தன ராழ்வா னுழுதுய ரரங்கர்கேட் டிரங்கி.(அஎக)

ஆனவாள் விடுவித் தழைத்தரு காக்கி யாசறு கூரத்தாழ் வானீ
போனகா லத்திற் செய்ததி வினையாற் புகுந்தமை யிதுவது விடப்ப
வானவர் நடுங்க வென்னையித் துயர மன்னனைக் கொண்டுசெய் வித்துத்
தானவன் போலப் போனநா ளூரான் றன்னையுந் தமரொடு முனிந்தோம்.()

மன்னவ னுடனே யவனுமா நரகின் மன்னுவன் மற்றதற் கவதி
யென்னுயி ருள்ள வளவுநீ யறிதி யாவருங் காணவிக் கணத்தி
லுன்னிநீ யுரைத்த தனைத்தையுந் தருவே னுவைத்தியிக் கணத்திலென் றுரைத்தான்
பொன்னவிர் மௌலி யரங்கனுழ் வானப் புனிதனை யடிதொழு தேத்தி.()

வேறு

தேன்பெற்ற துழாயலங்கற் றிருமாலே வேண்டுவது
நான்பெற்ற பெருஞ்செல்வ நாலூரான் பேறும்வரமிவ்
வூன்பெற்றுக் கிடைத்தபல மடியேனுக் குறுதியின்னைத்
தான்பெற்றே னினிப்பேறு வேறுண்டோ தனிமுதலே. (அஎச)

வேறு.

என்றிவை யாழ்வான் கூறி யிறைஞ்சவு மரங்க னுரு
மன்றல்சேர் குழலாள் சிதை மாருதி யோடுங் கேட்ட
நன்றிசேர் வரத்தை மானு நற்றவ முடையூ யந்தோ
வின்றுநீ யென்னிற் கேட்ட வரமென விதங்கள் கூறி. (அஎரு)

எகுதி மடத்தி லென்ன விறைஞ்சிநின் றேத்தி யாழ்வான்
மேகமே காத்தி யென்ன விடைகொண்டு மடத்திற் புக்கான்
பாகசா தனனும் வானத் தலைவரும் பணியு மெய்யன்
மாகமா றனைச்சென் றேத்தமற்றுமோர் தினத்திற் போனான்.(அஎசா)

தடையற வொருவன் கையைத் தாங்கிட வேகுங் காலை
யடைவிலா மன்ன னுட்க வரங்கனார் கோயில் காப்போ
ருடையவர் சம்பந் தத்தா ருட்புகத் தகாதிங் கென்றார்
நடையினின் றாழ்வான் மீண்டா னுவ னடிமை யென்ன. (அஎஎ)

ஆசுறு கிருமி கண்ட னுகிய துயரிற் பட்டுத்
தேசுறு மரங்கத் துள்ளார் சேர்ந்தனர் துன்ப மீதந்
நீசனுலேகி யாழ்வா னம்பியை நினைந்து வாடு
மாசிலா வைதிக ருதர் செய்கையும் வழுத்த லுற்றேன். (அஎஅ)

மன்னினுர் சிலநாட் கோவை மன்னிநற் றெண்ட ரோடுந்
தன்னையே யனைய வெம்மான் சாலிகா மியத்தைச் சார்ந்து
பன்னருந் துன்ப நல்கும் பாதக னசிக்கும் வண்ண
முன்னினுர் ஞான வேந்த ரகையா துவமை யில்லார். (அஎகூ)

பாதகக் கிருமி கண்டன் பொன்றிடப் படிமே லோமம்
வேதமந் திரத்தாற் பண்ணி விளங்குமக் கனலி லாங்கே
யோதுமோர் குறியை நோக்கி யுலகினைக் கெடுத்த மன்னிப்
போதிவ னசித்தா னென்னப் பூரையிட் டிருந்தா ரங்காள். (அஅ0)

கட்டட னந்நா டாளுங் காவலன் கல்வி மிக்கான்
விட்டல தேவ னென்னும் வந்தன்வந் தெதிரா சன்றன்
மட்டவிழ் திருத்தாள் சேர்ந்து மாசறு சீட னுகி
னெட்டெழுத் தவனுக் கோதி யெதிகட் தலைவ னுரும். (அஅக)

வேறு.

ஏராரம் மன்னவனு மேழுலகுந் தொழுதேத்துஞ்
சீராருந் திருநாரா யணபுரத்திற் சிறப்பினொடுங்
காராரு முகின்மேனிக் கருமணியைப் பிரதிட்டித்
தாராத காதலர்க்கங் காராத னைக்காக. (அஅஉ)

வேறு.

முன்பிற் றம்பாற் செறிந்தமரு முதிய பாக வதத்திரளி
லன்புற் றைம்பத் திருவர்தமை யமைத்தாங் காழ்வா னம்பியெனத்
துன்பக் கடலி லேபடிவா ரொருநாட் டுதிக்குந் தொண்டரொடு
மின்பத் திசையுங் கலியாண சரசின் கரையிற் போயிருந்தார். (அஅ௩)

வேறு.

ஆங்கிருந் தருளுங் காலை யம்மங்கி யம்மா ளன்பி
னோங்குசீர் மாறென் றில்லா மாருதி யும்பர் வாழ்த்தும்
பாங்குறு சிறியான் டானிப் பத்தர்கள் மூவர் நெஞ்சிற்
றுங்கிய வின்ப துன்பந் தன்னொடு மாங்க நீங்கி. (அஅச)

எதிகணு யகனுர் தம்பா லெய்தியாங் கிறைஞ்சி யன்பிற்
றுதிசெய்து கரங்கள் கூப்பிச் சோபனந் துக்க மெந்தாய்
மதிசெயு மிரண்டுண் டென்ன மன்னவன் மடிந்த வாறும்
விதிவழி நம்பி யாழ்வான் பட்டதும் விளங்குந் தில்லை, (அஅரு)

சித்திர கூடத் தற்ற செய்கையுஞ் செப்பி நின்று
ரத்திறங் கேட்ட வம்மா னசாறு குரவா வென்ன
வெத்திறத் தெவரு மஞ்ச விருநிலத் தலறி வீழ்ந்தார்
பத்தர்க டேற்றத் தேறார் பல்பல பன்னி னைவார். (அஅசு)

வேறு.

என்னை நாடி வந்தவரோ டியானே காதே யிருவினையா
அன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தடியேன் வந்தே னிந்த வுடலுங்கிப்
பொன்னுங் கிடையாய் மன்பெற்றேன் புனைநீர் குருவே பூதலத்தின்
மன்னப் பட்டா ரென்போல்வா ருளரோ வென்ன வாய்குழறும். (அஅஎ)

எந்தாய் பெரிய நம்பியெனக் கிதுவோ வுடிப்ப தெனவலறா
மந்தா டம்புத் தலையோவென் னமுதே யென்னு மாவென்னுஞ்
செந்தே னொழுகும் பூம்பொழில்சூழ் சீரா ரரங்க ரிவ்வாழ்வோ
தந்தார் நமக்கென் றகங்கரையுந் தரையிற் புரளுந் தனையுருகும். (அஅஅ)

ஊட்டி வளர்த்த குருமணியே யுனக்கு நானே யொன்னலன்போ
னூட்டிற் பழிக்கு மஞ்சாதே நரகை யிறைஞ்ச மதியாதே
காட்டிக் கொடுத்தேன் கிருமிகண்டன் கைப்பி லதுகாரணமாய்நீ
வீட்டிற் புகுந்தா யக்குள்ளார் வினையேன் செயலை வியப்பாரே. (அஅகூ)

சீரா ராழ்வான் திருநயனம் போன திறத்தைச் சிந்திக்கும்
கூரா ராழி சங்கேந்துங் கொண்ட றமர்கட் கிவ்வாழ்வோ
பாரோர் காணக் கிடைப்பதுதா னென்னும் பலகாற் பதைத்திரங்கு
மோரார் சித்ர கூடத்தி லுறைவார்க் கிரங்கி யீடழியும். (அகூ0)

இன்ன வாறே துன்புற்றங் கெம்மா னிரங்கி யெழுந்திருந்து
முன்னை வினையென் றுடன்றெளிந்து சென்ற முநியோர் முகநோக்கி
மன்னன் புரண்ட படியெங்ங னென்று நவர்கள் வணங்கியெழுந்
தன்னவரியாய்மன்னவன்வாய்புழுத்துச்செத்தானெனவுரைத்தார் (அகூக)

அந்த வார்த்தை செவிபுகலு மாசி லாத வெதிராச
ரிந்த வார்த்தை யுரைத்தவர்க்கிங் கேது கொடுப்போ மெனவெண்ணிச்
சிந்தை குளிர்ந்தார் கதிமேலொன் றில்லாத் திறத்தைத் தெளிந்தவர்க்கு
முந்த மொழிந்த துயந்தன்னைப் பின்னு மொழிந்தார் முழுமுதல்வர். (அகூஉ)

வேறு.

ஓதரு நம்பி யாழ்வா னுற்றுயர் முற்கா லத்திற்
கோதறு வினையா லேனுங் குலத்தொடு மரங்க ரந்தப்
பாதகன் றனைக்கொன் றின்றே யறுத்தனர் பகையென் றுனு
மேதிலா வரங்கந் தன்னி லெய்திலோ மினிநா மென்ன. (அகூங)

வேறு.

எண்ணித் திருநா ராயணத்தி லிசையுஞ் செல்வப் பிள்ளைக்கும்*
மண்ணின் மறைகள் விதித்தபடி வகுத்துத் திருவா ராதனங்கள்†
பண்ணிச் சிறந்த திருநாட்கள் பலவு நடத்திப் பரிவோடும்
விண்ணிற் றமர்க ளுறவாழ்த்தச் சிலநா ளதனுள் வீற்றிருந்தார். (அகூச)

அந்த நாளிற் றிருவரங்கத் தம்மா னெதிக டனிநாத
ரெந்த நாட்டி லெவ்வாறு கி யிருந்தா ரெனினுந் தாம்விரைவில்
வந்து நம்மைக் காண்பதற்காய் வருக தமர்க ளொடுமென்னப்
பந்த மறுக்குந் திருமுகத்தைப் பரிவா லெழுதிப் புகவிடுத்தான். (அகூரு)

வேறு.

திருமுகங் கொண்டு சென்று ருடையவர் திருத்தாள் போற்றி
யருமறை முதல்வ னீந்தான் றிருமுக மையா வென்றார்
தருகவென் றிறைஞ்சி வாங்கித் தலைமிசைச் சூடி நோக்கி
வருகநீ விரைவிற் றொண்ட ரொடுமெனும் வாச கத்தை. (அகூசு)

வேறு.

கண்டு கதுமென் றெழுந்திருந்து காதற் செல்வப் பிள்ளைக்காங்
கண்டர் புகழத் தொழில்செய்யு மைம்பத் திருவர் தமையழைத்துக்
கொண்டல் வண்ணன் கினைற்றருகிற் குறுகும் பிள்ளை யதுகுறித்து
மண்டு காத லொடும்பேணி வம்மி னென்ன வகுத்தமைத்தார். (அகூஎ)

வேறு.

இப்படி யெதிக ளுத ரியம்பிட வவர்க ளெந்தா
யொப்பரு முத்தி தூர முனைப்பிரிந் திருக்கி லென்றார்
செப்பரு மெந்தை யிந்தச் செங்கணு யகர்க்காட் செய்வார்
தப்பற நான்சேர் முத்தி சார்ந்திடக் கடவ ரென்றார். (அகூஅ)

வேறு.

அன்புற் றைம்பத் திருவர்பின்று மவர்தாள் வணங்கி யுமைநோக்கி
யின்புற் றிருந்தோ மின்றளவும் பிரிந்தோ மில்லை யினிப்பிரிந்தாற்
றுன்பப் புலிக்கே யிரையாவோ மென்று தொழுதா ரெந்தையவ
ரென்பு முருக நின்றதுகண் டாறு லென்னைக் கண்டிருமின். (அகூகூ)

என்னத் தம்மை யக்கணத்தி லேறி யருளப் பண்ணுவித்துத்
தன்னைத் தானே தாபித்துத் தழுவித் தாந்தஞ் சத்தியெல்லா
முன்னற் கரிய திருவுருவிற் றுபித் தும்பர் தொழுதேத்த
மின்னைப் பொருவுந் திருமேனிச் செல்வப் பிள்ளை விடைகொடுப்ப. (கூ00)

* 'செல்லப் பிள்ளைக்கு' என்றும் பாடம். † 'திருவாராதனைகள்' என்றும் பாடம்.

வேறு.

சீராருந் தொண்டரொடுந் திருவரங்க நகர்புக்காங்
காராத காதலரும் பெருமானை யடிதொழுதா
ரோராருநம்பெருமா னெதிராசர் தமைநோக்கிப்
பாரோரி லொருவர்படாப் பெரும்பாடு பட்டனையே. (௯௦௧)

வேறு.

என்பதனைத் திருவரங்கத் தெம்பெருமா னருள்செய்ய வெதிக ளாதர்
வன்பெருவா னகமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகின் மனித ருய்யத்
தன்பமருந் துயரகலச் சுகம்வளர மிகமகிழ்ந் தொண்டர் வாழ
வன்பொடுதென் றிசைநோக்கி நீட்டப்பத் தயருளினோ வாதிநாதா. (௯௦௨)

வேறு.

என்றடி பணியந் நம்பெரு மானு மிருபதந் சென்னியிற் பதித்தார்
சென்றங்கே யாழ்வான் றிருநய னம்போ யிருந்தன னவனிடஞ் செறிந்தாங்
கொன்றிய கருத்திற் றன்பரந் தழுவி யேற்கிய வன்பர்க ளோடு
மின்றங்கிவ்மடத்திலேயிகல்விளைத்தானெதிகளுக்கதிபருமென்றார். (௯௦௩)

வேறு.

மீண்டவர் கூரத்தாழ்வான் மேவிய விடத்திற் சென்று
பூண்டுறத் தழுவிக் கொண்டு பொருமியப் பொருமனீர
வகன்டுற வழுதி விழுமியயநோ வாழ்வார் நம்பி
மாண்டனன் கொல்லோ வென்ன மன்னவ னிரங்க னைந்தே. (௯௦௪)

எனக்கிது வருவ தேயென் றுயிரனு யென்று ராழ்வான்
மனத்திடைத் திருமண் கோணி மற்றிவர்க் கிருக்க தென்னக்
கனத்தசீர்த் ததியர் தம்மிற் கருதியாங் கொருவர் பாலு
நினைத்திரா திருந்தே னோ* கொறியுறு நிலையா யென்றான். (௯௦௫)

வேறு.

தொண்டக் குழாம்பின் னாழ்வானைத் தழுவி மனத்திற் றுயர்நீங்கா
ரண்டு புனல்சூ ழரங்கத்தின் மன்னும் பாக வதரெல்லாங்
கண்டங் கெதிகட் கதிபரிரு கரத்தின் விழுந்து கதறியுளங்
கொண்ட துயர மறமுன்போற் குருமா மணியைக் கூடினார். (௯௦௬)

சந்தார் பொழில்சூ ழரங்கத்தி னம்மை யனைய வெதிநாதர்
வந்தா ரென்னுஞ் சோபனத்தைக் கேட்டு மன்னும் வானவருஞ்
சிந்தா குலங்க டீர்ந்தனரென் றிசையி னிசையுந் தொண்டர்களு
நந்தா விளக்கா முடையவரைக் காண்பான் வந்து நண்ணினர். (௯௦௭)

* "ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருநாமம் கோணித்தென்றுகூடிய நினைத்திரேனே' என்று ஆழ்வான் விண்ணப்பஞ்செய்த தென்பது குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம்.

வேறு.

நன்னிய தமர்க ளெல்லா நான்மறை முடிவில் வைகும்
புண்ணியக் கொழுந்தன் னரைப் பூண்டுகொண் டழுதின் றிந்த
மண்ணினி னும்மைக் காணப் பெற்றதே வாழ்வின் கென்று
ரெண்ணரிய விதியை வெல்வார் யாவரென் றெதிக ளாதர். (௯௦௮)

மற்றவர் தம்மைத் தேற்றி மாசிலா நம்பி யாழ்வான்
கொற்றவன் கைப்பட் டெய்துந் துன்பமுங் கூறி நொந்துச்
சிற்றிய லாளன் றன்னைச் சீதரன் சிதைத்த வாறு
முற்றவர்க் குரைத்துப் பின்னு முடையவ ருரைக்க லுற்றார். (௯௦௯)

வேறு.

கல்லைப் பெண்ணுரு வாக்கிய காகுத்தன் கிடக்குந்
தில்லைச் சித்திர கூடத்தைச் சிதைத்தவத் தீயோ
னில்லைப் போயின னினியதைச் சீக்கிரத் தெடுத்துத்
தொல்லைப் பாம்பணைப் பரமனைத் துயில்விக்க வேண்டும். (௯௧௦)

என்று கூறனு மறிந்தவ ரியம்புவ ரெந்தாய்
நன்றி யொன்றிய சித்திர கூடத்தை நலியப்
பொன்றிப் போயவந் நீசனப் பதியினிற் புகுநாட்
குன்றம் போற்கிடந் தருளிய கோவிந்த ராயன். (௯௧௧)

சீரு லாவிய சித்திர கூடம்விட் டேகிக்
காரு லாவிய பொழிலிடைக் கரிகளு முலாவ
வேரு லாவிய வேங்கடத் திமையவ ரோடும்
பாரு லாவிய பத்தருந் தொழுதெழப் பரிவால். (௯௧௨)

உதித்து ளாரென யாவரு முரைத்தன ரென்று
ரெதிக்கு நாயகர் கேட்டனு மின்பமுற் றிறையைத்
துதிக்கு மங்கையர் கோனுரை சொற்றவ ருமல்
விதிக்கு நற்பதி யிரண்டுக்கு மொருவனு மேன்மை. (௯௧௩)

காட்டி னன்கொலோ வெனிலது காண்டுமென் றந்தக்
கூட்ட மோடெழுந் தேகிநற் குருமணி யருளிற்
பூட்டும் பேரரு ளாளர்தம் பூங்கழல் வணங்கி
நாட்டின் மாந்தரும் பின்செல நான்மறை முழங்க. (௯௧௪)

ஆங்கு நின்றெழுந் தமர்க ளொடொறும் பரவும்
வேங்க டத்தினை மன்னியப் பதியின்மெய் யனந்த
ருங்கக் கண்வளர்ந் தருள்வதைத் தமரொடுங் கண்டா
ரோங்கு தென்றில்லைச் சித்திர கூடத்தி லுவப்ப. (௯௧௫)

மன்னுஞ் செல்வனை வானவர் முறைமுறை பணிய
மின்னு மாமறை தவழும்வேங் கடத்தில்வித் தகனை
யென்ன முன்பெரு மடமியிற் கவிகன்றி யிசையார்
பன்னு நாற்பய விதுவெனக் காட்டிய படியே. (௯௧௬)

அங்கு நின்றரு மறைத்தினி நமரர்கள் வணங்க
விங்கு வந்தகன் வளர்ந்ததில் ரெந்தையெய் திறைஞ்சி
மங்கு ரேய்மலிக் கோயிலு மடமா ளிகையுஞ்
செங்க ணுபகர்க் கந்தலத் திருந்தசெய் வித்தே. (௯௧௭)

எந்தை பின்புமேவங் கடத்திறை பூங்கழ லிறைஞ்சிச்
சிந்தை யுள்மகிழ்ந் தேத்தின ரேத்தலுந் திருமா
லந்த மில்குணத் தாயுனக் காங்கமா நகரிற்
றந்து ளோமுனம் விபூதிக ளிரண்டையுந் தனதாய். (௯௧௮)

இன்னும் வேண்டுவ தியம்புதி யெனத்திருப் பவள
மன்ன மூர்த்திநன் முதையார் திறந்தருள் செய்ய
வுன்னை யென்னுயிர்க் குறுதியாய்ப் பெற்றன னிதன்மே
லென்ன வேண்டுவ தினியென விறைஞ்சினின் றேத்தி. (௯௧௯)

வேறு.

பெரியதிரு மலைநம்பி பிரசமல ரடிவணங்கி
விரிபுகழ்சே ரெதிராசர் விடைகொண்டு தொண்டரொடு
மரியமறை தொழுங்காஞ்சி யருளாள ரடிவணங்கித்
தெரிவரிய தென்றில்லைச் சித்திரகூ டந்தன்னை. (௯௨0)

வேறு.

கட்டுவித் ததனின் மாயன் கள்வனீர் நருளும் வண்ணஞ்
சிட்டர்க ளோடும் வந்தத் திருப்பதி தன்னை மன்னி
யுட்டெளி வுடைய வெம்மா னும்பரும் பிறரும் வாழ்த்த
மட்டவிழ் பொழில்சூழ் தில்லை வளநகர் வலங்கொண் டோங்க. (௯௨௧)

சித்திர கூட முன்பிற் சிறப்புறக் கட்டு வித்தாங்
கெத்திறத் தவரும் போற்று மிறையவனைப் பிரதிட் டித்திட்
டத்திறத் தவற்கன் போடு மனித்திரு விழாக்க ளுளும்
பத்தர்கள் பரவி யேத்த நடந்திடும் படிகள் செய்தே. (௯௨௨)

வேறு.

அந்த மாயன் றனைநோக்கி யருள்சேர் தில்லைக் கோவிந்தா
விந்த விநோத மினியொருகாற் செய்யே லென்ன விசைத்தேத்திப்
பந்தங் கடிந்த வெதிராசர் பத்தர் துதிப்ப விடைகொண்டு
சிந்தை களிப்ப வரங்கத்திற் றேவைப் பணிந்தாங் கினிதிருந்தார். (௯௨௩)

வேறு.

அந்நாளி னம்பெருமா னாழ்வானை யழைத்தருளி
முன்னுய்ந்த வடமொழியி லொன்றுரைத்தி யெனமொழிய
வென்னுவிக் குறுதுணையே யெனவிறைஞ்சி யெதிர்நின்று
தன்னுவுக் கிதந்தரொரு சுலோகமவன் சாற்றினன். (௯௨௪)

வேறு.

கூறிய சுலோகத் திற்குக் குறித்தநற் பொருளை யெல்லாந்
தேறியின் றுரைப்ப வன்றத் திருமகள் கொழுந ணைய
நாறுபூந் துழாயா னன்பி னயம்பெற விருந்து கேட்டு
மாறுறு மாழ்வான் றன்னை மலர்க்கணுற் குளிர நோக்கி. (௯௨௫)

சிந்தனை மகிழ்ந்தோ மன்பாற் செப்பிய சுலோகந் தன்னு
லந்தமில் குணத்தாய் வேண்டும் பொருளெலா மறையா திஃதே
தந்தனம் யாநீ வேண்டிக் கொள்ளுதி தடையா தென்று
னெந்தைமற் றதுகேட் டாழ்வா னெண்ணிலாப் பெருமா யன்றுன். (௯௨௬)

வேறு.

மெய்ய னல்ல னொருவருக்கு மென்ன மாறன் விளம்பியதிச்
செய்ய கமலத் திருமகள்கோன் றன்னை யதனுற் செப்பியசொ
லைய மின்றி நிச்சயித்தல் வினையேற் காமோ வெனவஞ்சிப்
பொய்ய னேனுக் கீங்கொன்றும் வேண்டாம் புனித வெனநின்றுன். (௯௨௭)

வேறு.

ஆராத காதலனு மாழ்வானீ தறைபவிறை
நேராய்நீ கேட்டபொரு டப்பிலோ நிச்சயமென்
சீராருந் திருவாணை சிபெரும்பூ தூர்த்தோன்று
மோராரு மெதிராச ராணையவை யீகின்றோம். (௯௨௮)

வேறு.

கேட்டுக் கொள்க வென்றுரைப்பக் கேடில் கூரத் தாழ்வானும்
வாட்ட மின்றி விழுந்திறைஞ்சி மலராள் கோனே யாயிலிங்கென்
கூட்டை விடுவித் திடுகவென்றென் றுரைப்பக் குருகூர் மகிழ்மாறன்
பாட்டுக் குருகும் பிரானதனை யொழிந்த வெல்லாம் பகரென்றுன். (௯௨௯)

அதுகேட் டிறைஞ்சி யாழ்வானு மாசி லரங்கத் தினிதமரு
மதுவார் துழாயாய் திருவாணை மறுத்தா ருலகிற் படும்பாட்டைப்
பொதுவாய் நோக்காய் மண்ணந்தவிர்ந்த பூவுக் குளதோ வீறென்று
னிதுவாய்ப் புற்ற சொல்லுக்கென் றெந்தை பிரிவுக் கிருந்திரங்கி. (௯௩0)

ஆனுற் றங்கோ மென்றவிடைப் பரியட் டக்கோ டனிகளபந்
தேனுர் துளபத் திருமாலை திருக்கைச் சிறப்பென் றிவைநல்கிப்
போகா மன்னு முத்தியிலென் றருளிப் புனிதன் விடைகொடுப்ப
வானோர் மகிழ மன்னிரங்க மலராள் கோனை வணங்கெய்தே. (௩௩௧)

சீரா ராழ்வான் விடைகொண்டு சிறந்த வர்ச ராதியைப்
பாரோர்க் களிக்கத் திடுவான்போற் பத்தர் அதிப்ப வலங்கரித்தன்
றேரூர் திருமா ளிகைதன்னி லேகா தாழ்வார் கோயில்செழிக்
தாரா வன்ப னிலிருந்தா னுண்டா ளேட்டாங் கருத்தனைந்தாள். (௩௩௨)

வேறு.

மைந்தர்க ளிருவர் தாமும் வந்துதந் தாதை பாதஞ்
சிந்தையு ளிருத்தித் தாழ்ந்தார் பெரிய வைதிக னாத
ரிந்தவா றனைத்துங் கேட்டென் னின்னுயிர் பிரிவ தென்ன
நொந்துதன் னுணர்வை யுன்னு நன்னுளார் வுடையா னேகி. (௩௩௩)

இருந்தவங் கோயி லெய்தி யிதுவெங்கொ லாழ்வான் வீடுன்
பொருந்துகைக் களிதா னின்றோ போவதாங் கெற்பி னன்றோ
திருந்திய முறைதா னீமுன் செல்லநான் பின்னே போத
லருந்தவ முடையாய் நோக்கி லடாதெனு மியர்ந்து வாயோ? (௩௩௪)

எனத்திரு வுளத்திற் றுன்புற் றெதிகடந் தலைவர் கூற
மனத்தினிற் களிகூர்ந் தாழ்வான் வள்ளலே நீமுன் போயாங்
கெனக்கெதிர் கொள்ளுந் தன்மை நீதியோ யானே முன்போய்க்
கனத்தசீ ரன்போ டுன்னை யெதிர்கொளக் கடவே னென்றான். (௩௩௫)

வேறு.

என்றுமகிழ்ந் தாழ்வா னுயிரையுமீட்ப வெதிநாதர்
நன்றிசெறி வைகுந்த நாட்டுவரே சிமாள்க
வின்றமுத மெங்கிருந்தார் யாவர்களுந் தேட்டர்
குன்றனைய குணத்தானைப் பிரிந்திருக்கக் கூடாதால். (௩௩௬)

வேறு.

என்ன மனத்தின் மிகநொந்தாங் கிருந்த பத்தர் முகநோக்கி
யுன்ன வரிய வெதிநாத ரெழுதா ராழ்வா னுளங்கியசீர்
மன்னு மாண்டா டிருபடியில் வைத்து முடியை மைந்தர்மடி
தன்னிற் றிருத்தாள் கணிட்டி யெதிரா சர்க்குச் சரணமென. (௩௩௭)

படுத்தா னாழ்வா னுடையவரும் பலகால் வருந்தி யுடன்றெளிந்தே
யடுத்தாங் கிருந்து திருச்செவியிற் றுவயத்தை யருளி விண்ணோர
விடுத்தார் வேத விதிப்படியே மெய்ஞ்ஞா னத்தின் வேதியனை
யெடுத்தார் சால வலங்கரித்தார் பள்ளி படுத்தா ரிருநிலத்தில். (௩௩௮)

ஓதுந் தினங்க ளொலாறு கடந்த பின்னுங் குடையவரும்
போத மிக்க வாழ்வான்றன் புதல்வ ராய விருவரையும்
வேத முதல்வன் சன்னிதியிற் கொடுபோய் விட்டு வித்தகநின்
பாதஞ் சேர்ந்த வாழ்வான்றன் புதல்வ ரிந்தப் பாலகர்க்கு. (௩௩௯)

நிறைந்த வுயிரை நீகொடுத்தி யிமலா நீமுன் னென்வசத்தி
லுறைந்த வித்தை யிங்கெல்லா மடியே னனைத்துங் கொடுக்கின்றேன்
குறைந்த நிலையிற் குறையாதா மென்னக் காட்டிக் கொடுத்தனரான்
மறைந்து துயிலும் பெருமானு மோங்குந் திருமா மகள்கையில். (௩௪௰)

காட்டிக் கொடுப்ப வாங்கவளுங் காதன் மிக்க புத்திராய்
நாட்டிற் சனங்க ளறிந்துய்ய நலனுர் மஞ்ச னீர்கொணர்ந்தாங்
கூட்டி மீள வுடையவரை யுவமை யில்லா யிங்கிவரைக்
கூட்டிக்கொடுபோய்ப் பலகலையுங் கொடுத்தி யென்றாள் கோகனதை. (௩௪௧)

வேறு.

உடையவ ரருகு நின்ற வுத்தமக் குணத்தின் மிக்க
வடைவுறு மெம்பார் தம்மை யாசற நோக்கி யன்பா
றடையறத் தரிச னார்த்தந் தனையிவர்க் களித்தி யென்ன
விடையெனப் பணிந்து தொண்டர் தொழுதெழ மீண்டு போனார். ()

போனவ ரரங்கந் தன்னிற் புரையறு தொண்ட ரோடும்
வானவர் கொழுந்தை வாழ்த்திச் சிலபக லிருந்து வாழ்ந்தா
ரானசீர்த் தரிச னார்த்த மனைத்தையு மெம்பா ரந்த
மானபார் மைந்தர்க் கன்றே வழங்கினார் மண்ணோ ருய்ய. (௩௪௩)

வேறு.

இந்தவகை நிகழ்நாளிற் றிருவரங்கத் தெதிமுதற்குச்
சிந்தைமகிழ் கயிங்கரியஞ் செய்துவருந் தேசிகர்க
ளந்தமில்சீர்த் திருநாம மவரவர்கட் கடுத்ததொழின்
முந்தைமன்ற யுரைத்தபடி செய்ததிற மொழிகின்றேன். (௩௪௪)

வேறு.

சீரிய முதலி யாண்டான் சிறந்தமெய் நடாது ராழ்வான்
கூரிய கருத்தின் மிக்க குணக்கட றனக்கு நாளுங்
காரியஞ் செய்து வாழ்வர்* கதமறு கூரத் தாழ்வா
னேரியல் பாடி யத்துக் கிருந்துசாத் துணையாய்ப் போனான். (௩௪௫)

* 'கூரத்தாழ்வானும், முதலியாண்டானும், நடாதூராழ்வானும், பட்டவர்க்கமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு உசாத்துணையாய் இருப்பர்கள்' என்பது குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம்.

ஆசிலா நிலைசே ரெந்தை யருளாளப் பெருமா ளந்தத்
தேசிகர் மடத்தின் மன்னுந் திருமகள் கொழுந ஞய
விசனை யாரா திப்ப ரெழுந்தபே ரன்பா னுரு
மாசிலாக் கிடாம்பி யாச்சான் மடைப்பளிக் கய்ய்ற னேடும். (௱௪௬)

வேறு.

பேதங் கடிந்த மெய்ஞ்ஞானி கிடாம்பிப் பெருமா ளாறுகவையோ
டோர்து நாலு விதத்தடிசி லும்பர் மகிழச் சமைத்தளிப்பர்
போத மிக்க வடுகநம்பி புளிநர்க் கென்னெய்க் காப்பழகார்
வேத முடிவில் வீற்றிருக்கு மெய்யிற் சாத்தி வியர்கெழுவான். (௱௪௭)

வேறு.

கோமடத்துச் சிறியாச்சான்* கலசப்பானை குலவுதிருவடிநிலைகள்கொண்டும்மேலோர்
போமிடத்துப்பின்செல்வன்போதமிக்கபொருவருஞ்சீருறங்காதவில்லிதாதர்
தாமடத்திற் கருவூலம்† நோக்கி வாழ்வர் தவமிக்க வம்மங்கி தக்க நீதிப்
பாமடர்தை பணிந்தேத்தெம் பெருமா னுர்க்குப்பாலமுதுகாய்ச்சவனடிபரிவானுரும்.

வேறு.

ஆசி லாத வெதிராச ரமுது செய்யுந் தளிகையினை
மாசி லக்க லாழ்வானு மாற்றிப் போது நானுருக்
தேசொ டுக்க வம்மானுஞ் சீரு ராம வட்டத்தா
வீசற் கினியார் தமைமகிழ்வித் திடுவா மருண்மா ருதியாண்டான். (௱௪௮)

கூறுந் திருமஞ் சனமெடுப்பன்‡ குலவு மருளி னெறிநின்ற
மாறொன் றில்லா மாருதியு மாசில் சிறிய வாண்டானுஞ்§
தேறி மடத்துக் கமுதுபடி சிறந்த நெய்பால் கறியமுதாங்
காறு சுவைக்கு மிதந்தேடி யளிப்பார் நாளு மளிமிக்கார். (௱௫௦)

வேறு.

இப்படிப் பலபல வெண்ணி றேசிகர்§
தப்பறு கயிங்கரி யங்க டாஞ்செய்வ
ரொப்பிலா வுடையவ ரேற்ற முள்ளவா
செப்பினேர் சிலரதிற் சிறிது கூறுவாம். (௱௫௧)

* 'கோமடத்துச்சிறியாழ்வான்', என்பவருமிவரே. † 'கருவூலம்' என்றும் பாடம்.

‡ 'மாருதிப் பெரியாண்டான் திருக்கைச்செம்பு பிடிப்பர்' என்றும், 'தூய முனி வேழம் திருமஞ்சனமெடுப்பர்' என்றும் குருபரம்பராப்ரபாவத்தால் தெரிகிறது.

§ 'மாறொன்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான்' என்ற ஒருவரையே இந்நூலாசிரியர் 'மாறொன்றில்லா மாருதியாண்டான்', 'சிறியாண்டான்' என இருவராகக் கொண்டார் போலும்.

§ 'எண்ணில் தேசிகர்' என்றது-திருவரங்க மாளிகையார், வண்டர், சொண்டர், இராமானுசவேலைக்காரர், அகளங்கநாட்டாழ்வான் முதலியோரை.

வேறு.

சீரா ரரங்கர் வேங்கடவர் சிறந்த கருணை யருளாளர்
நாரா யணனுந் தென்குறுங்கை நம்பி குருகூர் நம்மாழ்வார்
பாரோர் புகழு நாதமுனி பத்தர் பரவு மாளவந்தா
ரேரார் பெரிய நம்பிதிருக் கோட்டி நம்பி யெழின்மிக்க. (௱௫௨)

திருமலை நம்பி திருமாலை யாண்டான் சீரார் திருவரங்கப்
பெருமா ளரைய ரிதுவன்றிப் பிரம முணர்ந்த பிசர்குழை
குருமா மணியா மெதிராசர் குலவு மேன்மை வெளியிட்டா
ரருமா மறையின் முதலாநம் பெருமாள் வெளியிட் டவைதெளியில். (௱௫௩)

சீரா ரருளா ளப்பெருமா ளுடனே தர்க்கஞ் செய்தெழுநா
ளாரா வமுதத் திருவாக்கா லவனை யிதனுல் வெல்கவென
வேரார் வேத முடிவையெடுத் திசைத்த லாலு* மெம்முடைய
நேரா முபய விபூதியையு நினக்கே தந்தோ மெனலாலும். (௱௫௪)

எந்தை திருவேங் கடத்துறைவான் வெளியிட் டவைதா னென்னெனிற்
பந்தங் கடிந்த வெதிராசர் பத்த ரோடுந் தொழுதெழுநாட்
டந்தோ முபய விபூதியையு நெற்கு வீட்டிற் குனிருந்து
முந்துவின்னும் பின்பெவதைமொழிகவென் னமொழிந்தமையால்.† (௱௫௫)

வேறு.

அருளாளர் வெளியிட்ட படியறையி லீங்கொருநாட்
டெருளார்ந்த பாகவதத் திரளோடு மோலக்க
மருளார்ந்த வுலகினிடர் மாய்ந்தறவாங் கிருந்தனரப்
பொருளார்ந்த சிந்தையுறும் பூசுரர்க ணிலைகாண்பான். (௱௫௬)

* "அருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானு ருடனே தர்க்கித்தபோது உத்தரஞ் சொல்ல மாட்டாமல் பேருளாளர்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அப்போது, 'இன்னபடி உத்தரஞ் சொல்லும்' என்று செங்கனிவாய் முறுவல் தோன்ற அருளிச் செய்கையாலும், யாதவப்ரகாசனுக்கு ஸ்வப்நமுகேந, 'நம் இராமானுஜனை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி த்ரிதண்டி ஸந்யாஸியாவாய்' என்று அருளிச் செய்கையாலும் உடையவர் ப்ரபாவத்தைப் பேருளாளர் வெளியிட்டபடி." என்றுள்ள குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியத்திற்கு இது மாறுபடுகின்றது. முன்னும் இவ்வாறே யுரைத்திருத்த லறிக.

† "உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருளும்போது ததிவிக்ரயம் பண்ணுமவளான தொம்பையூர்க் கொண்டியென்பாளொரு கோபாங்கனை வந்து க்ரயத்ரவ்யார்த்தமாக உடையவரையும் முதலிகளையும் ஸேவித்து நிற்க, உடையவர் அவளுக்குத் தளிகை ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிக்கச் சொல்லிக் கிடாம்பி யாச்சானை நியமித்தருள, அவர் ப்ரஸாதித்த ஸ்ரீபாத தீர்த்த தளிகை ப்ரஸாதங்களாலே ஸம்யக்ஜ்ஞானோதயமுண்டாய், 'அடியேனுக்குத் ததிமூல்யம் தரவேண்டா; மோக்ஷந் தரவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, உடையவர், 'அதற்குத் திருவேங்கடமுடையான் கடவர்' என்ன, அவளும் 'அதற்குத் தேவரீர் ஒரு சிறுமுறி தரவேணும்' என்ன, உடையவரும் உகந்து தரப் பெற்றுத் திருமலையேறி த்வரித்து வரக்கண்டு திருவேங்கடவர் எதிரே சென்று அச் சிறுமுறியை வாங்கி வாசித்துக்கொண்டு திருநாடு தந்தருளுகையாலும்". என்று திருவேங்கடத்தப்பன் உடையவர் ப்ரபாவத்தை வெளியிட்டதற்கு மற்றோர் உதாஹரணமுங் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

வேறு.

இருந்துாம் பிராமா நுசர்தமை யுடையார் வருகவென் றிசைத்தன ரிசைப்ப
வருந்தவ முடைய தேசிகர் பலரு மிவைந்தன ராங்கதை மதியார்
திருந்திய பெரிய நம்பிதன் மரபிற் சிலரதை யிசைவுற நோக்கிக்
குருந்தினி லமர்ந்தார் நீங்களு மறைப்பக்கோ தறுமிலையினி ராவில். (௩௫௭)

வேறு.

வீரா திருந்த படியென்கொ லென்றூர் நம்பி மைந்தர்களுஞ்
சீரார் முநிலே யெதிராசன் சிட னன்றோ வெமக்கென்றூர்
காரார் வண்ண னதுகேட்டுக் கமலை யுடனுங் குறநகைத்துப்
பாரா வீதித் தசரதர்நற் பரிந்து சீதை வசுதேவர். (௩௫௮)

ஆதி யோர்க ளமைப்புதல்வ ருக நினைந்தல் போலந்த
நீதி யோனைச் சிடனென நீங்க ளினைந்த லெனவுரைத்தச்
சோதி முகின்மற் றுங்கொருநாட் சிலங்கு கிடாம்பி யாச்சானும்
பேதி யாத சிந்தையனை யழைத்துப் பின்முன் னுயவார்ந்தேர்வே. (௩௫௯)

ஒன்று சொல்லிக் காவென்ன வுரைத்தா னவனு மெதிராசர்
மன்றல் கமழுந் திருத்தாள்க ளிரண்டு மன்றி மறைமுதலே
யொன்று மறியே னடியேனென் றிசைத்தா னதுகேட் டுள்புற்றுக்
குன்ற மெடுத்தா னுடையவரை யுடைமை யாகக் குறித்திருந்தும். (௩௬௦)

கூறு நின்ற கலைகள்பல கற்று முதிலே குறிக்கிலவினைத்
தேறு மொன்றை வேறுகச் செப்பி யல்லாக் கதிகளிலே
போறு யோவென் றறிவதற்காய்க் கேட்டே னென்னப் புகறலினு
லாறுர் சடையான் ஞெழுநம்பி வெளியிட் டநுதா னுங்கவனே. (௩௬௧)

வேறு.

தேசிக ளுகக் கொண்டு செப்பிய விதத்தைக் கேட்டுப்
பேசிய வெதிகள் வேங்கடம் பிரானென விருந்த லாதும்
வாசமார் பொழில்சூழ் நீதி வண்குரு கூரின் மாறி
ஞசற வெளியிட் டனென் றிசைத்தது மறைய வாற்றும். (௩௬௨)

வேறு.

உலக மனைத்துந் திருத்துதற்கென் றுதித்தங் குலக மனைத்தவனே
நிலவு முயிர்க ளனைத்திலுங்கு நின்கண் வேட்கை யெழுப்பிடுவ
னலகி லாத மாமாயா யானென் றேறட் டயனெதிரே
பலவுங் கூறி மார்புதட்டிப் படிமைத் திருத்தப் பார்த்தனவில். (௩௬௩)

மாபா வத்தில் விழுந்துலக மாறு பாடா யிதமருளுங்
கோபா லக்கோ னிதன்னை மறந்திட் டுழல்வோர் கொடுந்தொழில்கண்
டேபா வம்பா மேயென்றுங் கிருந்து வருந்திக் கிலேசித்துச்
சேபா தங்கொண் டவதரித்தார் திருத்தப் படாத சிறுகுலகை. (௩௬௪)

வேறு.

இன்றெமக்குத் திருத்துதற்கிங் கிசையுங்கொ லெனநொந்தாங்
கன்றுமுதற் கைவாங்கி யச்சுதன்முன் னன்பினெடுஞ்
சென்றுநின்றென் சிந்தனையும் யானுமே தீர்ந்தொழிந்தோங்
குன்றெடுத்தா யெனவுலகின் கொடுமைகண்டு கூறினன். (௩௬௫)

வேறு.

கூறினன் கால மூன்றையு முணருங் கோதறு ஞானியா தலினன்
மாறிய வுலகுக் கிரங்கின னினிமேல் வருவதோர் காலத்தைப் பார்த்தா
னூறிய ஞானி யுடையவர் மண்ணி லுதிப்பதை யுணர்ச்சியி னோக்கித்
தேறுமின் கலியுங் கெடுமினி யுயிர்கா ளெனத்திரு வாய்மொழி செய்தான்.

வேறு.

நாதமுனி யுடையவரை வெளியிட்ட படிநவிலில்
வேதமருந் தமிழ்செய்த விமலனைப்போன் மெய்ஞ்ஞானப்
போதவிழி யுடையவனுப் புகுங்கால முறநோக்கி
யேதமறு மெதிராச ரெய்துதலைச் சிந்தித்தே. (௩௬௭)

வேறு.

பெருகா நின்ற வருண்மாற னல்கப் பெற்ற பொருட்கினிமேல்
வருகா லத்தி லெதிராச ரில்கா மற்றை யவரென்றே
யொருகா லத்தி லாயிலரென் றுருகிப் பொருவில் பேராற்றை
யருகா நின்ற குளப்படியிற் றேக்கிற் குருவி குடித்தளரும். (௩௬௮)

நாரா யணப்பே ரேரியினிற் றேக்கி னுடு விளைந்திடுமென்
றுரா வன்பி னருள்செய்தா னந்த வேரி யுடையவராய்
நேராய்க் குறித்தன் றுலைத்தமையா னிகரி லாத வெதிராச
ரேரார் குளமா யிடும்படியீங் கெவனு மென்னி லிசைக்கின்றேன். (௩௬௯)

வேறு.

வேதமுத னம்பெருமா ண்மெய்ஞ்ஞான வாரிதியாய்ப்
போதமிகு மாழ்வார்கள் புகுந்துமுகந் தெழுமுகிலாய்
நாதமுனி யெனும்பொருப்பிற் றமிழ்வேத மெனுநாமத்
தோதருஞ்சீ ரானந்த மழைபொழிய வுலகனைத்தும். (௩௭௦)

உய்யக் கொண்டா ரொடுமணக்கா னம்பி யென்னு மோங்கருவி
யைய விழியத் தாழ்வரையிற் படியி லாளவந்தாரா
மெய்கொ ளாறு மிகப்பெருக மிக்க குரவ ரெனுங்கால்வா
யைய னெதிக டனிநாதர் குளமாய்ப் பெருகி யலையெறிந்தே. (௩௭௧)

வேறு.

மற்றவ ரருளி லாண்ட மாசறு குரவ ரெல்லா
முற்றபேர் மடைக லாக வுலகெலாந் திருத்தி யாங்கே
நற்றவம் விளைத்த ஞான போகமே விளைய நாளுந்
தொற்றவர்க் காதி லொன்றுங் குறைவுறுக் கந்த மாக.* (கூஎஉ)

வேறு.

ஆனந்த பரபோக மகாவீடத்தில் விளோதமேனுள்
வாவந்த நிலைகண்ட நாதமுனிவன் புகழ்மேரர்
மோனந்தர் தொழுதேத்து மெதிராசர் தமைமுறையாற்
றுனந்த மாதியுறு வேதியரைச் சாற்றினான். (கூஎகூ)

வேறு.

அந்த வாறு நிற்ப வாள வந்த வெந்தை யையனை
யெந்த வாறு கண்டு தெய்வ மென்று தென்ன வேண்டிடின்
முந்தை நாளி லன்ப ரோடு மெய்தி யந்த முத்தனை
யிந்த மாநு பாவ னம்ம டத்தில் வந்தி ரைந்தனன். (கூஎச)

ஏழு செய்தி டானிம் மெய்ய னென்று சொல்லி ருந்தவ
லோது பஞ்ச தேசி கர்க்குள் முன்ப† னந்த நம்பியைச்
சோதி லாத நீதி னென்று கொண்ட டெங்க ளெம்பிரா
போத மிக்க நம்பி யக்கு மாய்ந்த னோடு புக்கனன். (கூஎரு)

இருந்த னன்னி ருந்த காலை யெந்தை பூதூர் வள்ளலார்
திருந்து தொண்டர் தங்க ளோடுந் தேசி கர்ப்ப னிந்திடப்
பொருந்தி னானை யன்ப ருக்கி னம்பி புக்கி னறைந்தினை
யருந்த வத்தின் மிக்க தொண்ட ரந்து மாய்ந்த னோடுமே. (கூஎசு)

மாசி லாத பூதூர் வள்ளல் மாத வத்த னம்பியும்
தேசி கர்க்க டிப்ப தோசி ரத்தி னும்பி னறைந்தவன்
றூசி லாத நம்பி யோடு மன்பர் கூற னம்பியு
நேச மிக்க தொண்டர் கேண்மை யென்று மேனி யுற்றவன். (கூஎஎ)

பண்ட ரங்கர் தம்பி யின்று பந்த ரோடு மெய்தனும்
கண்ட போதி லன்னை யாப மந்த மாத லாளனை
தொண்ட ரோடு மெய்தி னுரை னந்து ணுக்க மெய்தியப்
புண்ட ரீக பாத போதி லாவி சென்று புக்கதே. (கூஎஅ)

* 'குடிக்கஞ்சம் வார மாக' என்றும் பாடம்.
† 'பஞ்சதேசிகர்க்குள்முன்பன்' என்றது பெரியநம்பியை.

என்று ரைத்து மைந்தர் சீரி லங்கு புண்ட ரீகரை*
யன்றெ திக்கு நாத னார டித்தொ ழிற்கு ரித்தனு
யின்று தொட்டு வாழ்க வென்று நம்பி யன்றி சைத்தலாற்
குன்ற மன்ன மாட நீடு கோட்டி யூர்நன் னம்பியும். (கூஎகூ)

எந்தை பூதூர் வள்ள லாரை யேற்ற மாக யாரினுஞ்
சிந்தை யுள்ளு ணர்ந்து முன்பு செப்ப லேதி னுலெனி
யிந்த வுண்மை யென்ற னுணை யீய லைபி றர்க்கென
மூந்த வாணை யிட்ட வன்மொ ழிந்த மந்தி ரந்தனை. (கூஅ0)

உற்ற தொண்டர் கட்கெ லாமு ரைப்ப நம்பி யொன்றெடும்
பற்றி லானை யன்று கூவி யென்ற னுணை பாழ்படப்
பெற்ற தென்னு னக்கு மின்று பேசு கென்று பேசனுங்
கற்ற பூதூ ரெந்தை யைய நாக மென்று கழறுநாள். (கூஅக)

ஈத றிந்தி ருந்து சொன்ன தென்பொ ருட்டி னுலதை
யோது கென்று நம்பி யோத வுண்மை கேட்ட யாவருந்
தீதி லாத வீடு சேர்வர் தேவ நானொ ருத்தனே
பேத முற்ற நிரய மெய்தி பெறுவ னென்று பேசனும். (கூஅஉ)

நம்பி பல்லு யிர்க்கு நீகொ ளுதை னென்ன வோதியன்
றெம்பி ரானை யன்பி னுலெ டுத்த ணைந்து மெய்ம்மையாய்
வம்பு லாவு தாம ரைக்கண் மாய னுர்த மார்க்கமு
மிம்ப ராலுன் மார்க்க மென்ன வின்று தொட்டு வேண்டுமால். (கூஅகூ)

வேறு.

எனவுரைத்துத் தன்புதல்வ னெழிறிகழ்தெற் காழ்வானை
மனமகிழ்ந்த கயிங்கரிய முடையவர்சீர் மலரடிக்கீழ்த்
தினமுமினிப் பயில்கவெனச் செப்பினு னதுநிற்க
வினவருஞ்சீர்த் திருமாலை யாண்டான்முன் வெளியிட்ட. (கூஅச)

படியெவனு மெனிற்றிருவாய் மொழிக்கதம் பகர்பொழுதி
லடிகளரு ளாளவந்தா ரகத்துதித்த வத்தமிழ்த்
கடிகமழ்பூம் பொழிற்பூதூர்க் காதலர்க்குத் தோன்றுதலா
னெடியவன்சீ ரவதார மிதுவுமொன்று மெனநினைந்தே. (கூஅரு)

தெண்டமிட்டுப் புதல்வனையுஞ் சிறந்திலங்கு மெதிபதிக்குத்
தொண்டனுய் வாழ்கவெனச் சுந்தரத்தோ ளுடையானை†
யண்டர்தொழுந் தலைவனிடை யாச்சரிப்பித் தன்னதனுற்
கொண்டலமர் பெரியதிரு மலைநம்பி குணமிக்க. (கூஅசு)

* இவருக்குப் 'புண்டரீகாக்ஷர்' என்றுந் திருநாமமுண்டு. † 'சுந்தரத்தோளுடையார்' என்பது திருமாலையாண்டான் திருக்குமாரரது திருநாமம்.

எதிராசர் தமைவெளியிட் டுரைத்தபடி யெவனெனின்
மதியானல் வேங்கடத்தின் மாயவனைத் தொழப்புகுநாட்
டிருந்த புகழ்நம்பி தொண்டரொடு மெதிர்கொண்டு
விதித்தழைக்கும் பரியட்டப் பாறையினி னேர்படவும். (கூஅஎ)

வேறு.

சீரா ரெதிக ளதிராசர் சிறந்த நம்பி தனைநோக்கி
யாரா வமுதின் சிக்கனையே யடியேற் கெதிரே யொருசிறியோன்
வாரா நின்று லமையாதோ நீயே வருக வெனவணங்க
வேரார் நம்பி யெதிராச வெழிலார் திருவேங் கடப்பதியில். (கூஅஅ)

கோல மிக்க வுனக்கெதிரே விடுப்பக் குறித்தோர் சிறியோனை
நாலு தெருவு மாராய்ந்து நாடிப் பார்த்தே னொருவனைப்
போதுஞ் சிறியோர் கண்டிலனுங் கதனு லெதிரே புறப்பட்டேன்
பாலுந் தேனுஞ் செழுங்கனியு மனையா யெனமுன் பகர்ந்ததற்பின். (கூஅகூ)

வேறு.

தன்னுடைப் புதல்வன் திருமலை நம்பி* தன்னையு முடையவ ரடியின்
மன்னவைத் தெம்பார் தன்னையுந் தானம் வழங்கிய சதிரா லரைய
ரென்னுயிர்த் துணையா மெதிபதி தம்மை வெளியிட்ட படியினை யியம்பின்
முன்னவ ரிடத்தி லியமுனைத் துறைவர் மொழிந்தவர்க் காதலைத் தருளும்.

உண்மையைப் பெறுதற் குபாயமிட் டுரைத் தருள்முமைத் தாருதிடும் பணிக
டிண்மையிற் செய்ய வரையரு மீயென் றிரிய சருவசொத் தினையும்
வண்மையில் வாங்கும் படியினைக் கோசெல்* மாசறு மெதிபதி யாமப்
பண்ணமர் மறைகள் வல்லவொன் றிரமனை பகர்கவென் னிலைவினை யுன்னி.

வேறு.

மஞ்ச ளரைத்து நீராட்டி மகிழ்வித் தாயின் றொளைத்தனக்குத்
தஞ்ச மாக முன்பிருந்த சதுச்ச லோகந் தோத்திரமென்
றெஞ்ச லில்லா வடமொழிக ளெல்லாம் பொருளோ டெதிபதிக்கு
நெஞ்சங் களிப்பக் கட்டுரைத்தா னதனு லந்த நெறிகடப்ப. (கூகூஉ)

வேறு.

பேசரு மெதிகள் வாழ்வைப் பிரமராக் கதன்முன் னுளிற்
தேசற வெளியிட் டானுங் கேவலமென் றதுவுஞ் செப்பி
வாசிலாச் சோழன் பெற்ற வாயினுமி யிட்டதின் மன்ன
மாசறு மதனைப் போக்கு மந்திர வாதி யாக. (கூகூங)

* இவருக்கு, 'பின்னோதிருமலைநம்பி' என்னவுந் திருநாமம். பெரிய திருமலைநம்பி 'இராமாநுஜர்' என்ற மற்றொரு திருக்குமாரரையும் உடையவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தாரென்று குருபரம்பராப்ரபாவத்தால் தெரிகிறது.

எண்ணியாங் கெய்தி நின்ற யாதவப் பிரகா சர்க்குப்
புண்ணிய சித்தர் தம்மி லொருத்தனிப் புனித னீயுந்
திண்ணமா யறிதி யென்னச் செப்பிய திறந்தா லன்றி
யுண்ணினை வுடைய வூமை யுரைத்தது முரைக்க லுற்றேன். (கூகூச)

வேறு.

கண்ணன் கமலை யுடன்வளருங் காஞ்சி புரத்தி லவனருளி
னண்ணும் பாக வதத்திரளி னவையி லாதாங் கோர்நாளை
யெண்ணுந் திறத்தி லூமையென விருந்தா னிந்த வயதளவுந்
திண்ண மதற்பின் மூவாண்டு தேசத் தெவருங் காணதே. (கூகூரு)

மறைந்து வைகி வயதெட்டில் வந்தா னந்தத் திருநகரி
லுறைந்த மேலோர் கண்டுவப்பா லூமை யெங்கே யொளித்தனையென்
றறைந்தா ரறைய வவ்வூமை யாங்கே யவர்க்கு வாய்திறந்து
நிறைந்த திருப்பாற் கடற்கிடந்த நெடுமா லருகே மூவாண்டும். (கூகூசா)

இருந்து வந்தே னிப்பொழுதிங் கென்ன விசைப்ப மற்றவர்நீ
பொருந்து திருப்பாற் கடனுதன் பொருவி றிருவோ லக்கத்திற்
றிருந்தும் வாய்மை யென்னதனைச் செப்பா யென்று ரப்பாலன்
கருந்தண் முகிலைப் பழித்தவுருக் கமலம் பழித்த கண்கைகால். (கூகூஎ)

திருமாற் கினிய வனந்தாழ்வான் றேவர் மகிழப் பல்லுயிர்க்கா
யிருமா நிலத்தி லிளையாழ்வா னென்னத் தோன்றி யாவரையு
மருமா நரகிற் புகலொழித்தாங் கமல னாதி பிரான்* றன்னை
யொருமா னொடியும்பிரியாதே யுறைகின்றனென் றுரைக்கின்றார். (கூகூஅ)

என்று னிவண மனந்தம்பே ரெதிக ளாதர் தமைவெளியிட்
டன்றுங் கறைந்தா ரதுநிற்ப வவர்தந் திருத்தாள் களைகண்ணாய்
நின்றுங் கோங்குந் தேசிகர்க ணினைவு மவர்க டிருத்தாளிற்
சென்றுச் சரித்தார்க் குறுதியவர் செப்புந் திறமுஞ் செப்புவாம். (கூகூகூ)

சகல வேத சாத்திரங்கண் முடிந்த நிலத்திற் றனிவைப்பைப்
புகலும் வடுக நம்பிதனைச் சார்ந்தோர்க் கெல்லாம் புரைதீரப்
பகலு மிரவும் பிறந்திறக்கும் பஞ்ச பூதச் சடத்தையுயி
ரகலும் பொழுதிற் பேரின்ப மங்கைக் கனியாய்ப் பெறவேண்டில். (க000)

ஆசி லாசா ரியபதந்தான் றனியே யொன்று மாங்கதுதான்
றேசு பொலிந்த வெதிராசர்க் கன்றி யெவர்க்குஞ் சேராதா
னேசத் துடனத் திறமறிந்து நின்று நடந்து கிடந்திருந்து
பேசப் படுநும் முறையெல்லா மிராமா நுசர்பேர் பிதற்றுதிரேல். (க00க)

* 'அமலனாதிப்பிரான்றன்னை' என்னும் பாடம்.

திண்ணம் வீடு திருவாணை பெறுக வென்னச் செப்பினான்
வின்னு மறிய வருமிர்ப விளங்குங் கனிய னூர்மன்னுங்
கண்ணாற் கினிய சிறியாச்சான் கழற்கீ ழுடைந்த பத்தர்கட்கும்
மண்ணி லறிய வார்த்தியொடு மிருந்து மாசில் பேரின்பம். (௧௦௦௨)

வேறு.

ஆடைவதற் குபாயந் தொண்டி செளிதினி லுறையக் கேண்மி
னுடையவர் பாதப் போதை யுன்னிடில் வீடு திண்ண
மிடையிலோர் களைக ணில்லை யெனக்கெனத் திருமா றன்னைத்
தடையற வாணை யிட்டுக் கொடுத்தனன் றருமம் போல்வான்.* (௧௦௦௩)

வேறு.

என்னையா ளருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார்
தன்னையே களைகண்ணாய்ச் சார்ந்தவனந் தாழ்வானும்
கன்னையிது மன்புடைய வெச்சானுக் காக்கையிலே
மின்னினிலை யெளங்காறு மெய்ஞ்ஞான நிலைநின்ற. (௧௦௦௪)

தொண்டனூர் நம்பிக்குந் தகளறுசீர் மருதூருட்
கொண்டுவளர் நம்பிக்குங் கூறுவான் பலிக்கையும்
பண்டுபயின் றேகதன்மு யாய்ச்சிலகாட் பரிந்தே
னண்டர்தொழு மெதிராசர் கழலடைந்தே னதற்பின்னும். (௧௦௦௫)

வேறு.

ஆங்கவ னனக்கு நல்க வவைந்தா லாய்ந்து மாய்ந்தே
னுங்குயர் வீடு சேர்தற் குபாயமு மெதிக ளூதர்
பூங்கழல் களைக ணாநப் புந்தியி லினைதல் போலப்
பாங்கொடோ குபாயங் காணேன் பயிலுக் கன்னி னூனே. (௧௦௦௬)

ஒப்பரு மெதிரா சர்க்குச் சரணமென் றுரைக்கில் வீடங்
கப்பொழு தவர்கட் கமைதக் கனிவென வறிய வாகு
மெப்படி யெனினும் யாரு மெதிந்தகற் புனியிற் சேர்த
தப்பிடா வாறு போலா மவாகல்லாச் சாத னத்தால். (௧௦௦௭)

உயிர்பர கதியைச் சேர வுன்னுத லுணர்வா னேங்கின்
மயிரிலக் காக நிண்ண மலரய னெளிது மெண்ணாத்
தயிரொடு நெய்பா லுண்ட தலைவனை யாணை யிட்டுச்
செயிறா வுரைத்தான் யார்க்குஞ் செப்பலம் போன்ற தேவன். (௧௦௦௮)

* 'ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:—ஸஏவ ஸர்வ லோகாநாம் உத்தர்த்தா நாத்ர ஸம்சய:' என்று இவர் தாமே பெரியபெருமாள் திருக்கோலக்கத்திலே ஸ்ரீசடகோபனைத் தம் திருமுடியிலே சேர்த்திக்கொண்டு அருளிச் செய்தருளினார் என்பர்.

ஆங்கதற்குப் பின்னொருநாள் பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானைப்
பாங்குடனே யாச்சரித்தோ ரயனத்தப் பத்தனொடு
மோங்கியவென் மனவாக்குக் காயமுட னுத்தமனே
வாங்குகுரு தெக்கணையா யீகின்றே னெனவழுத்தி. (௧௦௦௯)

வேறு.

வணங்கி யுரைப்ப வருளாளன் மனத்தி லெண்ணி யவனோடு
நுணங்கு கேள்வி யுடையவனே நுணிதாம் வலிதா மனவாக்கும்
பிணங்கு முடம்பும் வெவ்வேறாய்ப் பேசப் படும்ப் பேதமையை
யிணங்கி யொன்றாய் நின்றதனைக் கிவர் பெறுதி யெனவிசைத்தாய். ()

மண்ணிற் காய மெதிரிமற மன்னர் கொடுமை தனைநாளு
மெண்ணி யடங்கும் வாக்குமதற் கிதத்த வசனங் கட்டுரைக்கும்
பண்ணிற் சிறந்த மறைவல்லாய் பாழ்ந்த மனத்தின் பாவந்தா*
னெண்ணிப் பொருந்தந் தரியாமிக் கல்லா லெவர்க்கு நாடரிதால். (௧௦௧௧)

வேறு.

ஆதலா லீபவர்க்கு மேற்பவர்க்கு மச்சமறுங்
காதலான் மனத்திடையும் மெதிராசர் கழற்கமலப்
போதெலா முறவிருத்தி வாக்கிலவர் புகழ்கூறித்
தீதிலா வவாடியா ரேவலுடல் செயப்பெற்றால். (௧௦௧௨)

வேறு.

அதுவே நமக்குத் தெக்கணை நீ யளிக்குந் திறந்தா னெனவறைந்தான்
முதுவே தத்தின் முடிவுணர்ந்த முதல்வ னங்கத் திறங்கிடப்ப
வெதுவே வரினுந் திருவுளத்தி லிடையுங் கலங்கா தெவ்வுயிர்க்கும்
பொதுவாய் நின்ற புகழ்கூரத் தாழ்வா னென்னும் பொருவில்லான். (௧௦௧௩)

வேறு.

பேதமற வுவந்தாண்ட பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானே
யோதுவான் மனவாக்குக் கன்மமெனு மூன்றி
லேதமறு மொன்றினை யேழுலகு முன்னுடைய
பாதமலர் தொழுவாழும் பதம்வேண்டிற் படியுள்ளார். (௧௦௧௪)

வேறு.

இன்னுஞ் சொல்லாம் பெரும்பயிரி லிளங்கி மேயுங் கோக்களென
வுன்னு நின்ற வைம்புலனை யொடுங்கக் கட்டி யுரனடக்கி
யென்னு ரமுதா மெதிராசர் திருப்பேர் வாக்கி லிசைத்திருக்கின்
மன்னு நின்ற மூவுலகும் வசமா மென்றான் மதிமிக்கான். (௧௦௧௫)

* 'பாவகந்தான்' என்ற பாடமுங் காணப்படுகின்றது.

வேறு.

பொருவரு முதலி யாண்டான் முன்புநற் புலவர் காண
வொருபகல் மிளகாழ் வானவர்த் தொப்பிலா யின்றென் னோடே
வருகநீ தர்க்கம் பண்ண வென்றனன் மாசி லாண்டா
னிருவரி லொருவர் தோற்று லேதுசொல் சபத மென்றான். (௧௦௧௬)

என்றவ னுரைப்ப வாழ்வான் யானுனக் கின்று தோற்றால்
மன்றல்சேர் மார்ப நின்சிர் மலையெனு மரங்கோட் கொண்டு
சென்றுவிட் டகல்வ னென்றான் சிரிய மீசண்டா னேர்க்கி
நன்றது செய்வோ மென்ன நாவினிற் றெவ்வருங் காண. (௧௦௧௭)

ஆங்கவ னோடு தர்க்கஞ் செய்தவன் றன்னை வென்று
னோங்குசீர் முதலி யாண்டான் றன்னைவா காவர்கள் காணத்
தாங்கினான் சிபா தங்க டரைமிசை மிளகாழ் வான்பின்
பூங்கழ லிறைஞ்சி யந்தப் புனிதனை நோக்கி யெந்தாய். (௧௦௧௮)

இன்றநா னுய்யும் வண்ண மிரங்கிநீ யருள்க வென்ன
மன்றல்சேர் திருந்தா டன்னில் வணங்கிட மாசி லாண்டா
னென்றிப கருணை மிக்க வுண்டையவர் தம்பாற் காட்டி
நன்றிசேர் மனத்தா யிக்க நற்றவர் திருப்பேர் சொல்லி. (௧௦௧௯)

வேறு.

சீர்பெற் றருளில் வாழுகிவென் றுரைத்தா ரந்தத் திறங்கேட்ப
வேரொத் திலங்குஞ் சிபட்டர் வதன நோக்கி யெம்பார்நீர்
கூரத் தாழ்வான் மகன்பின்பு குமார ரரங்கர் தமக்கென்றுந்
தேரப் பட்ட மறையனைத்துங் கற்றே யென்றுஞ் சிந்தனையில். (௧௦௨௦)

இறுமா வாதே யெதிராசர் திருத்தாள் சரண மெனுமுரையை
யுறுமாப் பொருளாய் நினைத்திருமென் றுரைத்த ரந்த நெறிகேட்ப
சிறுமா மேனி நஞ்சீயர் முகத்தை நோக்கிச் சிபட்டர்
பெறுமா றமக்கோர் றுரைப்பவனைப் பிடித்தி ரென்று பேசுவார். ()

வேதாந் தகளென் றுலகனைத்தும் விரிந்த புகழால் யாவர்களு
மோதா நின்ற தெய்பெயர்மற் றொருவர்க் குளதோ சிபட்டர்
பாதாம் புயத்தி லாச்சரித்தோம் பகர வரிய பெருந்தனங்க
ளோதா கொள்க வெனக்கொடுத்தோ மென்னா நினையு நனைவினை வை. (௧௦௨௨)

வேரோ டறுத்துப் பேரின்ப மேனை யெய்தி யெதிராசர்
சீரார் திருத்தாள் சரணமெனச் சிந்தித் திருத்தி ரெனவிசைத்தா
ராரா வன்பர் நஞ்சீய ரருள்சேர் மெய்ம்மை நம்பிள்ளை
யோரார் முகம்பார்த் தங்கொருநா ளிசைப்பார் வகுளத் திருத்தாரான். ()

திருவாய் மொழிக்கு மகிழ்மாறன் றிறத்தை நினைவை யறிந்தீடிங்
கொருவாய்ப் படநாங் கட்டுரைத்தோ முலகுக் கெல்லா மெய்ஞ்ஞானக்
குருவா யிருந்து வாழ்கின்றோங் குருவே தெமக்கிங் கெனுநினைவின்
மருவா திருந்து பரகதிக்கு மாசி லாத வெதிராசர். (௧௦௨௪)

பாதாம் புயமே தஞ்சமெனப் பற்று மிரவு நினைந்திருமென்
றோதா நின்று ரதுசிறப்பு வுலக மூன்றுக் கொருவைப்பாம்
வேதாந் தத்தி னிலைநின்று மெய்ஞ்ஞா னத்தி னம்பிள்ளை
போதா னந்தக் கழலடைந்தோ னொருவன் பொருவின் மெய்ஞ்ஞானி. ()

வேறு.

சிவக்கரைப் பிள்ளை* செய்ய திருக்கையைப் பிடித்தங் கோர்நா
ளவத்தமொழி லகற்றி யானம்பிள்ளை யகத்திற் சென்றார்
தவக்கடல் சூழ்ந்தா ரேகு மிடைக்கழி யதனிற் பாங்காய்த்
தவத்திற மறியான் மேலோர் சரணசம் பந்த முள்ளான். (௧௦௨௬)

வேறு.

கிடந்தா னொருவன் பாகவதன் வழியை மறித்துக் கிடப்பனவி
னடந்தா னணைந்த நம்பிள்ளை ஞான மிக்கான் றிருத்தானைக்
கடந்தாற் பழுதென் றவனிறப்பக் காலை மடக்கா யெனவுரைத்தான்
றொடர்ந்தா னவர்க்குக் கைகொடுத்துச் சென்ற துகளில் சிவக்கரையான்.

வேறு.

என்றுரைத் திட்ட போதி னம்பிள்ளை யிதய நொந்தாங்
கன்றிவன் கையை விட்டென் னலறந்தனை யாழ்வார் கட்கு
நன்றிசேர் மாயன் மங்கா மதிநல நல்கப் பெற்று
ரொன்றுபட் டங்க ளெல்லா மோங்குமா றுண்டார் தானே. (௧௦௨௮)

வேறு.

திருத்தா னென்று கட்டுரைத்தார் சிறியோ ரல்ல ரெனவதையுன்
கருத்தாற் பேண மாட்டாத நீயோ காலை மடக்கென்பாய்
வருத்தா திவணின் றென்னையின்னே யேகா யென்ன மனநொந்தக்
குருத்தார்க் கறியப் படுமாறற் கல்லா லென்னக் குழைந்திரங்கி. (௧௦௨௯)

வேறு.

செப்பினார் பிள்ளை யன்றே சிவக்கரைப் பிள்ளை நீங்கி
வெப்பமுற் றுவி வாடிச் சிவக்கரை தன்னை மேவி
யெப்படி யுய்வ தென்ன விருந்தவ மந்து நைந்து
தப்பற வொருநா ளந்தத் தேசிகன் றன்பா லோரான். (௧௦௩௦)

* இவருக்குச் 'சிவிக்கரைப்பிள்ளை' யென்றுந் திருநாமம்.

விடுத்தன னடியேன் செய்ய வேண்டுவ தெங்ஙனென் பானமுன்
னடுத்துள வபசா ரத்தாக் கெனவனைப் பிள்ளை கேட்டுக்
கடுத்தசொல் வழியால் வந்த கதெரா ருடனே திரு
வெடுத்துநம் வாக்கா லென்னை பெறிபர் திருப்பேர் சொல்லேல். (௧௦௩௧)

வேறு.

தப்பா துனக்குப் பாகதியுந் தருகநந் தெப் ராஜனையென
வப்போ துரைத்துப் புகவிடுத்தா னதற்பின் குருகைப் பிரான்பிள்ளான்
செப்பா நின்ற சிறப்புத்தார்* தன்னை மகவாச் செறித்திடுதா
னொப்பா ரில்லாச் சோமாசி யாண்டா னையன்பா லோங்குயிர். (௧௦௩௨)

வேறு.

பாட்டியந் தன்னை மூன்றுரு வாசித் திட்டவன் பாடியுளோர் புகழ
மாட்சிமை யுடைச்சோ மாசியாண் டானும் மதிமிக்கான் றனைப்பிள்ளை நோக்கிச்
சூட்சிமெய்ஞ் ஞானச் சகலநூல் களுக்குஞ் சுடரென நின்றுலங்குபாடியத்தை
யாட்சியா யிங்கே மூன்றுருக் கற்றே யவரெனை நிகர்ப்பவருலகில். (௧௦௩௩)

என்றிரு மாவா திருக்குமி திருக்க வெதிரா யகர்திரு நாம
மொன்றுமே வாக்கிற் பிடித்திடில் வுயர்வி நுவன்மே தாவியவுமுன் னுடலம்
பொன்றிடு மதுவே கொண்டுபோய் வைக்கும் பொருவரும் வீட்டிலென் றிசைத்தா
னன்றது கேட்ட யாவரும் புகழு மாசிலா ஞானமே யுடையான். (௧௦௩௪)

வேறு.

வாக்குத் தூயோன் கோமடத்துப் பிள்ளை யருளின் மதிமிக்க
காக்கைப் பாடி யாச்சான்† பிள்ளை யித்தைக் களிப்போடு
நாக்குக் கிரதம்‡ பெறமுக்கா லுட்டா றிய வாசித்துத்
தாக்கு மிறமாப் பொடுங்கூடித் தன்னை யியைந்து திரிவதனை. (௧௦௩௫)

கண்டா னவனைக் கோமடத்துப் பிள்ளா னெதிர்க்கி நற்றவையா
யுண்டாய்த்து§ தனக்கிங் கிறுமாப்பெனு வென்ற மதிப் பிப்பிழையைப்
பண்டாள் வெல்லாய் கீர்த்தவி பாஷ்ய பதத்தைச் சேர்வதற்குக்
கொண்டாங் கிருக்கு மொருன்மை நீக்கொ ளென்னக் கூறுவான். ()

சறுவ வேத முடிந்தகிலஞ் சாற்று மெதிரா சன்சரணம்
பெறுவ தெவர்க்குந் தவிர்ப்பாம் பேதைக் கிங்கி யுனக்குமதே
யுறுவ தாகப் பிடித்திடுவெ னுரைத்தா னெதிகட் கதிபதியோர்
மறுவற் றவலி னின்றதையென் வாக்கா லுனக்க ளிப்பேனே. (௧௦௩௭)

* ‘சிறவேற்றூர்’ என்பது எட்டுப் பிரதிகளின் பாடம். † ‘காக்கையாடியாச்சான் பிள்ளை’ என்றும் பிரதிபேதம். ‡ ‘கெக்கம்பெற’ என்றும் பாடம். § ‘உண்டா யிற்று’ என்பது ‘உண்டாய்த்து’ என மருவிற்று; போலியுமாம். ‘உண்டாயதனை இறுமாப்பு’ என்ற பாடமுங் காணப்படுகின்றது.

மாசி லெங்க ளாழ்வானு மதிமிக் கானங் கொருதினத்தி
லாசில் காக்கைப் பாடியெனு மாச்சான் பிள்ளை முகநோக்கி
நேச மிக்கா யரங்கத்தி னெடுமா லுன்னை முனிந்திடுநா
டேசற் றிறையுங் கலங்காதே யிருந்த தெதனாற் செப்பென்றான். (௧௦௩௮)

ஆனாற் கேளு மரங்கரெனுஞ் சண்டவாயு வடியேனைத்
தானுத் தோன்றி யெடுத்தெறிந்தத் தமியே னெதிக ணாதரெனும்
வானோர் மேருப் புறத்தொதுங்கி வாழ்ந்த பின்னம் மாருதமாந்
தேனார் துளபத் திருநாரா னெடியேன் றனக்கா ருயிரானான். (௧௦௩௯)

என்ன வுரைத்தா னடாதூரி லெங்கள் மம்மா ளாளிணையின்
மன்னிச் சீபா டியந்தன்னை வாசித் தார்கள் பன்னிருவ
ருன்ன வரிய வதினத்த முணைத்தந மம்மாள் குருபாயம்
பன்னும் பத்தி யாயிருக்கு மதற்றற் பகரும் பிரபத்தி. (௧௦௪௦)

தன்னை யுபாய மெனநினைந்திங் கிருமி னென்னச் சாற்றினன்
முன்னைத் தவத்தா லுயர்ந்தவர்தன் மொழிவா ருரைத்த பத்தியினு
மன்னை யனையாய் பிரபத்தி யரிதா மென்று ரதுகேட்டிங்
கென்னை யாண்ட நடாதூரி னம்மா ளிசைக்கு மாயிலிதை. (௧௦௪௧)

அருளிச் செய்த வெதிராச ருட்ட மறைந்தா விணைதம்மைத்
தெருளிற் பொலிந்த நம்வாழ்ந் தஞ்ச மென்னச் செப்பியிருந்
திருளிற் செறிந்த தீவினையை யிரிவித் துய்ம்மி னென்மறையின்
பொருளிற் பொருளைக் கட்டுரைத்தான் புவன மேழும் விரிபுகழான். ()

வேறு.

சீராருந் திருநாரா யணபுரத்திற் சிறப்பினொடு
மோராரு நவிலாழ் வான்புகுந்தாங் கின்பமொடு
மாராத பெருங்காதற் றொண்டர்கட்கப் பாடியத்தை
நேராகக் கட்டுரைத்து வருங்காலந் தனினிலைசேர்.* (௧௦௪௩)

வேறு.

வங்கிப் புரத்தில் வருமாய்ச்சி சொட்டைக் குலத்தில் வருமம்மா
ளங்கத் திறத்த ருள்ளிட்டா ரந்த நூலைக் கேட்டஞ்சி
யெங்கட் குரா வரிதென்ன விசைத்தா ராகி லிதையிசைத்த
செங்கட் கருணை மதிமுகத்தெம் மெதிக ணாதர் திருவடிகள். (௧௦௪௪)

தஞ்ச மென்ன நினைந்திருமி னென்றுங் கவர்க்குச் சாற்றினன்
வெஞ்சொற் கடிந்த மெய்ஞ்ஞானி வேத வியாத பட்டர்திருக்
கஞ்சத் திருநா ரணபுரத்துக் கருணை மிக்க வுடையவர்முன்
னெஞ்சுட் பதிசீ பாடியத்தை நெகிழ்ந்தவன்போ டாங்கொருநாள். (௧௦௪௫)

* ‘தன்னிலை சேர்’ என்றும் பாடம்.

டுரைத்தா ரந்தத் தலத்திருந் தோங்கு மைம்பத் திருவர்களு
நிரைத்தார் பட்ட ரெதிர்கொண் டினிய செங்கட் கருணியசொற்
றிரைத்தார் கலிசேர் பிரதியோர் திகழு முகமா யிரமாயுள்
கரைத்தா லெங்கட் கப்பொருளைக் கருதற் குறமோ கடிதென்றார். (௧௦௪௬)

ஆறு வினங்க ளிவையுரைத்த வாசி ரைத வெதிராசர்
தேறு கமலத் திருக்காளைத் திருப்பி யுடனே சிந்திந்தில்
கூறுகுடலச் செடிநீங்கி யும்ப ருலகின் மேவாய
வானுர் வீட்டிற் புகுமளவு மிருமி வெகாரி வகுத்துரைத்தார். (௧௦௪௭)

நவிற் றிருவீ திப்பிள்ளை வென்றோக் குளந்தி* னலமிக்க
மவிற் றுயர்முன் கடகரிக்குத் தீர்ப்பாரென் றென்ற மான்முன்பிற்
படிநற் பொருட்டீ பாடிபத்தைக் கோட்டு பன்னா வவர்பத்தன்
வவிற் றுலகிற் படர்ந்திடு வினைய வழுவி யவனென்போன்.† (௧௦௪௮)

வஞ்ச மேனும் இதன்பொருளை மனத்திற் றரிக்கக் கூடாது
நஞ்ச மாக வடியேனுங் கொண்டுய்ச் சாற்ற வேண்டுமெனக்
கஞ்சத் திருத்தா ளிணைபிடித்தான் கார்ன் மிக்க பிள்ளையுநீ
யஞ்ச வேண்டா மெதிராச ரருட்டா மிசைத்தா ரின்தம்மம். (௧௦௪௯)

அல்லும் பகலு நினைந்திருந்தா லதுவே தீதி தரும்புகளைக்
கொல்லும் படையு மவன்பொயரா மதனை யுந்தனக் குறிக்கொளெனக்
கல்லு முருகக் கட்டுரைத்தான் கருணை மிக்க வெதிராசந்
சொல்லுமவர்க்கு மேலொன்று சொல்லுமவர்க்கென் சொல்லேனே. (௧௦௫௦)

வேறு.

இந்தவகை தேசிகர்க ளன்றமுத லின்றளவுஞ்
சிந்தையுமிழ்ந் தவரவர்தஞ் சீடர்கட்குந் திடமாக
வந்தமிலீ ரெதிராச ரிணையடியை யகத்திருத்திப்
பந்தமுறும் வினையகற்றிப் பரகதியை யடைதியென. (௧௦௫௧)

கட்டுரைத்தா ரிளையவர்களுங் காதலொடுந் திறங்கேட்ப
மட்டவிழ்பூம் பொழிற்குருகூர் மகிழ்மாற னருள்பெற்ற
சிட்டன்மெய்ந் நாதமுனி முதலாய தேசிகர்க
ளொட்டெழுத்தின் படிநடக்கார்க் கில்லாத வேற்றந்தான். (௧௦௫௨)

வேறு.

எதிபதிக் கெவரை முன்னடாய்த் தென்றிசைத் திருக்கில் வேதக்
கதிசெயு மவதா ரத்திற் றோன்றிய ஞான மேனம்‡
மதிசெய்மன் னிராமன் கங்கை யேற்றமாய் வகுத்தல் போல
விதிதொழு மரங்க மாதி மெய்த்திருப் பதிக ளெல்லாம். (௧௦௫௩)

* 'வன்னோக் குளத்தில்' என்றும் பாடம்.

† 'விளையமழுவிற்பரனென்போன்' என்றும் பாடம். ‡ ஏனம்—வராகம்.

வேறு.

ஓத்திருந் தானு மரங்கமா நகர்க்கு மோங்கிய திருமலை தனக்கும்
வித்தகச் செங்கட் பேரரு ளாளர் விளங்கிய திருநகர் தனக்கும்
பத்தர்க ளேற்றம் பகர்வது போலும் பற்பல விருதிக டம்மி
லித்தம வியாதர் பராசரர் சுகரே ரோங்கிய நாரதர் சவுனர். (௧௦௫௪)

என்றவர்க் கேற்ற மானவா போது மிலங்குமாழ் வார்களிற் குருகூர்
மன்றலம் வகுள மாலைமார் பருக்கு வந்ததீ ரேற்றமே போலு
மொன்றிய கருணைத் தேசிகர் களிலாங் கோங்கிய வுடையவர் தமக்கு
நன்றிசே ரேற்ற முண்டென வுரைத்தார் நான்மறை முடிவினை யுணர்ந்தார்.

வேறு.

ஏன மிராமன் கண்ணனிவர்க் கேற்ற மென்கொ லெனிலேன
ஞானப் பிரானு யவதரித்து நலங்கொ ளுலக மனைத்தினையுந்
தானத் துடனே யிடந்தசுரன் றனை விறல்கொண் டுலகுய்ய
மானத் தொழிலார் பூமகளை மடியில் வைத்தங் குபயத்தின். (௧௦௫௬)

ஏற்றந் தன்னைத் திருப்பாடவன் நிசைப்ப மாற னதையுணர்ந்து
சாற்றுந் திருவாய் மொழிதன்னிற் சரணம் புகுந்தே னுனக்கென்ன
நோற்ற நோன்பி லிருமூன்றும் பாட்டி* ளேக்கிக் கூறுதலா
லாற்றன் மிக்க தாகுத்தர்க் கேற்ற மென்கொ லெனவறையில். (௧௦௫௭)

வேறு.

ஆரணியர் தனிற்புகுதா லன்புமிகுங் குகர்க்கினிய
சீரணிந்த தோழருமாய்ச் சடாயுவுக்குப் புதல்வருமாய்
வாரணிந்த முலைச்சபரி யமுதூட்ட மகிழ்ந்தருந்தி
யேரணிந்த திருவடியோ டிருந்தண்டேன் விருந்தென்ன. (௧௦௫௮)

வேறு.

ஆங்கவ னுடனே யினிதிருந் தருந்தி யருளலா லிராகவர்க் கேற்ற†
மோங்குசீர் நந்த கோபனார் மதலைக் குலகுய்யத் திருவவ தரித்த
பாங்குறு மவதா ரங்களி லேற்ற மென்கொலோ வெனப்புகர்ந் திடுங்கால்
றுங்குசீர்ச் சரம சுலோகமொன் றருளித் தமர்களை யுய்விக்கை யாலும். ()

* ஏன மாய்நிலங் கீண்டவென் னப்பனே கண்ணா வென்று மென்னை யாளுடை
வானநா யகனே மணிமாணிக்கச் சுடரே
தேன மாம்பொழிற் றண்சிரீவர மங்கலத் தவர்கை தொழவுறை
வானமா மலையே யடியேன்றொழ வந்தருளே.

† "ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்கு ப்ராதாந்யம் எத்தாலே யென்னில்:—பெருமாள் அப்யப்ர தானம் அருளிச்செய்தும், குஹப்பெருமாளுடன் சீரணிந்த தோழமைகொண்டும், பெரிய உடையாரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்தும், ஸ்ரீசபரி கையாலே ஸமர்ப்பிதமான போஜனஞ்செய்தும், திருவடியுடன், 'உன்பன் நானென்ற ஒண்பொருள்' என்னும்படி ஸஹபோஜனம் பண்ணியும் போருகையாலே." என்ற குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம் இங்கே யறியத்தக்கது.

சீரிய துரோணர் வீட்டுமே ரகத்திற் செறிந்திடா கலந்துறைந்தித்துக்
கூரிய .... கையிற் கோகன கத்தியூர் சமைந்த
வேரிய லமுதி லினிதாகத் தருவி யிருந்துதல் விருந்தருந் துமையா*
....ளுந் நல்லவர்கட் கேற்றம். (௧௦௬௦)

இத்திறங் கிடப்பத் திருப்பதி களிற்சீ ரிலங்கரங் கத்திரு மலையின்
னுத்தமப் பெருமாள் கோயிலுக் கேற்ற மெனுமெனி லோங்கிய வரங்கர்
பத்தனு மூலக சாரங்க முனிவன் றன்னொடும் பாணர்தம் மோடு
மொத்துறக் கலந்தங் களவள வுதையா லோங்கிய வேங்கடத் துறைவார்,

குறும்பறுத் தோங்கு நம்பிக்கு ழன்பிற் பேரருள் தேசன்டை மான்றனக்கு
முறும்பெருந் துணையாய் வார்த்தைகளுரைத்தங் குற்றிடத் துதவியபரிசாற்
பெறும்பெரு மின்ப மடியவர்க் களிக்கும் பேரரு ளாளருக் கேற்ற
நறும்பசுந் துளபமணிமுடி யுடையோ னுயர்ந் தனைமதி யாதே.(௧௦௬௨)

சீரிய வன்பன் திருக்கச்சி நம்பிக் கின்புறுந் திருப்பவ ளத்தை
நேர்பெறத் திறந்து வேண்டிய தருளிச் செய்கையா னெறியுறு மூன்றாங்
கேருறு மேற்ற மென்றனர்† புலவ ரிருடிக டம்மிலே வர்க்குப்
பார்மிசை யேற்றம் பகர்வதென் னென்னிற் பழுதறுசீரியவியாதர்.(௧௦௬௩)

வேதியர்க் குயிராம் வேதங்க ளனைத்தும் விளங்குநற் பொருட்பெற நோக்கி
யோர்திமற் றதனுட் கன்மகாண் டம்விட் டோங்கிய ஞானகாண் டத்திற்
சோதிசேர் புருட சூக்தத்தி னுனுந் துலங்கிய மெய்ந்நெறி விளக்கா
மாதிகா ரணமா வாக்கியத் தாலு மச்சுதன் பரமென வெவர்க்கும்.(௧௦௬௪)

சத்திய முக்கா லுரைத்துவே தத்திற் சாத்திரங் களில்வெளிப் பட்ட
முத்திநா யகனற் கேசவன் பரமா மல்லவை மொழிந்திடல் பாவம்
பத்தியா லுனரிற் காணலா மென்னப் படியுளோர்க் கறிவுற வுரைத்து
வத்துநிர்ணயத்தைப்பன் னுகை யாலே மாசறுபராசரர்க்கேற்றம்.(௧௦௬௫)

* "ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குப் ப்ராதாந்யம் எத்தாலே யென்னில்:—கீதோப நிஷத்தை வெளியிட்டுச் சரமச்லோகம் அருளிச்செய்கையாலும், பீஷ்மத்ரோணாதிகளுடைய க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே, 'சுசிர் குணவந்தீ' என்கிற பாவநத்வ போக்யத்வங்களை யுடைத்தாயிருந்ததென்று அமுதுசெய்து, 'த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம்' என்று முறைகூறுகிற சோற்றை நிராகரித்து, இது தன்னையே சத்ருகோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாக்குகையாலும்" என்ற குருபரம்பரா ப்ரபாவ வாக்கியம் இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இச்செய்யுளில், புள்ளியிட்ட இடங்களிலுள்ள சொற்கள் இன்னவென்று புலப்படவில்லை. எமக்குக் கிடைத்த எல்லாப் பிரதிகளிலும் புள்ளியிட்ட இடங்கள் ஒன்றும் எழுதாதுவிடப்பட்டிருந்தன. பின்னர், நல்ல பிரதிகள் கிடைக்கும்போது பூரணஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று உள்ளவாறே பதிப்பித்தோம். இவ்வாறே பின்னுஞ் சில செய்யுட்கள் வந்துள்ளன.

† கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயிலோடே திருநாராயணபுரத்தையுங் கூட்டி, அத் திருநாராயணபுரத்திற்கு, 'ஸ்வசரித்தநயன்பக்கல் ஆதராதிசயத்தாலே தந் நிவேதிதாந்நத்தை ஸம்யக்போஜனம் பண்ணி அவனை வாழ்விக்கையாலும், யதிராஜ புத்ரரான ஸௌசீல்யத்தாலும்' ப்ராதாந்யத்தைக் கற்பித்துரைத்தலுமுண்டு.

என்னெனிற் புராணமென்னவொன் றிசைக்கி லிலங்குசீர் விட்டுணு புராண
மன்னதற் கிணையொன் றெடுக்கவுந் தகுமோ வரியரி யெனத்தலையசைத்துப்
பன்னரு நெறிசேர் சித்தசித் துடனே பழகிய வீசுர னியல்பை
நன்னெறி விளங்கக்கட்டுரைத்தருளவாங்கதைநவையிலாநிலைசேர்.(௧௦௬௬)

அன்பினு லுயர்ந்த வாளவந் தார்கண் டாசறு பராசரர் தமக்கே
யின்புறு மடிமை நானென விசைந்தாங் கிறைஞ்சுதற் குரியரா கையினுற்
றன்பறு சுகருக் கேற்றமென் னென்னிற் றுகளறு பரிட்சித்து கேட்ப
வென்பெலா முருக வேதசா ரத்தினை யெடுத்துமுன் றிரட்டிவைத் திருந்த.

வேறு.

சீரார் பாக வதந்தன்னைச் செப்பி யத்தந் தெளிந்துரைத்தங்
கோரார் வத்து நிரணயத்தைப் பன்னு வதுகேட் டியாவர்களு
மாரா வன்பிற் சுகர்முத்த ராக வேண்டு மெனவெவர்க்கு
நேரா யுரைக்கும் படிதோன்றி நிற்ற லாலே யறுநிற்ப. (௧௦௬௮)

வேறு.

சாற்றரு மன்பு மிக்க சௌனக முனிவ னுருந்
கேற்றமே தென்னின் மாய னிலங்கிய தருமந் தன்னிற்
றேற்றுதன் மங்க ளெங்குந் துலங்குமிர் வாயங்கள் பன்னி
யாற்றலோ டெழுத லாலே யத்திறங் கிடப்ப மெய்சேர். (௧௦௬௯)

நாரதர்க் கேற்றங் கூறி னுற்பெருங் குலமெ லாதே
பாரிடைச் சண்டா ளர்க்கும் பணிசெய்சண் டாள ரேனுஞ்
சீருறு திருமாற் காளாய்ச் செஞ்சுட ராழி சங்க
நேர்பெறத் தரித்தன் பாலே நெறியுறு திருமண் காப்பும். (௧௦௭௦)

பன்னிரு தலத்திற் சாத்திப் பசுவரு மஞ்சட் காப்பு
மன்னதி னூடே சாத்தி யச்சுதன் றமரைக் கண்டாற்
சென்னியால் வணங்கித் தூய திருமணி வடமுஞ் சாத்தி
யின்னல்சேர் வெகுளி காம முலோபமென் றிவைக ணீக்கி. (௧௦௭௧)

வேறு.

நாரா யணர்க்குக் கவிசொல்லி ஞாலத் திருப்பா ரங்கவரே
யாரா வன்பி னெம்மையாளு மடிக ளென்ன முன்பறைந்தான்
சீரா ராழ்வா ரதுகண்டு சேம முடைநா ரதரென்ன
வேரார் திருமாற் காம்வாக்கா லெடுத்துத் துதிக்கப் படலாலே.* (௧௦௭௨)

* "ஸ்ரீநாரதபகவானுக்கு ப்ராதாந்யம் எத்தாலே யென்னில்:—'புஜயுகமபிசிஹ்நைரங்கிதம் யஸ்ய விஷ்ணோ: பரமபுருஷநாமநாம் கீர்த்தநம் யஸ்ய வாசி—ருஜுதரமபிபுண்ட்ரம் மஸ்தகே யஸ்ய கண்டே ஸரஸிஜமணிமாலா யஸ்ய தஸ்யாஸ்மி தாஸ:' என்று இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தாஸனென்று சொல்லுகையாலும், பெரியாழ்வாரும், 'சேமமுடை நாரதனார்' என்னும்படியான வைபவத்தினாலும்" என்ற குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியத்தோடு ஒப்புநோக்குக.

வேறு.

ஆங்கது கிடப்ப வாசிலாழ் வார்கள் பதின்மரி லருட்குருகூரி
லோங்குநம் மாழ்வார்க் கேற்றமென்னென்ன வுரைத்திடி லாயிரஞ் சாகைப்
பாங்குறு வேதத் துட்பொரு டன்னைப் பத்திபா லடிமைநெடுந் தருளைத்
தாங்கிய .... ஞானியி லெவர்க்கும். (௧௭௪)

ஓதற் கெளிதாய் வெளியிட லாலே* யுடையவர் கட... ......
.... காயமேன் மையையுந்
தீதிலாப் பிள்ளை யருளிய சரம சுலோகத்தின் சிர்மையுஞ் சிறப்பும்†
வேதமந் திரத்தா லிருடிக டெளிந்து வெளியிட்ட மெய்ப்பொருள் களையும்.

வேறு.

அன்பு மிக்க வாழ்வார்க ளருளிச் செய்த பாடலையு
மின்ப வாரி நம்மாழ்வா ரிசைத்த திருவாய் மொழிகளையுந்‡
துன்பங் கடிந்த நாதமுனி தொகுத்த பனுவ லனைத்தினையும்
மின்பெம் மாள வந்தாராம் பெரியோன் பகர்ந்த நூலினையும். (௧௭௫)

வேறு.

ஓதாநின் றுடையவரு ......சொல் லிறவொதுக்கி§
வேதாந்த சங்கிரகம் வேதாந்த சாரமெனப்
போதாந்த வேதாந்த தீபத்தைப் புரைதீர
நாதாந்த கீதா பாடியத்தை நலத்தினுடன். (௧௭௬)

வேறு.

மன்னுஞ் சீபா டியந்தன்னை மாசி லாத மதிமிக்கா
ருன்னுங் கத்ய திரயத்தை யுரைத்து மிகச... ......
பின்று மன்பி னித்தியத்தை யருளிச் செய்து பிறசமய
மென்று மிருளுக் காதவனு யிருந்து திருமான் மார்க்கத்தை. (௧௭௭)

* "நம்மாழ்வாருக்கு ப்ராதாந்யம் எத்தாலே யென்னில்:—ஸஹஸ்ரசாகையான நாலுவேதத்தினுடைய பொருள்களையும் நாலு ப்ரபந்தமுகத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாக்குகையாலும், நாதமுனிகளுக்கு ப்ரஸந்நராய் அருளிச்செயல் நாலாயிரத்தையும் ப்ரஸாதித்து மறைந்துநின்றதான தர்சனதாத்பர்யங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்து தர்சனத்தை நிலைநிறுத்துகையாலும், ('பயிலுஞ் சுடரொளி', 'நெடுமாற்கடிமை' முதலான இடங்களில் ஸார்வத்ரிகார்த்தங்களை நிராகரித்து வைஷ்ணவமாண முக்யதாத்பர்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் எல்லாருக்குந் தெரியும்படி அருளிச்செய்கையாலும்") என்றுள்ள குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம் இங்கே யறியத்தக்கது. இதில், 'பயிலுஞ்சுடரொளி' என்பது முதலான குண்டலித க்ரந்தம் சில குருபரம்பராப்ரபாவ ஸ்ரீகோசங்களில் மட்டுமே காணப்படுகிறது.

† 'சிறப்பையுஞ் சிறந்த' என்றும் பாடம்.

‡ 'திருவாய்மொழிதனையும்' என்றும் பாடம்.

§ 'அறவொதுக்கி' என்றும் பாடம்.

என்றும் பொன்றாப் படிசெய்திங் கிராமா நுசர்சீர் மார்க்கமெனக்
குன்ற மெடுத்தா னுள்ளளவுங் கோதி லுலகம் பதினுலு
நின்று கூறும் படியிந்த நிலத்திற் றாபித் திடுதலினு
னன்றி சேரு மெதிராசர்க் கேற்ற மெனவே நவின்றனரால்.* (௧௭௮)

வேறு.

முன்புதித் தவர்க ளருள்வழி நின்ற முத்தரின் முதல்வரா மிவரைப்
பின்புதித் தவரி லேற்றமென் றடியேன் பேசிடக் கிடந்ததொன் றுண்டோ
வென்புதித் துரோம மூளைதோன் மச்சை யிவற்றினு லெடுத்துழல் சடத்தி
லன்புதிப் பித்தென் னுவியைக் காட்டி யதுண்டசீரெதிபதியருளே. (௧௭௮)

கோதிலாக் குருமா ணுயினுர்க் கெல்லாங் குருபர னிணையடி தானே
தீதிலாத் தந்தை தாயுமாய்ச் சார்வாய்ச் செல்வமாய்க் கல்வியா யுயிராய்
வேதமாய் முடிவில் வீடுமாய் வீட்டின் மேவுசீ ரின்பமும் பிறவு
மோதலா நன்மை யாவுமா மென்ன வுபநிடதப்பொரு ளுரைக்கும். (௧௮௦)

படியுளார்ந் தந்தப் படிபிடித் திருந்து பத்தர்க ளதிபதி தன்னை
நெடியவன் றிருமா லிவனமை யாள நீணிலத் துதித்தனன் முன்னம்
வடிவுடைக் கிருஷ்ண விட்டுணு சித்தன் மாசறு பீதக வாடை
யடிகளே குருவா யிருநிலத் துறுமென் றருளிய திவனென் றன்பாய். ()

சிந்தையு ளிருத்திப் பேணினர் .... யன்றியோர் தெய்வம்
வந்தனை புரியா ரென்பதை முன்பு மாசறு கோட்டியூர் நம்பி
யந்தமில் குணத்தி னுடையவர் புகுநா ளாளவந் தார்தமைத் துதித்துப்
பந்தம தறுத்துத் தியானமா யிருந்தா னவர்பெயர் பதிந்தமந் திரமாய். ()

அப்படி யாகி லெதிகளு யகனு ரடித்தலத் தாச்சரித் திட்ட
....போ ரெல்லாந் தத்தமைச் சேர்ந்தவர் தமக்காங்
கொப்பரு மெதிகட் கதிப்தி தன்னை யுன்னிவாழ்ந் திருமினென் றுரைப்பத்
தப்பற வவர்க ளுடையவர் திருத்தா டஞ்சமாய்ச் சாற்ரலென்னென்னில்.

* "உடையவர், கீழ்ச் சொன்னவர்களைப்போலன்றி, பெருமாளருளிச்செய்த அபயப்ரதானத்தை விசதமாக்குகையாலும், கீதாசார்யன் அருளிச்செய்த சரமச்லோகார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலும், ரிஷிப்ரோக்தமான ப்ரமாணங்களுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கையாலும், மற்றையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களை அங்கோபாங்கமாகவுடைய திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தை அர்த்தவத்தாக விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கையாலும், நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த திவ்யபிரபந்தங்களையுங்கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களை ஒருங்கவிட்டும், ஸ்ரீபாஷ்யம் கத்யத்ரயம் முதலான ப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்தும், நிகிலகுமதிஸமயங்களையும் நிராகரித்து, ஸ்வமதஸ்தாபனம்பண்ணி, 'எம்பெருமானர்தர்சனம்' என்னும்படி பண்ணுகையாலும் இவர் எல்லாரினும் ப்ரதாநர்" என்பது குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்கியம்.

ஆசறத் தன்னை யாண்டவன் றிருத்தா ளகத்தினி லிருத்தலே குருமான்
பேசிடு முகப்பு மற்றது விட்டிப பேதமை யறுத்தறி வாக்குந்
தேசிகர்க் குகப்புப் பரமதே சிகனைச் சிந்தையா னினைத்துவாக் காலே
மாசறத் துதித்த லத்திற முணர்ந்த மறுவறு மாளவந் தார்தாம். (௧௦௮௪)

வேறு.

சீதார் மணக்கா னம்பிக்குஞ் சிறந்த வுய்யக் கொண்டார்க்கு
மேதார் மகிழ்ச்சி மிகத்தோன்ற வெழிலார் பரமா சாரியரு
யாரா வன்பி னுதமுனி யருட்டா மரைத்தா டுதித்திறைஞ்சி
நேராய் நின்று வீடடைந்தார் நிகரில்லாத வெதிராசர். (௧௦௮௫)

தன்னை யாண்ட தேசிகர்க ளவர் மகிழ்ச்சி தரிப்பதற்கு
முன்னை மறைகண் முடிந்தநில முற்றுங் கவியின் மொழிந்ததற்கு
மன்னை யினுமிக் கன்புடைய வாள வந்தா ரிருந்தொருகா
ளென்னை நோக்கப் பெற்றிடினு மிலங்கும் பரம பதத்துக்கு. (௧௦௮௬)

சுருளும் படியு முறக்கட்டித் தோன்று முயிர்க ளனைத்தினையு
முருளுஞ் சகட முறைத்தபிரா னேங்கு முலகத் துறும்வண்ணந்
தெருளுற் றேறும் படியாகச் செய்யே னேவென் செயலாமென்
றருளிச் செய்தா ராளவந்தார் தம்மை நினைந்தன் றகங்குழைந்தே. (௧௦௮௭)

வேறு.

அன்றியாங் கொருநா ளரங்கமா நகரி லாசறு முடையவர் தம்பா
லொன்றிய வன்பின் றொண்டர்க டமக்காங் கோங்குசீ ரிராகவ னார்தம்
வென்றிசே ரபய மேன்மையைப் பகர வெடுக்கென வெழுந்துட னடந்தார்
நன்றிசேருறங்காவில்லியென்றோங்குநற்பொருடையசீர்த்தாதர். (௧௦௮௮)

அத்திற நோக்கி யுடையவர் பிள்ளை யகங்குழைந் திடவறு பசிக்கு
மித்திறமொழிகேட்டெழுந்துறநடந்ததெதன்பொருட்டென்றிசைத்தருள
வுத்தமக் குருவே வீடணுழ் வான்ற னுயிரல்லா தியாவையுந் துறந்த
சித்தமுந் தானு மாகிவந் தருளிச் சீரிய விராகவற் கபயம். (௧௦௮௯)

புக்கதா னன்றுய் வந்தகப் பட்டாய் போக்கினி யெங்கென வவர்க்குத்
தக்கவா னரங்கன் பகைகள்கொண் டோங்குந் தயரத ராமனுர் கோட்டி
தொக்கவல் வினையேன் கேட்பதென்னென்னத் தோன்றலே யெழுந்தன னென்றான்
பக்கமின் றிவனை முரைத்திட வெதிகட் கதிபரப் பத்தரை நோக்கி. (௧௦௯௦)

வேறு.

அரிய நிலைபா யஞ்சாதே யறையக் கேட்டி மெய்ஞ்ஞானத்
துரிய வீடு நான்பெற்று னீயும் பெறுதி யுயர்வீட்டைப்
பெரிய நம்பி பெற்றுனன் பெற்றே னெனக்கான் பேதமற
விரியும் புகழ்சே ராளவந்தார் பெற்று னம்பி மேவிமொல். (௧௦௯௧)

அப்பா லுள்ளார் பெற்றுரே ளாளவந்தா ரதுபெறுவர்
தப்பா தாங்கத் திறந்தன்னைச் சாற்றக் கேளாய் நவமிக்கா
யொப்பா ரில்லாத் திருமகளார் புருட காரத் துளவுறுதி
யெப்பா லெவர்க்குங் களைகண்ணு யிருக்குமிருக்கின்முடிவுமதால். (௧௦௯௨)

வேறு.

ஆங்கது கிடப்ப வுள்ளவா றனையி லவனியிற் சங்குசா ரத்திற்*
பாங்கொடெப் போதுந் தங்குவோர் களுநம் பரம்பரன் சங்கிலித் தொடரி
லோங்கியுட் பட்டுக் கிடப்பது காணு முற்றதை நோக்கினம் மொழுக்குந்
தாங்குதே சிகர்க டொடரிலே காணுந் தங்குத லதுதிடம் பிடித்தே. (௧௦௯௩)

சீரிய கமுகு நீருணிற் கதலி சிறந்தநீ ருண்ணுமென் றெண்ணி
நீரிரு மன்பின் வீடணுழ் வானை நினைவுறு களைகணுய்ப் புக்க
கூரிய சிந்தை நால்வரை நீக்கித் தகைந்தது கூறிடக் கேளா
மேரிய லருளிப் பாடவர்க் கிட்ட போதினுந் தனித்திட்ட தில்லை, (௧௦௯௪)

ஆதலால் வீடு நான்புகி னீயும் பெறுவதற் கையமொன் றில்லை
கோதிலா நிலையாய்த்திற முணர்ந்தோர் குறையற மகிழ்ந்திரென் றிசைத்துத்
தீதிலா வெதிக டலைவனர் பின்னுஞ் செப்புவார் திருமகள் கோனைப்
போதெலா மேத்தி யிருப்பவர் தம்மைப் புரையறச் சார்த்தியங் கிருப்பார்.

சீரியர் தவத்தா லுயர்ந்தவ ரென்பர்† தசரத குமாரனைப் பரத
னேர்பெற வேத்தி யிருந்தன னவனை யிரங்கிய சத்துருக் கனன்மு
னேர்பெறத் துதித்தாங் கிருந்தன னன்றி நிகரிலாச் செண்பக மாற
னாரமு தனையான் றனையிருந் தேத்தி யமர்ந்தன னவன்றனைப் பரிவால். ()

அன்பினன் மதுர கவிதுதித் திருந்தா னுசறும் விட்டுணு சித்த
னென்பெலா முருக நந்தகோன் மகனை யேத்தியாங் கிருந்தன னவனைத்
துன்பெலாந் தவிர்த்த வில்லிபுத் தூரிற் றோன்றிய சுடர்க்கொடி கோதை
யின்பமார்சொல்லாலெடுத்துறத்துதித்தாங்கிருந்தனளிதுகுறிக் கொள்வாய். (௧௦௯௭)

வேறு.

என்னப் பிள்ளை தனைநோக்கி யிசைத்தா ரீரே ழுலகேத்துந்
தன்னெப் பாரைத் தெரிந்துணரிற் றானே தனக்கு நிகரான
மின்னெப் பான திருமேனி வேத முடிவி லெப்பொழுது
மன்னப் பட்டிங் கடியவர்க்காய் மண்ணிற் போந்த மதிமிக்கார். (௧௦௯௮)

எல்லாத் திறமும் பிள்ளைக்கன் றிசைந்தா ரென்னைப் பற்றென்னச்
சொல்லா மற்சொல் லருளியதா மதனிற் றுலங்கு மெதிராசர்
நல்லா சிரியன் றனைப்பணிந்து தொழுவே றன்ப நானிலத்திற்
கல்லாப் புல்லர் தமக்குமெனுங் கருணை தோன்றக் கட்டுரைத்தான். (௧௦௯௯)

* சங்குசாரம்-ஸம்ஸாரம்; 'வம்சம்' என்பது 'வங்கிசம்' என்று வந்தாற்போல வந்தது. † "எத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச்-சார்த்தி யிருப்பார் தவம்."

வேறு.

விருப்பமுட னப்படியே யெதிராசர் விரைமலர்த்தா
ளருத்தியுறப் பணிந்தவர்க்குப் பணிசெய்வா ரமருமிடந்
திருப்பதிக ளனைத்துமெனத் திருவரங்கத் தமுதனை
யிருப்பிடம்வை குந்தத்தி* யின்பமுற வெடுத்திசைத்தார். (௧௧௦௦)

அப்படிவா முடையவரை யமுதுசெயப் பண்ணுவதே
செப்பருஞ்சீர் நாற்றெட்டுத் திருப்பதிசேர் திருமாலைத்
தப்பறவே யூட்டுதலந் தலைவரையே வலஞ்செய்தா
லொப்பரிய திருப்பதிக ளனைத்துமலஞ் செய்ததொக்கும். (௧௧௦௧)

வேறு.

எனவும் பின்னும் பலசொலினும் பூதூர் வாழு மெதிபதிக்கென்
மனமும் வாக்குஞ் செய்தொழிலுங் கொடுத்தேன் மற்றை யவனடியேன்
கனவு நனவுந் தானுகிக் கலந்தா னெனவுங் கட்டுரைத்துத்
தினமு நினைவாய்த் திருமாலை விளங்குந் திருவை மேன்மையுற. (௧௧௦௨)

போற்றி யன்பா லங்கவர்தம் புருட காரங் கொண்டடியேன்
சாற்ற வரிய வெதிராசன் சரணும் புயமென் றலைமீதி
லேற்றி னுரு மன்னுதற்கா மெனவும் வேதப் பொருடெரிந்த
நாற்றந் தாதி முடிந்ததிலந் நுரைத்தா னந்த நுன்னுவார்வான். (௧௧௦௩)

ஈசன் றன்னை யுறநோக்கி யிலங்குங் குரவ ரெடுத்திசைத்த
நேச முடைய கன்மமரு ளிங்கா ஞான நெறியுந்தா
லாசி லாத பிரபத்தி யாதி யுபாய மனைத்தினையு
மாசி லாத வெதிராசர் வசத்தாம் மென்னும் வகுத்தெண்ணி. (௧௧௦௪)

ஓங்கு நிலைசே ரவர்கழலே யுபாய வுபேய மெனவுன்னிப்
பாங்கொ டொரும் பிரபத்தி பகர வரிய மந்திரமாய்த்
தாங்கு மிதய மலரிடையத் தலைவர் தம்மை யுறவிருத்தி
வாங்கு திருவ ரங்கத்திற் குரவர் வாழ்த்த மகிழ்ந்திருந்தார்.† (௧௧௦௫)

---

* "இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கட மாலிருஞ் சோலையென்னும், பொருப்பிட மாயனுக் கென்பர்கல் லோரவை தன்னொடும்வந், திருப்பிட மாய னிராமா நுசன் மனத்து" என்கையாலே எம்பெருமானர் திருவடிகளைத்தொழவே திவ்ய தேசங்களையெல்லாந் திருவடி தொழுதானுக்கடவன் என்க.

† "நின்றவன்" "பேறொன்று" என்கிறபாட்டில், 'கர்மமும் உபாயமன்று, ஜ்ஞானமும் உபாயமன்று, பக்தியும் உபாயமன்று, ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று, எம்பெருமானர் திருவடிகளே யுபாயோபேயம்' என்கையிலேலே எம்பெருமானரைப் பற்றுகையே ப்ரபத்தி, ராமானுஜன் என்கிற சதுரக்ஷரியே திருமந்த்ரம், அவர் திருவடிகளிலே பண்ணுங் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம்; இதுவே நிச்சிதார்த்தமான என் வித்தார்த்தம்' என்று நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்தருளுவர்.

வேறு.

அப்படியே சிலகால மன்பர்சூழத் தமர்ந்தபிரான்
செப்பமிகுந் தமக்குற்ற திருவயதைச் சிந்தித்தா
ரிப்படியில் வயதுநூற் றிருபதும்வந் திசைந்ததெனா
வெப்பொழுதுந் தொழுமரங்கத் திறையருகி லோர்தினத்தில். (௧௧௦௬)

வேறு.

தன்னந் தனியே சென்றிறைஞ்சித் தாழ்ந்து திருவை முன்னிட்டுப்
பன்னும் பனுவல் பலபுகழ்ந்து பரனை மகிழ்வித் திருந்தளவி
லென்ன நினைவிங் கெதிராசர்க் கியம்பு மென்று விலக்குமணன்
றன்னங் கறுத்த கருமுகிலே கலிகா லத்தீதோர் கணப்பொழுதும். (௧௧௦௭)

இந்த நிலத்தின் மெய்யுணர்ந்தோ ரிருத்தன் முண்மீ திருப்பாகு
மந்த மில்லாக் குணத்தோனே யடியேன் றன்னை யைம்புலன்கள்
வந்து நீண்டா வகைகாத்தாய் வயதிங் கொருநூற் றிருபதினிப்
பந்த முறுமிவ் வுடறன்னை விடுவித் திடுக வெனப்பணிந்தார். (௧௧௦௮)

பணிந்த வெதிக டனிநாதர் பரம பதத்துக் கேகுதற்கே
துணிந்த சிந்தை யுறநோக்கித் தூநீ ரரங்க ரெதுவரினுந்
திணிந்து கலங்கா முதலே...... ...... அயோத்தி நகர்மன்னைப்
பணிந்து தான்முன் பிரியவவர் பட்ட பாடே பட்டனரால். (௧௧௦௯)

மன்னர் மன்னன் றனில்வருந்தி மாய னுடனே தெளிந்தந்தோ
வென்னி .... லீலா விபூதி யெனவிரங்கி
யன்னந் திகழு மணியரங்க ரன்பா னோக்கி யெம்மோடு
மின்னுஞ் சிலநா ளினிதிருந்தங் கேக லாகா தோவென்றார். (௧௧௧௦)

என்ற பெருமா னிணையடியின் மீட்டு மிறைஞ்சி யெதிராசர்
குன்ற மெடுத்தா னிரைகாத்தாய் கொடியே னுன்னைப் பிரிவேனோ
வென்றும் பொன்று வுடற்றுன் னின்ப வீட்டி லினிதமர்ந்தாங்
கொன்று நித்தர் முத்தருட னுறைய விடைதந் துதவென்றார். (௧௧௧௧)

ஆனு லிற்றைக் கேழாநா .... ளார்க ளெல்லாரும்
வானோர் சோதி தரவருவர் மண்ணோ ரிரங்க விண்டுதிப்பப்
போநா மன்னும் பெருவீட்டி லென்றுங் கரங்கர் புகழுடைய
தானுய் நின்றான் றனக்களிப்பச் சரணு கதியை யுச்சரித்தே. (௧௧௧௨)

வணங்கித் துதித்து வலஞ்செய்து மடத்திற் புக்க வெதிராசர்
குணங்கண் மலியுங் குரவர்களிற் கூரத் தாழ்வான் றிருமகனை
யிணங்குஞ் சிந்தைச் சீபட்ட ரெம்பார் சீடர் வருகவெனக்
கணங்கொ டிருந்த .... கெல்லாங் களைகண்ணுய். (௧௧௧௩)

இருத்தித் தரிச னர்த்தங்க ளொல்லா மருளிச் செய்துலகைத்
திருத்தி யருளு மெனவுரைத்து சீரார் பாக வதர்க்கெல்லா
மருத்தம் பெறவாங் கோரொன்றை யருளிச் செய்தார் மற்றவர்தங்
கருத்தை யறிந்து பாகவதர் ...... நிலைத்தைக் கவிப்பாவி. (௧௧௪)

விழுங்கக் காட்டிக் கொடுத்தெம்மை விட்டுப் போவாய் கொல்லோவெம்
றழுங்கிப் பதைத்து மண்மீதி லாரப் புரண்டாங் கண்புருகித்
தொழுங்கை மறையோர் தனைத்தழுவித் துன்பந் தீர்தி யெனத்தேற்றி
பெழும்பல் லாண்டை யவர்க்காக வினைத்தா ரிசைந்தங் கேபுராகாள். ()

அர்ச்ச ராதி மார்க்கத்தா லாசி லாதுவெதிராசர்.
மெச்ச வானோர் புகழ்ந்தேத்த விரிஞ்சன் முதன்மா முனிக்கணங்க
....
விச்சை யருள் மாபரமே மேழுங் கடந்தாங் கெல்லையறு ... (௧௧௬)

மூலப் பெரும்பா புவைகடந்து மூழ்கி விரசைப் புனலிங்கிச்
சாலப் பரியு மமானவனுர் தடக்கை சேர்ந்தாங் கொளிக்கொண்ட
கோலச் சோதித் திருவுருவங் கொண்டு வணங்க ளெதிர்கொள்ள
ஞாலந் தவர்கட் கிதமளித்தாங் ஞானு னந்தப் பெருவீட்டை. (௧௧௭)

மருவா நின்ற விண்ணவர்தனு மாசி லாத செழுஞ்சோதிக்
கருமா முகிலுங் கமலையுங்கள் கெந்து கண்கள் களிகூர
விருமா நிலத்தா ருயிர்காத்த வெதிரா பகவென் றெடுத்தேத்தத்
திருமா மணிமண் டபஞ்சேர்ந்தான் சென்றுற் குடையா மெறுஞ்சிமான். (௧௧௮)

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம்.